

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР ПЛЕЙБЕК

Част 7 от „Филип Марлоу“

Превод от английски: Надка Гунева, 1987

chitanka.info

I

Гласът в слушалката звучеше рязко и властно, но аз не го чувах добре, защото я държах обратно и защото не се бях събудил напълно. Обърнах я несръчно и измърморих нещо.

— Не чувате ли? Казах, обажда се Клайд Ъмни, адвокатът.

— Адвокатът Клайд Ъмни, значи. Аз пък си мислех, че сте няколко души.

— Вие сте Марлоу, нали?

— Аха, сигурно. — Погледнах часовника си. Беше шест и трийсет сутринта, когато далеч не съм В най-добрата си форма.

— Не ставайте нагъл, млади човече.

— Съжалявам, мистър Ъмни. Но аз съвсем не съм млад. Аз съм стар, уморен и без капка кафе в стомаха си. Какво мога да направя за вас, сър?

— Искам да посрещнете влака от Чикаго в осем часа, да откриете сред пътниците едно момиче, да я проследите, докато се настани някъде, и да ми докладвате. Ясно ли е?

— Не.

— Как така не? — сопна се той.

— Нямам достатъчно сведения, за да се заема със случая.

— Аз съм Клайд Ъм...

— Няма нужда! — срязах го аз. — Че ще взема да изпадна в истерия. Давайте по-накратко, само най-главното. А може би някой друг детектив ще ви свърши по-добра работа. Аз никога не съм работил във Федералното бюро.

— Мис Върмилия, моята секретарка, ще бъде в кантората ви след половин час. Тя ще ви даде необходимите сведения. Много е способна. Надявам се — вие също.

— Аз съм още по-способен, но не и на празен стомах. Нека дойде тук, моля.

— Къде е това „тук“?

Дадох му адреса си на Юка Авеню и му обясних как да ме намери секретарката му.

— Добре — неохотно се съгласи той, — но да се разберем за едно. Момичето не трябва да знае, че я следят. Това е много важно. Аз действувам от името на една много влиятелна адвокатска кантора във Вашингтон. Мис Върмилиа ще ви даде пари за някои текущи разходи и ще ви изплати аванс от двеста и петдесет долара. Разчитам на вашите големи способности. И да не си губим повече времето в приказки.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, мистър Тъмни.

Той затвори. Станах с мъка от леглото, взех душ, избръснах се и тъкмо пиех третото кафе, когато на вратата се позвъни.

— Аз съм мис Върмилиа, секретарката на мистър Тъмни — каза тя с доста превзет глас.

— Заповядайте, влезте.

Куклата си я биваше. Беше в бял шлифер с колан, без шапка, с добре поддържана платиненоруса коса, носеше ботушки в тон с шлифера, сгъваем найлонов чадър и имаше синьо-сиви очи, които ме гледаха така, сякаш съм изтърсил мръсна дума. Помогнах ѝ да си съблече шлифера. Миришеше на хубаво. Доколкото можех да преценя, краката ѝ не бяха чак неприятни за гледане. Беше обула тънки като паяжина черни чорапи. Вторачих се в тях, особено когато кръстоса крак връз крак и се понаведе, за да ѝ запаля цигарата.

— „Кристиан Диор“ — каза тя, като отгатна моите твърде неприкрити мисли. — Друго не нося. Огънче, моля.

— Днес май носите доста повечеко — рекох, като щракнах запалката.

— Не обичам да ме свалят толкова рано сутрин.

— А по кое време ще обичате, мис Върмилиа?

Тя се усмихна доста кисело, прерови основно чантата си и ми подхвърли един светлокафяв плик.

— Мисля, че тук ще намерите всичко, което ви е нужно.

— Е, чак пък всичко!

— Я не се занасяй, глупак такъв! Знам доста неща за теб. Защо, мислиш, мистър Тъмни избра точно теб? Аз го накарах. И стига си се пулил в краката ми.

Отворих плика. В него имаше друг залепен плик и два чека на мое име. На единия — за двеста и петдесет долара — пишеше: „Аванс

за извършена професионална услуга“. Другият беше за двеста долара и на него бе отбелязано: „Аванс на Филип Марлоу за евентуални разходи“.

— За изхарчените пари ще се отчиташ на мен, много точно — рече мис Върмилия. — А пиенето ще си го плащаш сам.

Другия плик не отворих — поне в момента.

— Отде-накъде Тъмни си мисли, че ще се заема със случай, за който нищо не знам?

— Ще се заемеш! Не те караме да вършиш нищо лошо. Можеш да разчиташ на думите ми.

— А мога ли да разчитам и на още нещо?

— О, за това ще поговорим на чашка някоя дъждовна вечер, когато не съм прекалено заета.

— Дадено!

Отворих и другия плик. В него имаше снимка на някакво момиче. Позата разкриваше вродена непринуденост или богат опит пред фотоапаратите. Косата ѝ беше тъмна, можеше да е и рижа, имаше високо открито чело, сериозен поглед, изпъкнали скули, нервни ноздри и уста, която не издаваше нищо. Това бе едно лице с фини черти, доста напрегнато, и не изглеждаше никак щастливо.

— Виж отзад! — нареди мис Върмилия.

На гърба на снимката ясно беше написано на машина:

„Име: Елинор Кинг. Висока метър и шейсет и два. Около двајсет и девет годишна. Коса тъмна, кестеняво-рижа, гъста, естествено чуплива. Изправена стойка, плътен ясен глас, облича се добре, но не е екстравагантна. Гримира се с мярка. Особени белези няма. Характерни жестове: има навика, когато влиза в стая, да върти очи, без да движи глава. Когато е притеснена, почесва дланта на дясната си ръка. Левичарка, но умее да го прикрива. Играе добре тенис, плува и се гмурка отлично, издържа на пиене. Неосъждана, но в полицията имат отпечатъци от пръстите ѝ.“

— Значи все пак не ѝ е съвсем чиста работата — рекох, като погледнах мис Върмилия.

— Нямам никакви други сведения. Това е всичко. Просто следвай указанията и толкоз.

— Не се споменава друго име, мис Върмилия. На двајсет и девет една такава кукла няма начин да остане неомъжена. Не се казва дали

носи халка, или някакви други бижута. Това ме озадачава.

Тя погледна часовника си.

— По-добре върви да се озадачаваш на гарата. Нямах много време. — И стана. Помогнах ѝ да си облече белия шлифер и и отворих вратата.

— Със собствената си кола ли дойдохте?

— Да. — Тя тръгна да излиза, сетне се обърна и каза: — Едно нещо ми харесва у теб. Не пускаш ръка. И имаш приятни обноски... в известен смисъл.

— Да пускаш ръка е мръсна тактика.

— И едно нещо не ми харесва. Познай какво!

— Съжалявам. Нямам представа... само дето някои хора ме мразят, задето съм още жив.

— Аз нямах предвид точно това.

Слязох след нея по стълбите и отворих вратата на автомобила ѝ. Евтина работа — нищо и никакъв кадилак. Тя кимна леко и плавно потегли надолу по хълма.

Аз се качих горе и наблъсках едно-друго в пътната си чанта, за всеки случай.

II

Никакви проблеми. Както обикновено, влакът от Чикаго пристигна навреме, а да се забележи обектът беше толкова лесно, колкото да откриеш в тълпата кенгуро, облечено в смокинг. Носеше само една книга с меки корици и я хвърли в първото попаднало ѝ кошче. Седна и заби очи в пода. Най-нещастното момиче, което бях виждал. След малко стана и отиде до щанда за киши. Тръгна си, без да избере нищо, погледна към големия гаров часовник на стената и се затвори в една телефонна кабина. Пусна една след друга цяла шепа монети и се обади на някого. Изражението ѝ ни най-малко не се промени. Затвори телефона, отиде до щанда за списания, взе един „Ню Йоркър“, отново погледна часовника си и седна да чете.

Носеше тъмносин костюм, ушит по поръчка, бяла блузка, чиято якичка се подаваше около шията ѝ, и голяма сапфирена брошка на ревера — сигурно беше в тон с обещите, стига да можех да видя ушите ѝ. Косата ѝ беше тъмиорижа. Приличаше си със снимката, по беше малко по-висока, отколкото си я представях. Тъмносинята и шапка с панделка имаше къса воалетка. На ръцете си носеше ръкавици.

След малко се запъти по сводестия коридор към изхода, пред който чакат такситата. Погледна наляво към бюфета, обърна се и влезе в голямата чакалня, хвърли бегъл поглед към дрогерията и щанда за вестници, към гишето за информация и към хората, насядали по излъсканите дървени пейки. Някои билетни каси бяха отворени, други не. Но те не я интересуваха. Седна отново и пак погледна големия часовник. Свали дясната си ръкавица и си свери часовника — малка семпла платинена играчка без бижутерски орнаменти. Мислено поставих до нея мис Върмилия. Не че Елинон Кинг имаше прекалено изискан, целомъдрен или пък благовъзпитан вид, но в сравнение с нея Върмилия приличаше на някоя флърца.

И този път не се заседя дълго. Стана и тръгна да се разхожда наоколо. Отиде за малко във вътрешния двор, върна се, влезе в дрогерията и се задържа пред щанда за книги. Две неща бяха

очевидни. Ако имаше среща с никого, тя явно не бе след пристигането на влака. Приличаше на някое момиче, което просто изчаква следващия влак. Влезе в бюфета. Седна на маса с пластмасов плот, прегледа менюто и се зачете в списанието си. Дойде една сервитьорка със задължителната чаша леденостудена вода и с менюто. Обектът даде поръчката си. Сервитьорката се отдалечи, а обектът продължи да чете списанието. Наближаваше девет и петнайсет.

Излязох през главния вход и отидох при един носач, който се въртеше край колоната за такситата.

— Влака от Чикаго ли обслужваш? — попитах.

— Аха. Отчасти. — Той погледна без особен интерес долара, който въртях между пръстите си.

— Чакам един човек е директния вагон от Вашингтон за Сан Диего. Да е слизал някой?

— Искате да кажете да е слязъл тук с багажа си?

Кимнах.

Той се позамисли, като ме изучаваше с умни кестеняви очи.

— Слезе един пътник — рече най-сетне. — Вашият човек как изглежда?

Описах някакъв мъж. Някой, който да прилича на актьора Едуард Арнолд. Носачът поклати глава.

— Не мога да ви помогна, господине. Тоя, дето слезе, съвсем не изглеждаше така. Вашият човек сигурно е още във влака. Пътниците от директния вагон не слизат. Прикачват го към влак номер седемдесет и четири. Тръгва чак в единайсет и половина. Още не са го композирали.

— Благодаря — рекох и му дадох долара. Багажът на моя обект се намираще все още във влака, а това бе всичко, което исках да науча.

Върнах се и надникнах през витрината на бюфета.

Обектът си четеше списанието, едва-едва отпиваше от кафето и чоплеше една саварина. Отидох до телефона, позвъних в един гараж, където ме знаеха добре, и помолих, ако не им се обадя пак до обяд, да изпратят човек да прибере колата ми. Доста често бяха правили това, така че имаха подръка резервен ключ. Излязох да взема пътната си чанта и я заключих в един багажен шкаф с две отделения. В огромната чакалня си купих билет за Сан Диего — отиване и връщане — и забързах обратно към бюфета.

Обектът си седеше на мястото, но вече си имаше и компания. Срещу нея се бе настанил някакъв тип, усмихваше се и ѝ приказваше нещо. От пръв поглед ставаше ясно, че тя го познава и съжалява за това. Той беше калифорниец от върховете на светлобежовите си мокасини до закопчаната догоре непристегната с вратовръзка риза на кафяви и жълти карета под спортното сако с цвят на неразбита сметана. Беше висок около метър и деветдесет, строен, със слабо, самодоволно лице и прекалено много зъби. В ръката си въртеше някакво листче.

Жълтата кърпичка в горното джобче на сакото му беше като букетче цъфнали нарциси. Едно нещо беше ясно като бял ден — момичето не искаше и да го види.

Онзи продължи да говори и да си играе с хартийката. Най-сетне сви рамене и стана от стола си. Посегна и прекара върха на пръста си по бузата ѝ. Тя се дръпна рязко назад. Тогава той разгъна смачканото листче и го остави внимателно на масата. Зачака усмихнат.

Много, много бавно тя сведе очи към листчето. Погледът ѝ се задържа върху него. Момичето посегна да го вземе, но той се оказа побърз. Все така усмихнат, прибра листчето в джоба си, после извади джобен бележник, написа нещо с химикалката си, откъсна листа и го сложи пред нея. Това можеше да задържи. Тя взе листа, прочете го и го прибра в портмонето си. Най-сетне вдигна очи към него. И най-сетне му се усмихна. Предположих, че ѝ струваше немалко усилия. Той се пресегна и я потупа по ръката, после се отдалечи от масата и излезе.

Затвори се в една телефонна кабина, набра номера и доста дълго говори с някого. После излезе, извика един носач и го поведе към клетките за багаж. Отвътре се появиха бял куфар със сиви оттенъци и пътна чанта в същите тонове. Носачът ги повлече през вратите към паркинга и го последва до един лъскав буик в два цвята с подвижен покрив, а не с гюрук, Носачът остави багажа зад вдигнатата предна седалка, взе парите и се отдалечи. Онзи тип със спортното сако и жълтата кърпичка се качи в колата си, изкара я на заден ход от паркинга и спря, колкото да си сложи тъмни очила и да запали цигара. След това потегли. Записах номера и се върнах в чакалнята.

Следващият час бе равен на три. Момичето излезе от бюфета и зачете списанието си в чакалнята. Никак не ѝ беше до четене. Все обръщаше страницата да види какво е минала. А през повечето време

изобщо не четеше, просто държеше списанието и се взираше в пространството. Бях си купил ранното сутрешно издание на вечерния вестник и я наблюдавах иззад него, като премислях онова, което вече имах наум. Нито един сигурен факт. Просто гледах да минава времето.

Онзи тип явно бе слязъл от влака, тъй като имаше багаж. Може да е бил в същия влак, а може да беше същият пътник, за когото ми казаха. От нейното държане личеше, че присъствието му никак не ѝ е приятно, а от неговото — че това не е никак хубаво и че ако тя погледне листчето, ще се замисли дали да продължава в същия дух. Така и стана. Но тъй като всичко това се случи след слизането им от влака, а можеше да стане тихо и кротко по-рано, значи листчето не е било у него по време на пътуването.

В този момент момичето скочи на крака, отиде до щанда за вестници и се върна с пакет цигари. Отвори го нервно и запали една. Пушеше неумело, все едно че за пръв път палеше цигара, а междувременен в държането ѝ настъпи промяна — стана по-дръзка, правеше се, че не ѝ пука от нищо, стараяше се да изглежда нахакана. Погледнах часовника на стената: десет четиридесет и седем. Продължих да си размишлявам.

Хартийката приличаше на изрезка от вестник. Преди малко тя понечи да я грабне, но той не ѝ позволи. После написа няколко думи на един празен лист и ѝ ги показа, а тя го погледна с усмивка. Заключение: този юнак я е хванал натясно и тя трябва да се преструва, че ѝ е приятно с него.

Второ: той излезе и отиде някъде — навярно да докара колата си, да вземе изрезката от вестник, или пък за нещо съвсем друго, каквото и да било то. Значи не се страхуваше, че тя може да му избяга — това потвърждаваше още веднъж аргумента, че до този момент не ѝ е открил всичките си карти, а само е загатнал едно-друго. Навярно и сам той не е бил напълно сигурен в себе си. Трябвало е да провери нещо. Но сега, след като ѝ разкри своя коз, той изчезна с буика и с всичкия си багаж. Следователно вече не се боеше, че ще я изпусне. Каквото и да ги свързваше, то бе достатъчно силно, за да продължи да ги свързва.

В единайсет и пет зарязах всички подобни предположения и започнах отново. Не стигнах доникъде. В единайсет и десет по високоговорителя обявиха, че влак номер седемдесет и четири е композиран на единадесети коловоз и поканиха пътниците за Санта

Ана, Оушънсайд, Дел Мар и Сан Диего да се качват. Няколко души излязоха от чакалнята, а с тях и момичето. Други вече бяха на перона. Проследих я с поглед, докато се качи във влака, и се върнах при телефоните. Пуснах десет цента и набрах кантората на Клайд Ъмни.

Обади се мис Върмилия, като съобщи само телефонния им номер.

— На телефона е Марлоу. Там ли е мистър Ъмни?

Гласът ѝ прозвуча съвсем служебно:

— Съжалявам, мистър Ъмни е в съда. Да му предам ли нещо?

— По следите ѝ съм и тръгвам с влака за Сан Диего или някоя междинна гара. Още не знам коя точно.

— Благодаря. Нещо друго?

— А, да, времето е слънчево и нашата приятелка хич не си дава зор, също като теб. Закуси в бюфета, който има витрина към чакалнята. После поседя там сред още стотина души. А можеше да си стои тихо и кротко и във влака.

— Записах всичко. Благодаря ви. Ще предам на мистър Ъмни при първа възможност. Значи още нямате сигурни сведения, така ли?

— Сигурно е само едно — че ти нещо ми шикалкавиш.

Гласът ѝ рязко се промени. Сигурно някой бе излязъл от стаята.

— Виж какво, драги, наехме те да вършиш работа. Затова по-добре я върши, и то както трябва. Клайд Ъмни е голяма клечка. Само да рече, ще те удави в една капка вода.

— Кому е притрябвала вода, хубавице? Аз уискито си го пия чисто и го поливам с една бира отгоре. Но мога да запея и по-сладко, ако има кой да ме насърчи.

— Ще си получиш мангизите, мошенико, като си свършиш работата. Но само тогава. Ясно ли е?

— Никога не си ми говорила по-нежни думи, мила. Е, хайде, довиждане.

— Виж какво, Марлоу — каза тя с внезапна тревога в гласа. — Не исках да бъда груба с теб. Много е важно за Клайд Ъмни. Ако не се справи с този случай, може да загуби много ценна връзка. Затова ти повиших тон.

— Ти ми хареса, Върмилия. Събуди нещичко в подсъзнанието ми. Ще се обадя при първа възможност.

Затворих телефона, минах през вратата, слязох в подлеза, вървах, вървах и най-сетне стигнах на единадесети коловоз, качих се в един вагон, където вече се носеха облаци цигарен дим, кои го е така полезен за гърлото и почти винаги пощадява половината от белите ти дробове. Натъпках лулата си и запалих, като дадох своя принос за одимяването на тая лисича дупка.

Влакът потегли, влачеше се безкрайно дълго покрай задните дворове и поляните в източната част на Лос Анжелос, понабра скорост и спря първо в Санта Ана. Обектът не слезе. Не слезе и в Оушънсайд, и в Дел Мар. В Сан Диего скочих бързо от влака, наех такси и изчаках цели осем минути пред старата гара в испански стил, докато излязат носачите с багажа. Едва тогава се появи и тя.

Не взе такси. Прекоси улицата, зави зад ъгъла в влезе в един гараж за коли под наем, позабави се там и излезе с разочарован вид. Без шофьорска книжка коли не дават. Нима не знаеше това?

Сега вече взе такси, което направи завой и пое в северна посока. Моето такси ги последва. Малко ми беше трудно да убедя шофьора.

— Тия работи ги има само в книгите, господине. В Даго не правим така.

Подадох му една петачка и копие от разрешителното си. Той ги огледа внимателно — и двете. После впери поглед в улицата пред нас.

— Добре, но ще съобщя. А диспечерът може да реши да се обади в полицейския участък. Така е при нас, мой човек.

— Де да можех и аз да живея в такъв град! Ето че ги изпусна. Завиха наляво две пресечки пред нас.

Шофьорът ми върна разрешителното.

— Изпуснах ги друг път! — отсече той. — За какво, мислиш, ми е тоя радиотелефон? — Вдигна слушалката и се обади на някого.

После зави наляво по Аш Стрийт и излязохме па магистралата, включихме се в движението и продължихме кротко с шейсетина километра в час. Втрених се в тила му.

— Хич не се притеснявай — подхвърли през рамо шофьорът. — Значи тая петарка е отгоре, така ли?

— Точно така. А защо да не се притеснявам?

— Пътничката отива в Есмемалда. Това е на брега на океана, на двайсетина километра в северна посока. Ще отседне там, в един мотел, наречен „Ранчо Дескансадо“, освен ако по пътя не реши нещо друго,

но тогава ще ми кажат. На испански това означава почивка, спокойствие.

— Брей! Че тогава изобщо да не бях вземал такси!

— Ще си платиш за услугата, приятел. И ние трябва да си изкарваме хляба.

— Мексиканец ли си?

— Е, ние самите не казваме така, господине. Казваме, че сме американци от испански произход. Родени и израснали в Щатите. Някои вече почти не говорят испански.

— *Es gran lastima* — казах аз. — *Una lengua muchisima hermosa.*^[1]
Той извърна глава и се ухили.

— *Tiene vd razon, amigo. Estoy muy bien de acuerdo.*^[2]

Отминахме Торънс Бийч и поехме към целта си. От време на време шофьорът говореше по радиотелефона. После обвърна глава към мен, колкото да го чувам.

— Не искаш да ни забележат, нали?

— Ами другият шофьор? Няма ли да каже на пътничката си, че си имат „опашка“?

— Той самият не знае. Затова и попитах. — Подмини го, та ако можем да стигнем там преди тях. За това имаш още една петарка.

— Нищо работа. Няма и да ме усети. Тъкмо ще има после за какво да го подкачам, като седнем да изпием по едно.

Минахме през малък търговски център, после пътят се разшири и от едната страна се заредиха скъпи и стари на вид къщи, а от другата — съвсем нови и въпреки това съвсем не евтини. Пътят отново се стесни и навлязохме в зона с ограничение на скоростта до петдесет. Шофьорът сви вдясно, закриволичи из някакви тесни улички, пропусна да спре на едно кръстовище и преди да осъзная накъде отиваме, вече се спускахме надолу по стръмния склон, а Тихият океан проблясваше вляво, отвъд широк плаж с два спасителни поста на открити метални кули. Когато стигнахме, шофьорът понечи да завие към входната врата, но аз го възпрях. На една голяма табела със златни букви на зелен фон бе написано „*El Rancho Descansado*“.

— Прикрий се някъде — казах. — Искам да съм сигурен, че са те.

Той даде на заден ход по шосето, бързо зави покрай измазаната в бяло стена, после навлезе в един тесен криволичещ път и спря. Бяхме

точно под чепато евкалиптово дърво. Излязох от таксито, сложих си тъмни очила, бавно отидох до шосето и се облегнах на един яркочервен джип, на който бе изписана фирмата на някакъв сервиз. По хълма се спусна такси и свърна към „Ранчо Дескансадо“. Минаха три минути. Таксито се върна празно и пое нагоре по склона. Отидох при шофьора.

— Таксито е номер 423 — казах. — Същото ли е?

— Точно твоето пиленце. А сега какво?

— Ще почакаме. Какво представлява това „Ранчо“?

— Малки вилчки с навес за кола до всяка. Някои са самостоятелни, други са двустайни. Рецепцията е в едно бунгало отпред. През сезона цените си ги бива. Но сега е спокойно. Сигурно е двойно по-евтино и има много свободни места.

— Ще изчакаме пет минути. После аз ще се регистрирам, ще си оставя багажа и ще се опитам да взема кола под наем.

Той каза, че било лесна работа. В Есмералда имало три места, където давали коли под наем — за неопределено време и какъвто модел си пожелае човек.

Изчакахме пет минути. Минаваше три часът. Вях толкова изгладнял, че можех да откъсна и Кокала от зъбите на куче.

Платих на шофьора, изчаках го да тръгне, после прекосих шосето и влязох в бунгалото, където се намираше рецепцията.

[1] Много жалко. Това е много красив език (исп.) Б. пр. ↑

[2] Прав сте, приятелю. Напълно съм съгласен (исп.). Б. пр. ↑

III

Опрях любезно лакът на гишето и погледнах лъчезарното лице на младежа с папийонка на точки. После насочих поглед към момичето, застанало отстрани край малката вътрешна телефонна централа. Беше от тия, дето обичат да се показват пред хората, силно гримирана, а умерено изрусената и коса бе вързана на конска опашка, щръкнала отзад на темето. Но имаше хубави, големи и топли очи, които заблестяваха, щом погледнеха администратора. Отново насочих поглед към него и само дето не изръмжах. Телефонистката развя конската си опашка и удостои с поглед и мен.

— С удоволствие ще ви покажа с какви свободни стаи разполагаме, мистър Марлоу — любезно рече младежът. — Ако решите да останете, можете да се регистрирате и по-късно. Горедолу за колко дни ще искате стая?

— За колкото и тя — казах. — Жената със сивия костюм. Токущо се регистрира. Но под какво име — това не мога да ви кажа.

Двамата се втренчиха в мен. На лицата им се изписа недоверие, примесено с любопитство. Тази сцена може да се изиграе по сто различни начина. Но точно този пробвах за пръв път. Номерът нямаше да мине в никой градски хотел по света, ала тук можех и да го пробувам. Най-вече защото изобщо не ми пукаше.

— Не ви харесва тая работа, така ли? — попитах.

Той поклати леко глава.

— Поне сте откровен.

— Омръзнало ми е да се преструвам. Изчерпах се. Видяхте ли дясната й ръка?

— Не, защо... — Той погледна към момичето. Тя поклати отрицателно глава, без да отмества поглед от лицето ми.

— Няма халка — рекох. — Вече не я носи. Всичко свърши. Всичко пропадна. Толкова години... О, по дяволите! Следвам я по петите чак от... е, няма значение откъде. А тя дори не ще да говори с мен. Питам се какво ли правя тук. Вече ставам за смях. — Обърнах се

рязко и си издухах носа. Бях приковал вниманието им. — По-добре да ида другаде — казах и понечих да си тръгна.

— Значи вие искате да се сдобрите, а тя не ще — тихо рече момичето.

— Точно така.

— Съчувствувам ви — каза младежът. — Но нали разбирате, мистър Марлоу. В хотелите трябва да сме внимателни. Подобни случаи могат да доведат до какво ли не, дори до убийство.

— Убийство ли!? — погледнах го аз с безкрайно удивление. Боже мой, що за хора са тия, дете ще стигнат до убийство?

Той опря ръце на гишето.

— Какво всъщност искате, мистър Марлоу?

— Искам да съм близо до нея — в случай че ѝ потрябвам. Няма да я заговарям. Дори няма да почукам на вратата ѝ. Но тя ще знае, че съм тук, ще знае и защо. Аз ще чакам. Цял живот ще чакам.

Сега вече момичето ме оцени по достойнство. Направо се престарах да ѝ се докарвам. Пуснах една дълбока въздишка и стрелях право в целта:

— И хич не ми харесва този тип, дете я доведе тук.

— Никой не я е довеждал, само шофьорът на таксито — рече администраторът. Но той много добре знаеше за какво намеквам.

Момичето леко се усмихна.

— Не става дума за това, Джак — рече тя, — а за резервацията.

— Представи си, и аз се сетих, Лусил. Не съм толкова тъп.

Иведнъж той извади някакъв картон и го сложи пред мен. Беше адресна карта. В единия ъгъл по диагонал беше написано името Лари Мичъл. Съответните графи бяха попълнени със съвсем друг почерк: (мис) Бети Мейфийлд, Уест Чатам, Ню Йорк. А в горния ляв ъгъл със същия почерк, с който бе написано името Лари Мичъл, бяха отбелязани дата, час, цена и някакъв номер.

— Много сте любезен — казах. — Значи пак е приела моминското си име. Не че това е незаконно, разбира се.

— Всяко име е законно, стига да не се използва за измама. Имате ли нещо против да ви дам стая до нейната?

Отворих широко очи. Може би в тях дори проблясна нещичко. Никога не бях се старал да изразя толкова много с погледа си.

— Вижте какво — рекох. — Това е страшно мило от ваша страна. Ама недейте. Аз няма да ви създам никакви неприятности, но не е сигурно. Ако ви докарам някоя бяля, вие ще отговаряте.

— Добре де — рече той. — Все някой ден трябва да се, науча на нещо. По вие ми изглеждате порядъчен. Само да не се разприказвате.

Отви капачката на химикалката си и ми я подаде. Написах моето си име и някакъв адрес на Източна шестдесет и първа улица в Ню Йорк Сити.

Джак погледна формуляра.

— Това е близо до Сентрал Парк, нали? — попита тон без особен интерес.

— На около три преки — казах. — Между Лексингтън и Трето Авеню.

Той кимна. Знаеше къде се намира. Трябваше да внимавам. После посегна за ключа.

— Бих искал да си оставя багажа тук — рекох, — да ида да хапна нещо и да се опитам да взема кола под наем. Ще наредите ли да го пренесат в стаята ми?

Разбира се. Нямало да му струва нищо. Изведе ме навън и посочи в дъното на алеята, оградена с млади дръвчета. Виличките бяха дървени, боядисани в бяло и със зелени покриви. Отпред имаха тераски с парапети. Показа ми зад дърветата моята вила. Благодарих му. Той понечи да влезе, но аз го спрях.

— Искам да ви кажа нещо. Ако разбере, тя ще вземе да си тръгне.

Той се усмихна.

— Естествено. И нищо не може да се направи, мистър Марлоу. Много от гостите ни остават само за един-два дни, освен ако не е през лятото. По това време на годината при нас никак не е претъпкано.

Той влезе в бунгалото и чух как момичето му каза:

— Тоя е симпатяга, Джак, но не трябваше да му се връзваш.

Чух също и какво й отговори той:

— Противен ми е опя тип Мичъл, нищо че е приятел на шефа.

IV

Стаята беше поносима. Вътре имаше неизменната корава като камък кушетка, твърди столове, малко бюро до отсрещната стена, ниша с вграден гардероб, баня с голяма вана и неонова лампа до огледалото над умивалника. Имаше и кухничка с хладилник и бяла електрическа печка с три котлона. В един шкаф на стената над кухненската мивка бяха оставени достатъчно съдове и прибори. Извадих няколко кубчета лед и си налях малко от бутилката, която носех в куфара, отпих глътка, седнах на един стол и се ослушах, като оставих прозорците затворени и щорите спуснати. Отначало не чувах нищо от съседната стая, после в тоалетната зашуртя вода. Обектът си беше на мястото. Допих си питието, изпуших една цигара и заразглеждах електрическата печка, вградена в междинната стена. Състоеше се от два продълговати нагревателя в матирани стъклени тръби, поставени в метална кутия. От нея едва ли ставаше горещо, но в гардероба бе прибран калорифер, който можеше добре да затопли стаята. Свалих хромираната предпазна решетка и отвих нагревателите. Извадих от куфара си една лекарска слушалка, долепих я до металната плоча и заслушах. Ако на стената отгатак имаше също такава печка, а това беше почти сигурно, то двете стаи бяха отделени само с един метален лист и някакъв изолационен материал, който едва ли е бил разхищаван при строителството. След няколко минути долових шум от въртене на телефонната шайба. Чуваше се отлично. Женски глас каза:

— Есмералда 4—1499, ако обичате.

Беше спокоен и сдържан, не много тънък женски глас, който не издаваше нищо друго освен умора. За пръв път чувах гласа ѝ след всичките часове, през които я бях следил. Настъпи продължителна пауза, после тя каза:

— Мистър Лари Мичъл, ако обичате.

Втора пауза, този път по-кратка. И после:

— На телефона е Бети Мейфийлд. Обаждам се от „Ранчо Дескансадо“. — Тя го произнесе като „Дескансейдо“. И продължи: —

Казах, Бети Мейфийлд. Не се правете на глупак. Да ви го произнеса ли буква по буква?

От другата страна се изприказваха доста приказки. Тя го изслуша, после каза:

— Апартамент 12-С. Би трябвало да знаете. Вие направихте резервацията... О, да... разбирам... Е, добре тогава. Ще си бъда тук.

И затвори телефона. Настъпи тишина. Пълна тишина. После гласът отгатък изрече бавно и без каквото и да било чувство: „Бети Мейфийлд, Бети Мейфийлд. Горката Бети. Някога ти не беше лошо момиче, много, много отдавна.“

Бях се облегнал на стената, седях върху една от раираните възглавнички на пода. Станах внимателно, оставих лекарската слушалка на възглавничката и отидох да полегна на кушетката. Той щеше да пристигне след малко. Тя го чакаше, защото нямаше друг изход. Поради същата причина бе дошла тук. Исках да разбера каква точно е тази причина.

Обувките му сигурно бяха с каучукови подметки, защото не чух нищо, докато на съседната врата не се позвъни. И колата си явно бе оставил далеч от вилата. Настаних се на пода и заработих със слушалката.

Тя отвори вратата, той влезе и можех да си представя с каква усмивчица и каза:

— Здравсти, Бети. Бети Мейфийлд се казваш значи. Хубаво име.

— Едно време се казвах така. — Тя затвори вратата.

Той се изсмя.

— Добре че си го сменила. Ами инициалите на куфарите ти?

Гласът му ми хареса толкова, колкото и смехът му. Говореше с висок и бодър глас, в който сякаш напираха нотки на добронамерена ирония. Не се долавяше открита подигравка, но нещо подобно, което ме накара да стисна зъби.

— Предполагам — рече тя, — че най-напред това се забелязали.

— Не, малката. Най-напред забелязах теб. И следата от халката, а самата халка я няма — това после. Инициалите идват едва на трето място.

— Не ми викай „малката“, долен изнудвач такъв! — каза тя внезапно, с едва сдържана ярост.

Това никак не го стресна.

— Може и да съм изнудвач, миличка, ама... — и пак се изсмя самодоволно, — съвсем не на дребно.

Тя явно се отдалечи от него.

— Искате ли нещо за пиене? Виждам, че си носите бутилка.

— Ами ако пиенето събуди у мен низки страсти?

— Само едно нещо ме плаши у вас, мистър Мичъл — хладно рече тя. — Вашата голяма разпусната уста. Прекалено много говорите и имате прекалено високо мнение за себе си. Дайте да се разберем. На мен ми харесва в Есмералда. Идвала съм тук и винаги ми се е искало да се върна. И само по едно злощастно стечение па обстоятелствата вие също живеете тук и се случихте в същия влак, с който пътувах и аз. А най-лошото е, че ме познахте. Но всичко това е просто едно злощастно стечение на обстоятелствата и нищо повече.

— За мен е щастливо стечение па обстоятелствата, миличка — провлачено каза той.

— Сигурно — отвърна тя, — стига да не залагате прекалено много на него. Иначе може да си имате неприятности.

Замълчаха. Представях си как се взират изпитателно един в друг. Усмивчицата му сигурно ставаше неспокойна, но не особено.

— Ще трябва само да вдигна слушалката и да се обадя на вестниците в Сан Диего. Искаш да станеш известна ли? Ще го уредим.

— Дойдох тук, за да избегна точно това — каза тя с горчивина.

Той се изсмя.

— Естествено, измъкна се благодарение на един изглупял дърт съдия, който се е скапал от старческо безсилие, и то само защото единствено в този щат — това съм го проверил — може да се случи подобно нещо, след като съдебните заседатели са на друго мнение. Два пъти си сменяла името си. Ако и тук отпечатат историята ти — а твоята историйка, миличка, си я бива, — мисля, че ще се наложи пак да си смениш името и пак да поемеш па път. Направо да му писне на човек, нали?

— Точно затова съм тук — отвърна тя. — Затова сте тук и вие. Колко искате? Ясно ми е, че това ще бъде само предплата.

— Да съм споменава нещо за пари?

— О, ще споменете, няма начин — каза тя. — И не викайте толкова.

— В тая вила си сам сама, миличка. Преди да вляза, поразгледах наоколо. Вратите са заключени, прозорците плътно затворени, щорите спуснати, а гаражите — празни. Но ако се притесняваш, мога да проверя и на рецепцията. Тук имам приятели — хора, които трябва да познаваш, защото могат да направят живота ти по-приятен. В тоя град никак не е лесно да пробиеш в обществото. А пък е дяволски тъпо да си стоиш отстрани и само да гледаш какво става.

— А вие как пробихте, мистър Мичъл?

— Старият е голяма клечка в Торонто. Не се разбираме с него и той не ме иска да му се въртя наоколо. Но все пак ми е баща и е човек на място, макар че ми плаща, за да стоя надалеч.

Тя не му отговори. Стъпките ѝ се отдалечиха. По характерния шум разбрах, че е в кухнята и вади кубчета лед. После потече вода и стъпките се приближиха.

— И аз ще пийна — каза тя. — Може би бях груба с вас. Просто съм уморена.

— Ами да! — рече безучастно той. — Уморена си. — Помълча и продължи: — Е, наздраве за момента, когато няма да си уморена. Да речем — довечера към седем и половина в „Кристалната зала“. Ще мина да те взема. Приятно заведение за вечеря. С танци. И е спокойно. Само за отбрани посетители, ако това все още има някакво значение. Собственост е на Морския клуб. Ако не те познават, за теб няма маса. Там са все мои хора.

— Скъпо ли е? — попита тя.

— Не особено. А, добре че ме подсети. Можеш ли да ми послужиш с няколко долара, докато получа чека си за тоя месец? — И той се засмя. — Учудвам се на себе си. Ето че все пак отворих дума за пари.

— Няколко долара ли?

— Няколкостотин ще бъде най-добре.

— Имам само шейсет долара. Още не съм си открила сметка, не съм осребрила и чек.

— Можеш да направиш това на рецепцията, скъпа.

— Знам. Ето ви петдесет. Не искам да ви глезя, мистър Мичъл.

— Хайде, бъди човек! Викай ми Лари.

— Нима? — Гласът ѝ се бе променил. В него се долавяха примамващи нотки. Можех да си представя как на лицето му бавно

разцъфва доволна усмивка. А настъпилата тишина ми подсказа, че той я е прегърнал и че тя не се дърпа. Най-сетне тя каза с приглушен глас:

— Дотук, Лари. А сега бъди добър и си тръгвай. В седем и половина ще съм готова.

— Само още едно на крак.

След миг вратата се отвори и той каза нещо, което не дочух. Станах, отидох до прозореца и внимателно огледах Лари през пролуките на щората. На едно от високите дървета бе закачена силна лампа. Видях го как мина под нея, пое нагоре по склона и отмина. Върнах се до вградената печка, но доста време не се чуваше нищо и не бях сигурен за какво точно слухтя. Много скоро обаче ми стана ясно.

Чуха се бързи стъпки из стаята, шум от отваряне на чекмеджета, изщракане на ключалка, вдигнат капак на куфар се удари в нещо.

Тя, си стягаше багажа.

Завих продълговатите матирани нагреватели на местата им, поставих обратно решетката и прибрах слушалката в куфара си. Навън се захладнаше. Навлякох сакото си и застанах наскре стаята. Стъмваше се, а лампата не беше запалена. Просто стоях и премислях чутото. Можех да взема телефона и да докладвам, а дотогава тя щеше да е потеглила с друго такси, с друг влак или самолет за някое друго място. Можеше да отиде където поиска, но навсякъде щеше да има по някое ченге, което да чака влака, ако ония важни влиятелни господа във Вашингтон пожелаеха това. Навсякъде щеше да се намери по някой Лари Мичъл или някой журналист с добра памет. Винаги щеше да има нещо странно в поведението ѝ и винаги щеше да се намери кой да го забележи. Човек не може да избяга от себе си.

Бях се захванал с долнопробна копейска работа за хора, които не ми харесваха. Но пали все за това се цаниш, приятелю. Те плащат, а ти ровиш в мръсотията. Само че тоя път направо усещах вкуса ѝ. Момичето нямаше вид нито на уличница, нито на мошеничка. Кое то чисто и просто значеше, че може да е и едното, и другото, и то с по-голям успех, защото не ѝ личеше.

V

Отворих вратата, отидох до съседната стая и натиснах звънчето. Никакво движение. Нито шум от стъпки. После издрънча веригата, вратата се откряна — светла и празна стая.

— Кой е? — обади се иззад вратата познатият глас.

— Може ли да ми услужите с чаша захар?

— Нямам захар.

— А с няколко долара, докато пристигне чекът ми?

Отново тишина. После вратата се отвори, доколкото позволяваше веригата, в процепа се показа лицето ѝ и две очи, скрити в сянката, се взряха в мен. Приличаха на езера в тъмнината. Силната лампа високо на дървото меко се отразяваше в тях.

— Кой сте вие?

— Вашият съсед. Тъкмо бях позадрямал и ме събудиха някакви гласове. Гласовете приказваха нещо и аз проявих интерес.

— Идете да си проявявате интереса другаде.

— Защо не, мисис Кинг... простете, мис. Мейфийлд, но не съм сигурен дали вие ще ме пуснете.

Тя не помръдна, очите ѝ не трепнаха. Изтръсках една цигара от пакета и се опитах да вдигна с палец капачето на запалката и да превъртя диска. Човек трябва да може да го прави с една ръка. Става, ако не си много вързан в ръцете. Най-сетне успях да запаля цигарата, прозинах се и пузнах дим през носа си.

— А какво ще изпълните на бис? — попита тя.

— Честно казано, ще трябва да се обадя в Лос Анжелос и да съобщя за вас на лицата, които ме изпращат. Е, можете и да ме разубедите.

— Господи! — извика тя, — Двама за един следобед. Докога с тоя мой късмет?

— Не знам — отвърнах. — Нищо не знам. Мен май ме пратиха за зелен хайвер, но не съм съвсем сигурен.

— Почакайте.

Тя затвори вратата под носа ми. Но не се бави дълго. Веригата издрънча и вратата се отвори.

Влязох бавно вътре, а тя отстъпи назад — да е далеч от мен.

— Какво точно чухте? И затворете, ако обичате. Затворих вратата с рамо и се облегнах назад.

— Крайчеца на един доста неприятен разговор.

— Вие да не би да играете по сцените?

Стените тук са тънки като портфейла на танцьор нощен бар.

— Точно обратното. Играя, но зад кулисите. Името ми е Филип Марлоу. Виждали сме се и преди.

— Нима? — Тя се отдалечи от мен със ситни предпазливи стъпки и застана до отворения си куфар. Опря се отстрани на един стол. — Къде?

— На гарата в Лос Анжелос. Чакахме влака — и вие, и аз. Вие привлякохте вниманието ми. Стана ми интересно какво има между вас и мистър Мичъл — нали така се казва той? Не чух нищо и не видях кой знае какво, тъй като стоях отвън пред входа на бюфета.

— И какво толкова привлече вниманието ви, незнайни рицарю?

— Това беше първото. Другото, което привлече вниманието ми, беше промяната в държането ви, след като говорихте с него. Наблюдавах ви как се стараете с всички сили. Нарочно. Направо заприличахте на една от ония днешните изпечени, нахакани хитруши. Защо?

— А преди това каква бях?

— Едно приятно, скромно и възпитано момиче.

— Точно това го играех — каза тя. — Другият образ е моята истинска същност. На която подхожда ето това. — И тя насочи към мен малък пистолет.

Погледнах го.

— О, пищови! — рекох. — Само не ме плашете с пищови! Цял живот все с пищови се разправям. Когато ми никнеха зъби, си чешех венците с един стар „Дерингер“ с еднократно зареждане, от ония, дето ги носеха комарджиите по речните кораби, Като пораснах, станах достоен за лека спортна пушка, после за по-едрокалибрена и така нататък. Веднъж улучих центъра на мишената от осемстотин метра с вдигнат мерник. Може и да не знаете, но от осемстотин метра цялата мишена изглежда голяма колкото пощенска марка.

— Каква зашеметяваща кариера! — рече тя.

— Пищовите никога не решават въпроса — казах. — Те са просто като набързо спуснатата завеса след зле изиграно второ действие.

Тя се усмихна едва-едва и премести пистолета в лявата си ръка. С дясната сграбчи блузата си отпред за яката, дръпна я рязко и я раздра до кръста.

— А после — каза тя, — но няма защо да се бърза, ще хвана пистолета сто така — и тя го премести отново в дясната си ръка, но го държеше за цевта — и ще се фрасна с дръжката по слепоочието. Хубава синина ще се получи.

— След това — продължих аз — вземате пищова както трябва, освобождавате предпазителя и натискате спусъка, а дотогава аз ще съм прочел вестника си до спортната страница.

— Няма да успеете дори да мръднете от мястото си.

Кръстосах крака, облегнах се назад, взех зеления стъклен пепелник от масата и го закрепих на коляното си, като държах цигарата между палеца и показалеца на дясната си ръка.

— Няма и да се опитвам да мърдам. Ще си седя тук ей така, както съм се разположил удобничко и спокойно.

— Само дето ще сте малко умрял — каза тя. — Аз стрелям точно, пък и няма осемстотин метра.

— И тогава ще се опитате да пробутате на ченгетата версията, че аз съм ви нападнал, а вие сте се отбранявали.

Тя захвърли пистолета в куфара си и се разсмя. Смехът ѝ звучеше почти естествено, сякаш наистина се забавляваше.

— Извинявайте — каза тя. — Вие си седите там с кръстосани крака и с дупка в главата, а аз се мъча да обясня как съм ви застреляла, за да спася честта си. Направо да ти се завие свят от тази картинка!

Тя се отпусна на един стол и се приведе напред, подпряла брадичката си с ръка, лицето ѝ бе напрегнато и изпито и в рамката на пищната ѝ тъмнорижа коса изглеждаше по-дребно, отколкото бе в действителност.

— Какво смятате да правите с мен, мистър Марлоу? Или по-скоро обратното — какво мога да направя аз за вас, та да не искате нищо от мен?

— Коя е Елинон Кинг? Каква е била тя във Вашингтон, окръг Колумбия? Защо си е сменила името някъде по пътя и е махнала

инициалите от куфара си? Ей такива дребни нещица можете да ми обясните. Но едва ли ще го направите.

— О, не знам. Инициалите ги махна носачът. Казах му, че съм имала много нещастен брак, че съм се развела и имам право отново да приема моминското си име. Което е Елизабет или Бети Мейфийлд. Звучи правдоподобно, не мислите ли?

— Вярно. Но не обяснява появата на Мичъл.

Тя се облегна назад и се поотпусна. Погледът ѝ си остана бдителен.

— Просто един човек, с когото се запознах по пътя. Беше в същия влак.

Кимнах.

— Но той пристигна със собствената си кола. Той ви е направил и резервацията. Тук не го харесват особено, но, изглежда, е приятел на някой много влиятелен човек.

— Познанства, възникнали във влак или на кораб, понякога се развиват много бързо — каза тя.

— Така изглежда. Той дори изкрънка от вас пари. Бързичко действа. А аз останах с впечатлението, че не ви е чак толкова приятен.

— Е, и какво от това? Ами ако съм си загубила ума по него? — Обърна ръката си с дланта нагоре и я загледа. — Кой ви е наел, мистър Марлоу, и за какво?

— Един адвокат от Лос Анжелос, който пък действа по указания от Вашингтон. Трябваше да ви проследя, докато отседнете някъде. Така и направих. Но сто че сега се каните да се изнесете. И ще трябва да започна всичко отначало.

— Но аз вече ще знам, че сте по дирите ми — каза заядливо тя. — Така че този път може да ви се види трудничко. Предполагам, че сте нещо като частен детектив.

Казах ѝ, че съм точно такъв. Вече бях угасил цигарата си. Оставих пепелника на масата и станах.

— Няма да ми е лесно, но не си мислете, че съм само аз, мис Мейфийлд.

— О, не се и съмнявам! И всички до един сте толкова милички. А някои са и много опитни.

— А, не, полицията не ви търси. Иначе лесно биха ви пипнали. Знаеше се с кой влак пристигате. Аз дори получих ваша снимка с описанието ви. Но Мичъл може да ви принуди да направите всичко, което поиска. Едва ли ще ви иска само пари.

Стори ми се, че тя леко се изчерви, но лицето и беше в сянка.

— Възможно е — каза тя. — А може би аз нямам нищо против?

— Имате.

Тя скочи и тръгна към мен.

— С вашата работа не можете да натрупате състояние, нали?

Кимнах. Бяхме много близо един до друг.

— Тогава колко ще искате, за да си идете и да забравите, че изобщо сте ме виждали някога?

— Ще си ида, без да ви искам каквото и да било. А за другото ще трябва да докладвам.

— И така, колко? — настоя тя, сякаш говореше сериозно. — Мога да ви платя тлъстичък хонорар. Чувала съм, че така го наричат. Много по-красива дума от подкуп.

— Не е едно и също.

— Защо да не е? Повярвайте ми, понякога може да означава точно това, дори когато човек си има работа с адвокати и лекари. Знам го от личен опит.

— Май не ви е леко напоследък, а?

— Нищо подобно, доносник такъв! Аз съм най-щастливата жена па света, защото съм жива.

— А пък аз не съм щастлив. Само че не казвайте на никого.

— О, какво ли знаеш ти! — каза провлачено тя. — Частно ченге, и то със скрупули. Тия ги разправяй на старата ми шапка, глупако! Пред мен не минават. А сега се омитай, господин частно ченге Марлоу, да си проведеш телефонното разговорче, за което толкова се притесняваш. Не те спирам!

Тя тръгна към вратата, по аз я хванах за китката и я обърнах към себе си. Раздраната ѝ блуза не откриваше кой знае какво — малко от гърдите и и част от сутиена. На плажа се вижда повече, много повече, но не и през раздрана блуза.

Сигурно се бях ухилил похотливо, защото тя внезапно показа ноктите си и се опита да ме издраска.

— Аз не съм някоя разтопена кучка! — изсъска злобно тя. — Махни си мръсните лапи!

Хванах и другата ѝ китка и бавно я придърпах към себе си. Тя се опита да забие коляно в слабините ми, по беше вече твърде близо. После се отпусна, отметна глава назад и затвори очи. Устните и се разтеглиха в язвителна усмивка. Вечерта беше хладна, може би край брега бе направо студено. Но тук не усещах никакъв студ.

След малко тя каза с въздишка, че трябвало да сее облича за вечеря.

— Добре — промърморих аз.

След още малко каза, че много отдавна (никой) мъж не е разкопчавал сутиена ѝ. Бавно се насочихме към едно от двете легла. Бяха застлани с розови сребристи покривки. Странно какви дреболии забелязва човек!

Очите ѝ биха широко отворени и се взираха изпитателно в мен. Разгледах ги едно по едно, защото бях прекалено близо до нея, за да ги видя и двете заедно. Изглеждаха съвсем симетрични.

— Скъпи — промълви тя, — страшно си мил, но просто нямам време.

Затворих устата ѝ с целувка. Стори ми се, че някой се опитва да отключи вратата отвън, но не обърнах особено внимание. Ключалката изщрака, вратата се отвори и в стаята влезе господин Лари Мичъл.

Пуснахме се. Аз се обърнах и той ме погледна изпод вежди — як жилест мъжага, висок близо метър и деветдесет.

— Реших за всеки случай да проверя на рецепцията — каза той разсеяно. — Вила 12-В е била заета днес следобед, много скоро след тази тук. Видя ми се малко странно, защото по това време има много свободни места. Затова поисках резервния ключ. Та кой е тоя дръвник, малката?

— Тя те предупреди да не ѝ викаш „малката“.

Ако това изобщо му говореше нещо, той не го показа. Беше стиснал юмрук и бавно го поклащаше покрай тялото си.

— Той е частен детектив, името му е Марлоу — каза тя. — Някой го е наел да ме следи.

— А трябваше ли да те проследява толкова отблизо? Аз май попречих да разцъфти едно мило приятелство.

Тя се отдръпна рязко от мен и грабна пистолета от куфара си.

— Тъкмо се уговаряхме за парите.

— При всички случаи грешка — рече Мичъл. Лицето му гореше, очите му блестяха. — Особено пък в това положение. Няма да ти трябва тоя патлак, миличка.

Той се нахвърли върху мен с кос десен удар, много бърз и точно разчетен. Аз му отвърнах бързо, хладнокръвно и хитро. Но десният удар не беше коронният му номер. Освен всичко, той беше и левак. Трябваше да го забележа още на гарата в Лос Анжелос. Страшно опитен и наблюдателен преследвач съм, няма що, не пропускам и най-малката подробност! Опитах с дясно кроше, но не го улучих, а той нямаше грешка с лявото.

От удара главата ми се отметна назад. За миг изгубих равновесие, което тъкмо му даде възможност да отскочи встрани и да ѝ отнеме пистолета, който сякаш направи пирует във въздуха и кацна в лявата му ръка.

— Спокойно — рече той. — Знам, че не звучи оригинално, но мога да те надупча и да се измъкна чист. Това е самата истина.

— О'кей — изрекох задавено. — Ама за петдесет долара на ден не ми се полага да ме застрелят. Това ще струва седемдесет и пет.

— Обърни се, ако обичаш. Ще ми бъде забавно да прегледам портфейла ти.

Хвърлих се към него въпреки пистолета и всичко останало. Щеше да стреля само ако изпаднеше в паника, а той си беше на своя почва и нямаше за какво да се паникьосва. Но тя явно не беше толкова сигурна. С крайчеца на окото си зърнах само как посяга към бутилката уиски на масата.

Сграбчих Мичъл за врата. Устата му зяпна. Той ме удари някъде, но това нямаше значение. Моят удар беше по-точен, само че не бях награден за това с ръчен часовник, защото в този момент някакъв катър ми тегли такъв як ритник отзад право в мозъка, че полетях над тъмни води и избухнах в пламъци.

VI

Първото ми усещане беше, че ако някой ми се скара, ще се разплача. Второто, че стаята е прекалено тясна за главата ми. Предната част на главата беше твърде далеч от задната, двете ѝ страни бяха на огромно разстояние, но независимо от това между слепоочията ми пулсираше някаква тъпа болка. В днешно време разстоянията не означават нищо.

Третото ми усещане беше, че някъде не много далеч се носи натрапчив вой. Четвъртото и последно — че по гърба ми се стича леденостудена вода. Покривката на някаква кушетка под мен бе доказателство, че лежа по очи, ако все още ги имах. Внимателно се обърнах, седнах в леглото, а пешо изтрополя и тупна на пода. Това, което изтрополя и тупна на пода, беше вързана па възел хавлиена кърпа с топящи се кубчета лед. Някой, който ме обичаше много силно, ги бе поставил на тила ми. Някой, който не ме обичаше чак толкова силно, ме бе фраснал отзад по главата. Може да е бил един и същи човек. Какво ли не ги прихваща хората!

Изправих се па крака и веднага опипах джобовете си. Портфейлът ми си беше в левия джоб, но отворен. Прегледах го. Нищо не липсваше. Беше издал съдържачата се в него информация, но тя така или иначе вече не представляваше тайна. Куфарът ми стоеше отворен върху поставката до леглото. Значи си бях в стаята.

Напипах едно огледало и погледнах лицето си. Стори ми се познато. Отидох до вратата и я отворих. Воят се засили. Точно пред мен на перилата на верандата се бе облегнал някакъв дебеланко. Беше среден на ръст пълен мъж, но не изглеждаше чак разплут. Носеше очила и под мръсносивата му филцова шапка стърчаха големи уши. Яката на шлифера му беше вдигната. Бе пъхнал ръце в джобовете на сакото си. Косата, която стърчеше отстрани, имаше зеленикаво-сивкав цвят. Изглеждаше държелив. Така изглеждат повечето дебели мъже. Светлината, идваща през отворената врата зад мен, направо отскачаше

от очилата му. Беше захапал малка лула. Бях още замаян, но нещо и него ме подразни.

— Каква приятна вечер — каза той.

— Искате ли нещо?

— Търся един човек. Но не сте вие.

— Тук няма други освен мен.

— Ясно — рече той. — Благодаря. — Обърна ми гръб и положи корема си върху перилата.

Тръгнах по верандата в посока на натрапчивия вой. Вратата на 12-С зееше широко отворена, лампата бе запалена, а шумът идваше от прахосмукачка, с която някаква жена със зелена престилка чистеше пода.

Влязох вътре и се огледах. Жената спря прахосмукачката и впери поглед в мен.

— Търсите ли нещо?

— Къде е мис Мейфийлд?

Тя поклати отрицателно глава.

— Госпожицата, която беше в този апартамент — поясних аз.

— А, тая ли? Изнесе се. Преди половин час. — И пак пусна прахосмукачката. — По-добре попитайте на рецепцията — опита се да надвика шума тя. — Тук вече чистим.

Затворих вратата зад гръба си. Проследих черната змия па кабела до стената и измъкнах щепсела. Жената в зелената престилка Ме изглежда ядосано. Приближих се и ѝ подадох един долар. Ядът ѝ се поуталожи.

— Искам само да се обадя по телефона — казах.

— Нямате ли си телефон във вашата стая?

— Мислете по-малко! — казах. — Печелите цял долар.

Отидох до телефона и вдигнах слушалката. Обади се момичешки глас.

— Рецепция. Какво ще обичате, моля?

— На телефона е Марлоу. Аз съм направо покрусен.

— Какво?!... О, да мистър Марлоу. Какво можем да направим за вас?

— Тя е заминала. Дори не успях да поговоря с нея.

— Съжалявам, мистър Марлоу — гласът ѝ звучеше искрено. — Да, замина. Ние изобщо не бихме могли...

— Да ми кажете къде е отишла ли?

— Тя просто плати и си замина, сър. Съвсем неочаквано. Не остави никакъв адрес.

— С Мичъл ли?

— Съжалявам, сър. Не видях никого с нея.

— Все трябва да сте видели нещичко. Как тръгна?

— С такси. Боя се, че...

— Добре. Благодаря. — И се върнах в моята виличка.

Дебеланкото се бе разположил удобно на един стол, кръстосал крак връз крак.

— Много мило, че се отбихте — казах. — Мога ли да направя нещо специално за вас.

— Можете да ми кажете къде е Лари Мичъл.

— Лари Мичъл ли? — Замислих се дълбоко. — Аз познавам ли го?

Той отвори портфейла си и ми подаде визитна картичка. Изправи се с мъка на крака и ми я подаде. На картичката пишеше *Гобъл и Грийн, Следователи, Прудънс билдинг 310, Канзас Сити, Мисури*.

— Работата ви трябва да е интересна, мистър Гобъл.

— Не ме поднасяй, хитрецо! Че от малко се ядосвам.

— Така ли? Я да видим как се ядосвате. Какво правите, хапете си мустака ли?

— Нямам мустаци, глупак такъв!

— Можете да си пуснете. Аз ще почакам.

Той се изправи на крака, този път много по-бързо. Погледна юмрука си. Изведнъж в ръката му се появи пистолет.

— Ял ли си някога бой с патлак, хитрецо?

— Я се разкарай! Вече ми писна от теб! От такива хапльовци винаги ми писва.

Ръката му затрепера, лицето му пламна. Той сложи пистолета в кобура под мишницата си и се заклатушка към вратата.

— Пак ще се срещнем — изръмжа през рамо. Пуснах това покрай ушите си. Не си струваше да му отвръщам.

VII

След малко отидох на рецепцията.

— Е, нищо не излезе — казах аз. — Някой от вас случайно не забеляза ли шофьора, който я откара?

— Джо Хармс — веднага отвърна момичето. — Сигурно ще го откриете на колонката някъде към средата на Главната улица. Или пък се обадете в таксиметровата служба. Голям симпатяга е. Веднъж се опита да ме свали.

— И сигурно остана страшно разочарован — подметна язвително администраторът.

— О, това не знам. Тебе май те нямаше.

— Така е — въздъхна той. — Работиш по двацет часа в денонощието, за да спестиш пари за дом, а междувременно куп други мъже се сваят с приятелката ти!

— Не и с вашата — казах. — Тя просто ви дразни. Цялата засиява само като ви погледне.

Излязох и ги оставих да си разменят усмивки.

Както в повечето малки градчета, в Есмералда имаше една главна улица, а от двете ѝ страни — спокойни улички с по някоя и друга административна сграда, след което, почти без да се забелязва някаква промяна в атмосферата, се редяха къщите па местните жители. Но за разлика от повечето калифорнийски градчета, тук нямаше фалшиви фасади, нямаше кревящи реклами, автозакусвални, магазинчета за пури или игрални зали, нито пък улични гангстери, които да се навъртат пред тях. Магазините по Главната улица бяха стари и тесни, но не и безвкусни, имаше и някои подновени, с огромни витрини от огледално стъкло и неръждаема стомана и с неоновото осветление в ярки, весели цветове. Не всеки в Есмералда беше много богат, не всеки бе щастлив, не всеки имаше кадилак, ягуар или райли, но процентът на живеещите нашироко беше много висок и магазините за луксозни стоки бяха така спретнати и скъпи на вид, както и магазините в Бевърли Хилс, и далеч не толкова безвкусни. Имаше и

още една малка разлика. В Есмералда старите неща бяха прилично запазени и нерядко привлекателни със старинния си чар. В други малки градчета онова, което е старо, е просто износено.

Паркирах между две пресечки, точна пред телефонната служба. Естествено беше затворена, но входната врата бе доста навътре и до нея имаше две тъмнозелени телефонни кабинки като караулни будки, а ужким в името на естетиката съзнателно бе пренебрегната печалбата. Отсреща между две червени линии диагонално на бордюра бе паркирано светлобежово такси. Вътре седеше мъж с прошарена коса и четеше вестник. Отидох при него.

— Джо Хармс?

Той поклати отрицателна глава.

— Ще се върне след малко. Такси ли искате?

— Не, благодаря.

Отдалечих се и се загледах в една витрина. Там беше изложена спортна риза на кафяви и бежови райета, която ми напомни за Лари Мичъл. Спортни жълто-кафяви обувки, костюми от вносен туид, две-три вратовръзки и ризи в тон с тях, подредени на достатъчно разстояние, за да могат да дишат. Над входа — името на известен в миналото спортист, изписано с релефни букви, боядисани контрастно на фона на дъската от червена секвоя.

Единият телефон издрънча, шофьорът излезе и прекоси тротоара, за да се обади. Каза нещо, остави слушалката, качи се в таксито и даде на заден ход. Улицата за миг опустя. После минаха две коли, а след това се зададоха едно симпатично, добре облечено цветнокожо момче и нагласената му приятелка, които зяпаха витрините и си приказваха. Някакъв мексиканец със зелена униформа на пиколо паркира нечий крайслер — а може да беше и лично негов, — влезе в дрогерията и излезе оттам с кашонче цигари. После потегли обратно към хотела си.

Друго бежово такси с надпис „Таксиметрова служба — Есмералда“ се появи иззад ъгъла и бавно спря между червените линии. От него излезе едър мъжага с вид на уличен побойник и с черни очила, провери по телефона дали има поръчки, после си влезе в колата и измъкна някакво списание иззад огледалото за обратно виждане.

Бавно приближих до него и той се оказа самият Джо Хармс. Беше без сако, а ръкавите му бяха навити над лактите, макар че

времето не бе подходящо да се пуснеш по бански костюм.

— Аха. Аз съм Джо Хармс. — Той пъхна една цигара между бърните си и щракна запалката.

— Лусил от „Ранчо Дескансадо“ смята, че вие сигурно ще можете да ми дадете някои сведения. — Облегнах се на таксито и удостоих Джо Хармс с широката си лъчезарна усмивка. Със същия ефект можех да тегля и един ритник на бордюра.

— Сведения за какво?

— Тази сутрин сте взели една пътничка оттам. От вила 12-С. Високо момиче с рижава коса и хубава фигура. Името ѝ е Бети Мейфийлд, но едва ли ви го е казала.

— Обикновено казват само къде да ги закарам. Странно, нали? — Той издуха всичкия дим от дробовете си срещу предното стъкло и го загледа как се разстила по него и се понася из колата. — Каква е работата?

— Приятелката ме заряза. Поскарахме се. Сам съм си виновен. Искам да ѝ се извиня.

— Приятелката има ли си някъде дом?

— Много далеч оттук.

Той изтръска пепелта от цигарата, като я чукна с кутрето си както си беше в устата му.

— Може би точно това е искала. Може би не желае да знаете къде е отишла. А може би точно в това ви е късметът. В тоя град за незаконно съжителство по хотелите могат и да те приберат. Е вярно, ако не внимаваш.

— А може би аз те поднасям — рекох и извадих от портфейла си една визитна картичка. Той я прочете и ми я върна.

— Това е друга работа. Малко по-друга. Но ще наруша правилата на службата. Аз не карам по мил ден тая таратайка само за да развивам мускули.

— Една петарка ще представлява ли интерес? Или и с това ще нарушим правилата?

— Таксиметровата служба е на стареца. Никак няма да му е приятно да разбере, че вземам подкупи. Не че не обичам парите.

Телефонът на стената издрънча. Той се измъкна от колата и с три крачки стигна до него. Аз останах на мястото си, прехапал долната си

устна. Той се обади и се върна, мигом влезе в таксито и седна зад кормилото.

— Трябва да изчезвам. Съжалявам. Изостанал съм от графика. Току-що се връщам от Дел Мар, влакът за Лос Аижелос в седем и четиридесет спира там по сигнал, само когато има хора. Повечето ни пътници отиват в тази посока.

Запали мотора и се пресегна, за да пусне угарката си на улицата.

— Благодаря — казах.

— За какво? — Даде на заден ход и замина.

Пак погледнах часовника си. Пресметнах времето и разстоянието. До Дел Мар имаше двадесетина километра. За един час можеш да откараш някого дотам, да го оставиш на гарата и да се върнеш. Той се изрази по своему. Нямахме никакъв смисъл да ми казва всичко това, ако не означаваше нищо.

Гледах след него, докато изчезна, после пресякох улицата и отидох до телефонните кабинки. Оставих вратата на едната от тях отворена, пузнах монета и набрах нулата.

— Искам да се обадя в Западен Лос Ложелос, за тяхна сметка, ако обичате. — Издиктувах номера. — Мистър Клайд Ъмни, лично. Казвам се Филип Марлоу и се обаждам от уличен телефон 4-2673 в Есмералда.

Телефонистката ме свърза, преди да съм довършил последното изречение.

— Марлоу? Време беше да се обадите. Е, говорете.

— Намирам се в Сан Диего. Загубих я. Легнах да дремна малко и тя се измъкна.

— Знаех си аз, че се хващам с голям кадърник — злобно ми се сопна той.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда, мистър Ъмни. В общи линии имам представа накъде е заминала.

— Не ми вършат работа такива представи в общи линии. Когато наемам някого, очаквам да получа от него точно каквото искам. Какво значи, „в общи линии“?

— Може ли да ми обясните за какво е всичко това, мистър Ъмни? Заех се със случая малко прибързано, защото трябваше да посрещна влака. Вашата секретарка ми показва добре собствената си личност, но

ми даде твърде малко сведения. Искате ли да ви свърша работа, мистър Ъмни?

— Разбрах, че мис Върмилия ви е казала всичко което трябва да знаете — изломоти той. — Аз действувам по молба на една много влиятелна адвокатска кантора във Вашингтон. Клиентът ми желае засега да остане анонимен. Вие трябва само да проследите обекта, докато се установи някъде, като нямам предвид някоя тоалетна или закусвалия. Имам предвид хотел, квартира или нейни познати. Това е всичко. Още по-просто ли искате да ви се обясни?

— Не става въпрос за опростяване на нещата мистър Ъмни. Искам някакви по-конкретни данни Кое е момичето, откъде идва, какво се предполага, че е направила, защо се налага да я следя.

— Да се налага? — озъби се той. — Кой сте вие, дявол да го вземе, че да решавате какво се налага и какво не? Намерете момичето, разберете точно къде е и ми съобщете адреса. Ако искате да си получите парите, размърдайте се, дявол го взел! Давам ви срок до утре сутринта. В противен случай ще уредя въпроса по друг начин.

— Ясно, мистър Ъмни.

— Къде по-точно се намирате и какъв е телефонният ви номер?

— Просто се скитам наоколо. Някой ме удари по главата с бутилка от уиски.

— Много лошо — рече язвително той. — Сигурно преди това вие сте изпразнили бутилката.

— О, можеше да бъде и по-лошо, мистър Ъмни. Можеше да улучи и вашата глава. Ще се обадя към десет сутринта в кантората ви. Не се притеснявайте, че ще се изпогубим. Със същата тая работа са се захванали още двама. Единият е от местните, казва се Мичъл, а другият е ченге от Канзас Сити, някой си Гобъл. И носи оръжие. Е, лека нощ, мистър Ъмни.

— Не затваряйте! — изрева той. — Чакайте малко! Какво означава това? Други двама детективи ли?

— Вие ли ме питате какво означава това? Мисля, че аз ви попитах пръв. Изглежда, вие движите само част от цялата работа.

— Чакайте! Не затваряйте! — И млъкна. После с овладян глас, като вече не заплашваше, каза: — Утре рано сутринта ще се обадя във Вашингтон, Марлоу. Извинете, ако бях груб. Започва да ми се струва, че и аз трябва да получа малко повече сведения.

— Аха.

— Ако откриете момичето, търсете ме тук. По всяко време! По всяко време на денонощието!

— Разбрано!

— Лека нощ. — И той затвори.

Оставих слушалката и въздъхнах дълбоко. Все още ме болеше главата, но вече не ми се виеше свят. Вдишвах прохладния нощен въздух, примесен с морска мъгла. Измъкнах се от кабината и погледнах отсреща. Възрастният шофьор се беше върнал. Приблжих и го попитах как да стигна до „Кристалната зала“ — там Мичъл бе обещал да заведе мис Бети Мейфийлд на вечеря, независимо дали тя желаеше това, или не. Шофьорът ми обясни, благодарих му, прекосих отново пустата улица, качих се във взетата под наем кола и поех обратно по същия път, по който бях дошъл.

Не беше изключено мис Мейфийлд да е хванала влака в седем и четирийсет и седем за Лос Анжелос или за някоя междинна гара. Но едва ли. След като откарат пътника си на гарата, шофьорите на таксита обикновено не се мотаят наоколо, докато той се качи във влака. Нямаше да ѝ бъде толкова лесно да се откопчи от Лари Мичъл. Щом той можеше да я накара да дойде в Есмемалда, можеше да я накара и да остане. Той знаеше кой съм аз и какво търся там. Но не знаеше защо го правя, тъй като и самият аз не знаех. Ако имаше капка мозък в главата си — а аз допусках, че има доста повече, — щеше да се досети, че ще успея да открия къде я е откарало таксито. Първото предположение, което заобмислях, беше, че той е отишъл в Дел Мар преди нея, паркирал е буика си някъде на скрито, изчакал е тя да пристигне с таксито и да слезе. А когато шофьорът е обърнал колата, той е взел момичето и обратно — в Есмемалда. Второто ми предположение беше, че тя няма да му каже нищо, което той вече не знае. Аз бях частен детектив от Лос Анжелос, нает от неизвестни клиенти, за да я проследя, както и направих, но после допуснах грешка, защото се опитах да се сблiza прекалено много с нея. Това сигурно го е подразнило, тъй като е усетил, че губи терен. Но ако неговите сведения, каквито и да бяха те, идваха само от онази изрезка от вестник, едва ли можеше да очаква вечно да си запази терена. Всеки, който имаше достатъчен интерес и достатъчно търпение, можеше по някое време да изрови същите сведения. Всеки, който

имаше достатъчно стабилна причина да наеме частно ченге, сигурно вече ги знаеше. А това, от своя страна, означаваше, че с каквато и стръв да замисляше да примами Бети Мейфийлд — пари или любовни попълзновения, — той трябваше да действа бързо.

На петстотин метра надолу по склона имаше малка осветена табела със стрелка, сочеща към морето, и надпис с ръкописни букви — „Кристалната зала“. Пътят криволичеше надолу между крайбрежните къщи с мека светлина в прозорците, с добре поддържани градинки отпред и с гладки бели стени; имаше и една-две със стени от камък или тухли, украсени тук-там с вградени плочки в мексикански стил.

Превалих и последната извивка на последния хълм, миризмата на свежи водорасли нахлу в ноздрите ми, забулените от мъглата светлини на „Кристалната зала“ грейнаха с кехлибарен блясък и над паркинга се понесоха звуците на танцова музика. Спрях колата, а морето ревеше някъде в тъмното, почти в краката ми. Нямах пазач. Просто заключваш колата си и влизаш.

Видях двайсетина коли, не повече. Огледах ги внимателно. Поне едно от предчувствията ми се оказа вярно. Номера на закрития буик имах записан в джоба си. Беше паркиран много близо до входа, а досами вратата стоеше спортен кадилак в два цвята — бледозелено и слонова кост — с тапицирани в бяла кожа седалки и плетен калъф за шофьорското място, бе оборудван с всички приспособления, за които е могъл да се сети производителят: два огромни фара с рефлектори, радиоантена, дълга колкото за риболовен кораб, сгъваем допълнителен багажник, който да поеме част от багажа, та да могат пътниците да пътуват изискано и надалече, призматично огледало, което да отразява светофарите, ако на предното стъкло е поставен сенник, радио с толкова много копчета, че приличаше на някакво командно табло, запалка, в която слагаш цигарата и сама се запалва, и цял куп други дреболии, които ме накараха да се чудя кога ли ще започнат да монтират в колите радари, звукозаписна техника, барчета и зенитни оръдия.

Всичко това видях на светлината на джобното си фенерче. Насочих го към мястото, където трябваше да е написано името на собственика, и прочетох „Кларк Брандън“, хотел „Каса дел Пониенте“, Есмералда, Калифорния.

VIII

Фоайето се намираше на нещо като балкон, от който се виждаха барът и ресторантът на две нива. Застлано с килим вито стълбище водеше надолу към бара. Горен нямаше никой освен гардеробиерката и някакъв възрастен господин, който се беше затворил в телефонната кабина и чието изражение предупреждаваше, че е по-добре никой да не го закача.

Слязох по стълбите, отидох в бара и се настаних в едно сепаре, от което добре се виждаше дансингът. Едната стена на залата бе изцяло остъклена. Зад стъклото не се виждаше нищо друго освен гъста мъгла, но в ясна вечер, когато луната слезе ниско над водната повърхност, гледката би била вълнуваща. Един тричленен мексикански оркестър свиреше музика, типична за всички мексикански оркестри. Каквото и да свирят, звучи все по един и същ начин. Винаги пеят една и съща песен, мелодията е сантиментална, а левентът, който я пее, винаги подрънква на китара и има какво да ни каже за amor, mi corazon^[1], за една дама, която е „linda“^[2], но не е лесно да я склониш, той винаги е с прекалено дълга и прекалено мазна коса и когато зареже любовните трели, по вида му си личи, че ако замахне с нож в някоя тъмна уличка, ще го направи светкавично и без грешка.

На дансинга половин дузина двойки се щураха насам-натам с безразсъдното отчаяние на нощен пазач, болен от артрит. Повечето танцуваха плътно притиснати, ако това изобщо можеше да се нарече танц. Мъжете бяха със смокинги, а жените имаха блестящи очи, рубинени устни и стегнати спортни фигури. Една двойка не танцуваше като останалите. Мъжът беше прекалено пиан, за да спазва такта, а жената прекалено много внимаваше да не я настъпят, за да може да мисли за нещо друго. Оказа се, че е било излишно да се тревожа за мис Бети Мейфийлд. Тя беше тук, и то с Мичъл, но съвсем не бе на седмото небе от щастие. Мичъл се хилеше с отворена уста, лицето му бе зачервено и лъщеше, а очите му гледаха изцъклено. Бети бе отметнала глава назад, за да е колкото може по-далеч от него, без да си

счупи врата. Веднага ставаше ясно, че мистър Лари Мичъл ѝ е дошъл до гуша.

Един келнер мексиканец с късо зелено сако и бели панталони със зелени лампази застана пред мен; поръчах си двоен гибсън^[3] и го попитах дали може да ми донесе и един двоен голям сандвич. Той каза: „*Muy bien, señor*“^[4], усмихна се лъчезарно и изчезна.

Музиката спря, тук-там вяло изръкопляскаха. Оркестърът беше дълбоко трогнат и изкара още едно парче. Тъмнокос оберкелнер, наперен като актьор от второкласна театрална труппа, циркулираше около масите, като поднасяше своята фамилиарна усмивка и спираше тук-там, за да се докара па някого. После придърпа стол и седна срещу едър червендалест симпатяга с прошарена коса, но точно колкото да му придава чар. Той беше сам. Носеше тъмен смокинг, а на ревера му беше забоден морав карамфил. Изглеждаше приятен тип, ако не го закачаш. От това разстояние и на тази светлина можах да забележа само, че ако човек все пак реши да му се меси в работите, трябва да бъде здравеняк, бърз, издръжлив и в отлична форма.

Оберкелнерът се наведе напред и каза нещо, при което и двамата погледнаха към Мичъл и момичето. Той изглеждаше угрижен, а на едрия симпатяга, явно не му пукаше от нищо. Оберкелнерът стана и се отдалечи. Симпатягата сложи цигара в цигарето си и един келнер му поднесе запалка, сякаш цяла вечер бе чакал тази възможност. Онзи му благодари, без да вдигне поглед.

Коктейлът ми пристигна, грабнах чашата и жадно отпих. Музиката спря и, слава богу, не продължи. Двойките се разделиха и бавно тръгнаха към масите си. Лари Мичъл прегръщаше Бети, все така ухилен. Сложи ръка на тила ѝ. Тя се опита да се отскубне. Той я придърпа по-силно и завря зачервеното си лице в нейното. Тя се съпротивляваше, но той беше твърде силен. Продължи да я мляска по лицето. Тя го ритна. Мичъл дръпна рязко глава като ужилен.

— Пусни ме, пияна свиня! — каза момичето задъхано, но много отчетливо.

Той я изгледа заплашително. Сграбчи я за раменете така силно, че сигурно ѝ направи синини, стисна я здраво и бавно я придърпа към себе си. Хората гледаха втренчено, но никой не помръдна.

— Кво има, кукло, що вече не обичаш тати? — изгърси той високо и дрезгаво.

Не видях какво му направи тя с коляно, но предполагам, че го заболя. Той я блъсна и лицето му се изкриви от ярост. После се спусна и я зашлеви през устата веднъж с дланта и веднъж с опакото на ръката си. Лицето ѝ мигом пламна.

Тя не помръдна. После с глас, който отекна в цялото заведение, каза ясно и отчетливо:

— Следващия път, мистър Мичъл, непременно носете жилетка против куршуми.

Обърна се и си тръгна. Той стоеше като закован на мястото си. Лъсналото му от пот лице стана бяло като платно — не можех да разбера дали от болка, или от ярост. Оберкелнерът приближи спокойно и тихо му каза нещо, като въпросително повдигна вежди.

Мичъл го погледна отвисоко. После, без да отрони дума, тръгна право напред и оберкелнерът трябваше да се отдръпне. Пътюм се блъсна в стола на някакъв човек, но не спря да се извини. Тя тъкмо сядаше на една маса срещу остъклената стена точно до едрия тъмнокос симпатяга със смокинга. Той я погледна. Погледна и към Мичъл. Извади цигарето от устата си, огледа и него. Лицето му бе съвършено безизразно.

Мичъл застана до нейната маса.

— Обиждаш, сладурано — смотолеви той с надебелял език, но достатъчно високо. — Никой не ме е обиждал току-така. Чаткаш ли? Никой. Искаш да ми се извиниш ли?

Тя стана, дръпна рязко калъфа от облегалката на стола и се изправи срещу него.

— Аз ли да платя сметката, мистър Мичъл, или ще платите вие с парите, които ви дадох назаем?

Посегна пак да я удари през лицето. Тя не помръдна. Но се размърда мъжът на съседната маса. Изправи се леко на крака и сграбчи Мичъл за китката.

— Кротко, Лари! Налял си се до козирката. Каза го със спокоен глас, дори сякаш се забавляваше.

Мичъл издърпа ръката си и рязко се обърна.

— Не се меси, Брандън.

— С най-голямо удоволствие, драги. Изобщо не се меси. Но ти по-добре не налитай на дамата. Оттук рядко изхвърлят някого, но като нищо ще го направят.

Мичъл се изсмя ядно.

— Защо не си гледаш работата, господинчо?

Едрият мъжага отвърна спокойно’:

— Казах кротко, Лари. Няма да повтарям.

Мичъл го гледаше злобно.

— О’кей, ще се видим по-късно — изломоти кисело той. Понечи да тръгне, но се спря. — Доста по-късно! — добави полуизвърнат. След това излезе, като леко се олюляваше, но вървеше бързо.

Брандън не помръдна. Момичето също не помръдна. Колебаеше се какво да прави сега.

Погледна го. И той я погледна. Усмихна ѝ се любезно и непринудено, без задни миели. Тя не отвърна на усмивката му.

— Мога ли да направя нещо за вас? — попита той. — Да ви закарам донякъде? — После извърна леко глава. — Ей, Карл!

Оберкелперът се отзова начаса.

— Задръж сметката — каза Брандън. — Нали разбираш, при това положение...

— Моля ви! — възпротиви се момичето. — Не искам никой да ми плаща сметките.

Той бавно поклати глава в знак на несъгласие.

— Традиция на заведението. Аз нямам нищо общо. Но мога ли да поръчам да ви занесат нещо за пиене?

Тя продължи да го гледа. Изглеждаше съвсем порядъчен.

— Да ми занесат ли?

Той се усмихна любезно.

— Е, тогава да ви донесат, ако благоволите да седнете при мен.

Сега вече ѝ предложи стол на своята маса. И тя седна. Точно в този момент, на секундата, оберкелнерът даде знак на оркестъра да засвири.

Мистър Кларк Брандън, изглежда, бе човек, който получава каквото поиска, без да повишава глас.

След малко донесоха и моя голям сандвич. Не беше кулинарен шедьовър, но се ядеше. Изядох го. Останах там около половин час. Брандън и момичето, изглежда, се разбираха добре. И двамата седяха кротко на местата си. След малко станаха да потанцуват. Тогава аз излязох, седнах в колата и запалих цигара. Възможно бе да ме е видяла, макар че с нищо не го показа. Но бях сигурен, че Мичъл не ме

е видял. Той изкачи стълбите твърде бързо, беше твърде вбесен, за да забележи каквото и да било.

Към десет и половина двамата излязоха и се качиха в открития кадилак. Последвах ги, без да се опитвам да се прикривам, тъй като това шосе беше единственият път обратно към Есмералда. Стигнаха до хотел „Каса дел Пониенте“ и Брандън насочи колата към подземния гараж.

Трябваше да разбере само още едно нещо. Оставих колата на паркинга отстрани, влязох във фоайето и отидох до вътрешния телефон.

— Мис Мейфийлд, ако обичате. Бети Мейфийлд.

— Един момент. — Кратка пауза. — О, да, тя току-що се регистрира. Ще позвъня в стаята и, сър.

Втора и много по-продължителна пауза.

— Съжалявам, от стаята на мис Мейфийлд не отговарят.

Благодарих и затворих. Измъкнах се бързо оттам да не би тя и Брандън да се появят във фоайето.

Върнах се при своята наета под наем колесница и с мъка се добрах в мъглата до „Ранчо Дескансадо“. Бунгалото, където беше рецепцията, изглеждаше заключена и пусто. Една самотна мъждива светлинка отвън показваше къде се намира звънецът. Стигнах криволяво до 12-С, вкарах колата под навеса и с прозявка си влязох в стаята. Вътре беше студено, влажно и неуютно. Някой бе влизал, раираната покривка бе свалена от кушетката, нямаше ги и калъфките в тон с нея.

Съблякох се, положих къдрокосата си глава върху възглавницата и заспах.

[1] Любов, сърце мое (исп.). — Б. пр. ↑

[2] Красавица (исп.). — Б. пр. ↑

[3] Коктейл от четири части джин и една част вермут. — Б пр. ↑

[4] „Разбира се, господине“ (исп.). — Б. пр. ↑

IX

Събуди ме някакво почукване. Много тихо, но и много настойчиво. Имах усещането, че продължава от доста време и че бавно и неусетно е проникнало в съня ми. Обърнах се в леглото и се заслушах. Някой натисна дръжката на вратата, а после отново взе да чука. Погледнах часовника си. Слабо фосфоресциращите стрелки показваха, че минава три часът. Станах, отидох до куфара и посегнах да извадя пистолета. Приблжих се до вратата и я открянах.

Отвън стоеше тъмна фигура с панталон. Носеше и яке. И тъмна кърпа на главата. Беше жена.

— Какво искате?

— Пусни ме да вляза! Бързо! И не светвай лампата.

И така, беше Бети Мейфийлд. Отворих широко вратата, тя се шмугна вътре като лек повей на вятъра и аз затворих. Посегнах да взема хавлията си и набързо я навлякох.

— Има ли някой друг навън? — попитах. — Съседният апартамент е празен.

— Не, сама съм.

Тя се облегна на стената. Дишаше учестено. Изрових джобното фенерче от джоба на самото си, обходих стаята със слабия лъч и намерих ключа на стенната печка. Осветих лицето на Бети. Тя премигна и закри очите си с ръка. Насочих светлината към пода, после — бавно към прозорците, затворих ги и двата и спуснах щорите. Върнах се и запалих лампата.

Тя изпъшка, по не каза нищо. Стоеше, облегната на стената. Изглеждаше така, сякаш имаше нужда да пийне нещо по-силничко. Отидох в кухнята, налях в една чаша малко уиски и ѝ го занесох. Тя махна с ръка, но после промени решението си, грабна чашата и я пресуши на един дъх.

Седнах и запалих цигара — съвсем машинална реакция, която толкова дразни, когато я видиш у друг. Просто си седях, гледах и чаках.

Очите ни се срещнаха над огромна пуста бездна. След малко бавно пъкна ръка във външния джоб на якето си и измъкна оттам пистолета.

— О, не! — изпъшках. — Нека не започваме отново!

Тя погледна надолу към пистолета. Долната ѝ устна трепереше. Не се целеше в нищо. Отлепи с усилие гръб от стената и прекоси стаята, за да остави пистолета до лакътя ми.

— Познавам го — казах. — Старо приятелче. Когато го видях за последен път, беше в ръката на Мичъл. Нещо да кажеш?

— Точно затова те зашеметих. Изплаших се да не би да те застреля.

— Това щеше да обърка всичките му планове, каквито и да бяха те.

— Да, но не бях сигурна. Извинявай. Съжалявам, че те ударих.

— Все пак благодаря ти за леда — казах.

— Няма ли да погледнеш пистолета?

— Виждал съм го.

— Дойдох пеш чак от „Каса дел Пониенте“. Сега съм отседнала там. От... днес следобед.

— Знам. Взе такси до гарата в Дел Мар, за да хванеш вечерния влак, но Мичъл те пресрещна и те докара обратно. Вечеряхте заедно, танцувахте и нещо се поспречкахте. Един мъж на име Кларк Брандън те закара обратно в хотела със своя открит спортен кадилак.

Тя ме гледаше втренчено.

— Не те забелязах — рече най-сетне, по мислите и явно бяха другаде.

— Седях в бара. Докато танцувахте с Мичъл, ти беше твърде заета да изядеш един плесник и да му обясниш, че ако пак се мерне насам, трябва да носи жилетка против куршуми. А когато седна при Брандън, беше с гръб към мен. Тръгнах си преди вас и ви изчаках навън.

— Започвам да си мисля, че ти наистина си детектив — рече тихо тя. Погледът ѝ отново се спря върху пистолета. — Той така и не ми го върна Но, разбира се, не бих могла да го докажа.

— Това означава ли, че ти се налага да го доказваш?

— Може би ще ми е от помощ. Но навярно няма да е достатъчно. Особено когато разберат коя съм. Сигурно се досещаш за какво говоря.

— Седни и стига си скърцала със зъби.

Тя пристъпи към едно кресло, седна върху страничната облегалка и се вторачи в пода.

— Знам, че има какво да се научи за теб — казах. — Защото Мичъл вече го е научил. Значи и аз бих могъл, ако се опитам. Всеки, който знае, че има нещо около теб, може да разбере какво е то. Засега обаче не знам нищо конкретно. Наеха ме само да те следя и да им съобщавам къде се намираш.

Тя ме стрелна с очи.

— Ти така и направи, нали?

— Обадох се — рекох след кратко мълчание, — за да кажа, че съм изгубил следите ти. Споменах, че съм в Сан Диего. Но това той можеше да разбере и от телефонистката.

— Изгубил си ги — повтори тя сухо. — Тоя трябва да има много високо мнение за теб, който и да е той. — И прехапа устната си. — Извинявай. Не исках да кажа това. Просто се мъча да взема едно решение.

— Няма защо да бързаш. Сега е само три и двайсет след полунощ.

— Подиграваш ми се.

Погледнах към печката на стената. Не изглеждаше да е прегряла, но въздухът в стаята се бе постоплил. Реших, че ми се пие нещо. Отидох в кухнята и си налях едно. Гаврътнах го наведнъж, налях си още едно и се върнах.

Тя държеше в ръка един малък калъф от изкуствена кожа. Посочи ми го и каза:

— Тук имам пет хилядарки, в пътнически, чекове на „Америкън Експрес“. Ти какво би направил за пет бона, а, Марлоу?

Отпих глътка уиски. Прецених отговора си с дълбокомислен вид.

— Ако приемем, че не съм разточителен, с тях ще си купя финансово спокойствие за няколко месеца. Но само в случай че реша да се продавам.

Тя почукваше с калъфа по облегалката на креслото. Виждах как другата ѝ ръка направо ще изтръгне капачката на коляното.

— Ще се продадеш, и още как! — сръза ме тя. — А това ще бъде само предплата. Аз купувам на едро. Имам повече пари, отколкото ти някога си и сънувал. Покойният ми съпруг беше толкова богат, че

направо да ти стане жал. От него измъкнах кръгло половин милион долара.

Изобрази скептична подигравателна усмивчица върху лицето си и ми предостави достатъчно време да свикна с нея.

— Да разбирам ли, че няма да ми се наложи да убивам някого?

— Няма да ти се наложи да убиваш никого.

— Не ми харесва начинът, по който го казваш.

Хвърлих поглед към пистолета, който още не бях докоснал. Тя бе дошла пеш от хотела посред нощ, само и само да ми го донесе. Не беше нужно да го докосвам. Гледах го вторачено. Наведох се и го помирисах. Все още нямаше нужда да го докосвам, но знаех, че ще се стигне и дотам.

— У кого е куршумът? — попитах. Студът в стаята бе проникнал в кръвта ми. Във вените ми сякаш течеше ледена вода.

— Защо „куршумът“? Как позна, че е само един?

Едва тогава взех пистолета. Извадих пълнителя, погледнах го и го поставих обратно. Той изщрака и се плъзна на мястото си.

— Е, може да са били и два — казах. — Вътре има шест патрона. А пистолетът е със седем. Един може да се избути в патронника и после да се добави още един в пълнителя. А би могла да ги изстреляш всичките и после да заредиш отново.

— Защо си губим времето в празни приказки? — бавно изрече тя. — Сякаш не искаме да си кажем истината в очите.

— Добре тогава. Къде е той?

— В един шезлонг на балкона на моята стая. Всички стаи от тази страна на хотела имат балкони. Балконите са от бетон, а страничните им стени, които ги отделят един от друг, са наклонени навън. Мисля, че един катерач или опитен алпинист може да се прехвърли през страничната стена, но не и с товар на гърба си. Аз съм на дванайсетия етаж. Отгоре няма нищо друго освен служебни помещения. — Замълча и се намръщи, после махна някак безпомощно с ръката, с която стискаше капачката на коляното си. — Това ще прозвучи банално — продължи тя, — но той би могъл да излезе на балкона само през моята стая. А аз не съм го пукала вътре.

— Но си сигурна, че е мъртъв, така ли?

— Съвсем сигурна. Съвсем мъртъв. Вкочанен. Не знам кога се е случило. Не чух никакъв звук. Вярно, че нещо ме разбуди. Но не

приличаше на шум от изстрел. Както и да е, той вече беше изстинал. Така и не знам от какво се събудих. Но не станах веднага. Просто си лежах и си мислех. Не заспах отново, така че след малко светнах лампата, станах, поразтърках се и запалих цигара. Тогава забелязах, че мъглата се е разнесла и грее, луна. Не долу на земята, а горе, на пода в стаята ми. Когато излязох на балкона, наоколо все още се стелеше мъгла. Беше адски студено. Звездите изглеждаха огромни. Постоях там доста време и едва тогава го забелязах. Сигурно и това ти звучи твърде банално или пък твърде невероятно. Не мога да си представя, че полицията ще го приеме на сериозно — дори само в първия миг. А после... Е, това е: аз нямам никакъв шанс, освен ако някой не ми помогне.

Станах, гаврътпах останалото в чашата ми уиски и отидох при нея.

— Позволи ми да ти кажа две-три нещица. Първо, ти не реагираш нормално на случилото се. Не си чак безчувствена, но изглеждаш прекалено хладнокръвна. Няма паника, няма истерия, нищо. Ти си фаталистка. Второ, вчера следобед чух целия ви разговор с Мичъл. Отвинтих тези нагреватели тук — посочих към електрическата печка в стената — и долепих една лекарска слушалка до металната плоскост. Мичъл ти излезе с номера, че знае коя си и че ако този факт бъде публикуван някъде, пак ще трябва да си сменяш името и да бягаш в друга посока. Ти каза, че си най-щастливата жена на света, защото си жива. Ето че сега на твоя балкон лежи мъртъв човек, застрелян с твоя пистолет, и този човек, разбира се, е Мичъл, нали?

Тя кимна.

— Позна. Лари е.

— И твърдиш, че не си го убила ти. И че ченгетата едва ли ще ти повярват, дори само в началото. А след това никой няма и да те пита. Подозирам, че не ти е за пръв път да се разправяш с тях.

Погледът ѝ все още бе прикован в мен. Бавно се изправи на крака. Лицата ни бяха една до друго, гледахме се втренчено, но нищо повече.

— Половин милион долара са много пари, Марлоу. Ти не си чак толкова непристъпен. На света има толкова много места, където бихме могли да си живеем чудесно двамата. Например в някое апартаментче

в онези високи къщи на океанския бряг в Рио. Не знам колко ще продължи идилията, но винаги можем да се разберем, не мислиш ли?

— Как се превъплъщаваш само! — казах. — Ето че започна и да ми се слагаш. А когато те видях за пръв път, ти беше скромна и благовъзпитана млада дама. И никак не ти беше приятно да ти досаждат разни красавци като Мичъл. След това си купи пакет цигари и запусти едва ли не с отвращение. После, когато вече се бе настанила тук, му позволи и да те прегърне. А пред мен си раздра блузата до кръста — ха-ха-ха!, — цинична като разглезена държанка, чийто ухажор я е зарязал. И на мен ми позволи да те прегърна, след това ме фрасна по темето с бутилката от уиски. А сега ми обещаващ сладък живот в Рио. Кой от всичките ти образи ще виждам, положил глава на възглавницата до мен, когато се събуждам сутрин?

— Пет хилядарки само като предплата. И още много след това. А ченгетата няма да ти дадат и пет клечки за зъби. Ако промениш мнението си, имаш телефон.

— И какво трябва да направя за петте бона?

Тя въздъхна много бавно, сякаш опасността бе отминала.

— Хотелът се намира почти на ръба на скалата. Долу в основата му има само една тясна пътечка, много тясна. А точно под скалите е морето. Приливът вече е започнал. Моят балкон се пада точно отгоре.

Кимнах с разбиране.

— Има ли аварийно стълбище?

— Започва от гаража. Точно до площадката пред асансьора в сутерена, а това е на две-три стъпала от пода на самия гараж. Но изкачването ще е дълго и трудно.

— За пет бона ще го изкача и във водолазен костюм. Ти през фойето ли излезе?

— През аварийното стълбище. В гаража има нощен пазач, но той спеше в една от колите.

— Каза, че Мичъл лежи проснат в един шезлонг. А има ли много кръв?

Тя трепна.

— Н-не забелязах. Сигурно има.

— Не забеляза ли? Нали уж си се приближила достатъчно, за да разбереш, че се е вкочанил? Къде е прострелян?

— Изобщо не видях. Сигурно раната е била някъде отзад.

— А пистолетът къде се намираше?
— Лежеше долу. Точно до ръката му.
— Коя ръка?

Очите ѝ се разшириха.

— Има ли някакво значение? Не знам. Той просто лежеше, проснат в шезлонга, главата му висеше отпусната на една страна, а краката му на друга. Трябва ли да продължаваме да говорим все за това?

— Добре тогава — казах. — Не знам нищо за приливите и отливите по тия места. Може водата да го изхвърли на брега още утре, а може и да не изплува цели две седмици. При положение, разбира се, че успеем да се отървем от трупа. Ако мине достатъчно дълго време, може и да не разберат, че е бил застрелян. А има и известна вероятност никога да не го открият. Не е много голяма, но все пак я има. Тия води гъмжат от баракуда и други риби.

— Ти направо се престара да представиш всичко толкова отвратително! — каза тя.

— Беше ми даден много добър тон. Премислях и възможностите да се е самоубил. В такъв случай ще трябва да оставим пистолета на мястото му. Той беше левичар. Ето защо те попитах до коя ръка е бил пистолетът.

— О, да, наистина беше левичар. Прав си. Но не се е самоубил. Не и този самодоволен и самовлюбен господинчо.

— Казват, че понякога човек убива онова, което обича най-много. Защо това да не е самият той?

— Изключено! — отсече тя и приключи въпроса. — Ако много ни потръгне, те навярно ще помислят, че е паднал от балкона. Господ ми е свидетел, че беше пиян като свиня. А дотогава ще съм в Южна Америка. Паспортът ми е все още валиден.

— На какво име е паспортът ти?

Тя протегна ръка и ме погали с върха на пръстите си по бузата.

— Много скоро ще разбереш всичко за мен. Имай търпение. Ще ме опознаеш отблизо. Не можеш ли малко да почакаш?

— Аха! А сега ме запознай отблизо с тия твои чекове. Имаме още час-два, преди да съмне, и малко повече, докато се вдигне мъглата. Занимай се с чековете, а аз ще се облека.

Бръкнах в джоба на самото си и ѝ подадох химикалка. Тя седна близо до светлината и започна да подписва чековете. Беше прехапала върха на езика си. Пишеше бавно и съсредоточено. Името, което изписваше, беше Елизабет Мейфийлд.

Значи промяната на името е била замислена още преди да тръгне от Вашингтон.

Докато се обличах, се чудех дали наистина може да е толкова глупава, че да се надява точно аз да ѝ помогна да се отърве от един труп.

Отнесох чашите в кухнята и пътьом прибрах пистолета. Пуснах люлеещата се врата да се затвори и пъхнах пистолета и пълнителя под скарата на готварската печка. Изплакнах чашите и ги избърсах. Върнах се в хола и набързо се облякох. Тя дори не ме погледна.

Продължаваше да изписва името си. Когато свърши, взех чековете и ги прегледах един по един, като сверявах подписите. Големите цифри не ми правеха впечатление. Пъхнах калъфа в джоба си, изгасих лампата и тръгнах към вратата. Отворих и тя застана до мен. Застана много близо до мен.

— Измъквай се — казах. — Ще те взема от шосето, чакай точно до края на оградата.

Тя се обърна с лице към мен и леко се наклони напред.

— Мога ли да разчитам на теб? — попита тихо.

— До известна степен.

— Поне си честен. Ами ако не успеем? Ако някой е чул изстрела и е съобщил, ако са намерили трупа, ако стаята вече гъмжи от полицаи?

Стоях, приковал поглед в лицето ѝ, и не отговарях.

— Да отгатна ли какво ще стане? — каза тя много тихо и много бавно. — Ти тутакси ще ме продадеш. И няма да получиш никакви пет хиляди долара. Тези чекове ще се превърнат в стари вестници. Няма да посмееш да осребриш и един от тях.

Пак не ѝ отговорих.

— Кучи син. — Не повиши глас дори с половин тон. — Защо ли изобщо дойдох при теб?

Хванах лицето ѝ с две ръце и я целунах по устните. Тя се отдръпна.

— Не за това — каза. — Съвсем не за това. И още една малка подробност. Много малка и незначителна, знам. На доста съм се научила. Имах опитни учители. Дълги мъчителни уроци, и то не един и два. Чиста случайност е, но наистина не съм го убила аз.

— Може би ти вярвам.

— Не се насилвай — каза тя. — Никой друг няма да повярва.

Обърна се, леко прекоси верандата, слезе по стълбите и се шмугна между дърветата. След десетина метра се скри в мъглата.

Заклучих, качих се в колата и поех по смълчаната алея покрай затвореното бунгало, където беше рецепцията, с мъждивата светлинка над звънеца. Всичко наоколо спеше дълбок сън, но по-надолу в каньона отекваше боботене на тежкотоварни камиони, превозващи строителни материали и петрол, и на големи закрити камиони със или без ремаркета, натоварени с абсолютно всичко, което е нужно на един град, за да живее. Фаровете светеха в мъглата и камионите пълзяха бавно и тежко нагоре па хълма.

На петдесетина метра след входа тя изскочи от сенките в края на оградата и се качи в колата. Включих фаровете. Някъде далеч в океана стенеше сирена, предупреждаваща корабите в мъглата. А горе в прояснилото се небе с вой, свистене и грохот прелетя ескадрила реактивни самолети откъм Норт Айланд и изчезна, преди да успее да извадя запалката си и да запаля цигара.

Тя седеше неподвижно до мен, гледаше право пред себе си и не обелваше дума. Не виждаше нито мъглата, нито задницата на камиона пред нас. Нищо не виждаше. Просто седеше там, застинала в това положение, окаменяла от отчаяние, като осъден на смърт на път към бесилката.

Или грешах, или по-изкусна артистка не бях срещал от доста дълго време.

Х

Хотелът „Каса дел Пониенте“ беше разположен на ръба на скалите, сред около четири хектара зелена трева и цветни лехи, с вътрешен двор откъм защитената от вятъра страна, в който имаше масички зад стъклена преграда, а един тунел от зеленина водеше през двора към входа. От едната страна беше барът, от другата кафенето, а в двата края на сградата имаше асфалтирани паркинги, отчасти скрити зад двуметров жив плет от цъфнали храсти. И на двата паркинга имаше коли. Явно не всички използваха подземния гараж, макар че влажният солен въздух по тези места разяжда хромирания метал.

Паркирах колата близо до стръмната алея, която се спускаше към гаража. Океанът се плискаше някъде много наблизо, във въздуха се усещаха водните пръски, мирисът и соленият му вкус. Излязохме от колата и тръгнахме към гаража. Покрай стръмната входна алея минаваше тесен тротоар. Една табела на вратата предупреждаваше: „Намалете скоростта. Натиснете клаксона.“ Момичето се вкопчи в ръката ми и ме накара да спра.

— Аз ще вляза през фойето. Прекалено съм уморена, за да се катеря по стълбите.

— Добре. Не е забранено. Кой номер е стаята ти?

— 1224. Ами ако ни пипнат тъкмо когато...

— Когато какво?

— Ти знаеш какво. Когато... когато го прехвърляме през балкона. Или го скриваме някъде другаде.

— Мен ще ме завържат върху някой мравуняк за назидание. А за теб не знам. Зависи какво друго ще ти припишат.

— Как можеш да ги приказваш такива на гладен стомах?

Тя се обърна и бързо се отдалечи. Тръгнах надолу към гаража. Стръмната алея извиваше, както във всички гаражи, и тогава видях остъклената кабинка на пазача с висяща от тавана гола крушка. След още няколко крачки забелязах, че е празна. Ослушах се да не би случайно някой да поправя нечия кола или да си мие ръцете на

мивката, очаквах да чуя стъпки, подсвирване, какъвто и да е звук, който да ми подсказе къде се намира нощният пазач и какво прави. В един подземен гараж човек наистина може да долови и най-слабия шум. Но аз не чух нищо.

Продължих надолу, докато почти се изравних с кабинката. Оттам, като се понаведох, видях ниските стъпала, които водеха към площадката на асансьора в приземния етаж. На една врата пишеше „Към асансьора“. Беше остъклена и от другата ѝ страна светеше, но не се виждаше нищо.

Направих още три крачки и замръзнах на място. Нощният пазач се бе вторачил право в мен. Седеше на задната седалка на един голям покрит пакард. Светлината падаше, върху лицето му и студено се отразяваше в очилата. Беше се отпуснал удобно в ъгъла. Стоях и чаках да помръдне. Беше сложил глава на облегалката. Устата му зееше отворена. Трябваше да разбере защо не помръдва. Може би се преструваше, че спи и чакаше да отмина. Тогава щеше да се втурне към телефона и да предупреди охраната.

После реших, че това е пълна глупост. Сигурно бе застъпил на смяна чак вечерта и едва ли помнеше лицата на всички гости на хотела. Тротоарът покрай входната алея продължаваше и в самия гараж. Наближаваше четири часът. След час-два щеше да се развидели. Никой хотелски донжуан не би посмял да се навърта наоколо по това време.

Отидох направо до пакарда и се взрях в лицето на пазача. Колата беше плътно затворена, всички прозорци бяха вдигнати догоре. Натиснах дръжката на вратата и се опитах да я отворя безшумно. Той си остана неподвижен. Беше негър с много светла кожа. Изглеждаше дълбоко заспал, чух го как хърка още преди да отворя вратата. И тогава право в лицето ме блъсна сладникавата воня на добре изсушена марихуана. Пазачът беше извън строя, той бродеше из долината на блаженството, където времето тече толкова бавно, че най-сетне спира напълно, където всичко е цвят и музика. И само след час-два щеше да остане без работа, дори ако имаше късмет ченгетата да не го пипнат и приберат на топло.

Затворих колата, прекосих гаража и стигнах до остъклената врата. Излязох на една пуста бетонна площадка с две голи асансьорни врати, а до тях — тежката врата на аварийното стълбище. Отворих я и

поех нагоре. Вървах бавно. Дванайсет етажа плюс приземния — това са много стълби. Пътьом броях аварийните изходи, защото не бяха номерирани. Имаха тежки, масивни сиви врати като бетона на стъпалата. Изпотен и задъхан, отворих вратата към коридора на дванайсетия етаж. Промъкнах се крадешком до стая 1224 и натиснах дръжката. Беше заключено, но вратата се отвори почти мигновено, сякаш тя чакаше зад нея. Проснах се в едно кресло, докато си поема дъх. Стаята беше голяма и просторна, с френски прозорци към балкона. Някой бе спал на двойното легло или поне го бе разхвърлял, за да изглежда така. Разни дрехи бяха нахвърляни по столовете, дамски принадлежности — на тоалетката, багаж. За сам човек стаята сигурно струваше по двайсет долара на ден.

Тя пусна секретата.

— Добре ли мина?

— Пазачът се е натъпкал до козирката с наркотици. Кротък е като котенце.

Надигнах се от креслото и се упътих към балкона.

— Почакай! — рязко ме възпря тя. Обърнах се и я погледнах. — Няма смисъл — каза. — Никой не би могъл да направи такава нещца.

Спрях и зачаках.

— По-добре да извикам полицията — каза тя. — Каквото и да стане с мен.

— Великолепна идея! — рекох. — Как не се сетихме досега!

— Ти по-добре си върви. Няма нужда да се замесваш в тази история.

Не ѝ отвърнах. Гледах я в очите. С мъка ги държеше отворени. Това беше или от забавения ефект на шока, или бе взела някакъв опиат. Не знаех кое точно.

— Глътнах две хапчета за сън — каза тя, като прочете мислите ми, — Просто не мога да понеса нищо повече тази нощ. Върви си. Моля те! Щом се събудя, ще се обадя да ми донесат закуска. А като дойде келнерът, все някак ще го накарам да излезе на балкона и да види каквото трябва. — Езикът ѝ надебеляваше. Тя тръсна глава и силно разтърка слепоочията си. — Съжалявам за парите. Редно ще е да ми ги върнеш, нали?

Приближих се до нея.

— Защото ако не ти ги върна, ти ще им изпееш всичко.

— Ще се наложи — каза тя сънливо. — Какво друго мога да направя? Те ще ме принудят. А пък аз... аз съм прекалено уморена, за да продължавам да се боря.

Хванах я за ръката и я разтърсих. Главата ѝ клатушкаше.

— Сигурна ли си, че си взела само две хапчета?

Тя премигна и отвори очи.

— Да, никога не вземам повече от две.

— Слушай тогава! Аз ще изляза да го погледна. После ще се прибера в „Ранчото“. Парите засега ще задържа. И пистолетът ти е у мен. Може би няма да се сетят да го търсят у мен, но... Събуди се! Слушай какво ти говоря! — Главата ѝ отново клюмна. Тя я изправи рязко, очите ѝ се разшириха, но гледаха унесено и бяха замъглени. — Слушай! Щом не могат да докажат, че е твой, трудно ще се сетят да го търсят у мен. Аз съм нает от един адвокат и моята задача е да те следя. Чековете и пистолетът ще бъдат предадени там, където трябва. А историята, която ти ще пробуташ на ченгетата, няма да струва и пукната пара. Само ще им помогне да те пратят на бесилката. Разбираш ли?

— Д-да — проточи тя. — И х-хич не ми пука!

— Ти ли казваш това? Просто си упоена от приспивателното.

Тя политна напред, аз я прихванах и почти я занесох до леглото. Буквално се свлече на него.

Изхлузих обувките ѝ, хвърлих отгоре ѝ едно одеяло и я завих. Заспа начаса. Дори започна да похърква. Влязох в банята, поогледах се, намерих шишенцето „Нембутал“ на полицата. Беше почти пълно. На него бяха отбелязани номерът на рецептата и кога е изпълнена. Датата беше отпреди месец, а аптеката в Балтимор. Изсипах жълтите капсули върху дланта си и ги преброих. Бяха четиридесет и седем и почти изпълваха шишенцето. Когато човек ги взема, за да се самоубие, обикновено ги изпива всичките, с изключение на онези, които неизбежно разпилява. Изсипах хапчетата обратно в шишенцето и го пуснах в джоба си.

Върнах се и пак я погледнах. В стаята беше студено. Включих радиатора, но не много силно. И най-сетне, след всичкото това мотаене, отворих вратата към балкона и излязох. Вън беше адски студено. Балконът беше около три на четири метра, с близо осемдесетсантиметрова стена отпред и нисък железен парапет. Човек

можеше да скочи без особена трудност, но едва ли можеше да падне случайно. Имаше два шезлонга с алуминиеви рамки и с възглавнички и две подобни кресла. Междинната стена отляво бе наклонена навън, така както ми я беше описала тя. Реших, че дори алпинист не може да заобиколи издадената ѝ част без специална екипировка. А стената отдясно се издигаше отвесно нагоре, по всяка вероятност до ръба на една от терасите на покрива.

На нито един от шезлонгите нямаше труп, нямаше го нито на пода, нито където и да било другаде. Огледах навсякъде за следи от кръв. Кръв нямаше. По балкона нямаше кръв. Отидох до външната стена. Никаква кръв. Не личеше нещо да е било прехвърлено през нея. Прилепих се до стената, като се държах за металния парапет, и се наведох колкото може напред. Проследих с поглед фасадната стена до земята. В основата ѝ растяха храсти, до тях имаше тясна ивица трева, после настлана с каменни плочи пътека, пак ивица трева и най-накрая масивна ограда с много храсти покрай нея. Изчислих разстоянието. Не ми беше лесно от толкова високо, но трябва да имаше поне десетина метра. Отвъд оградата морските вълни се пенеха около полускрити под водата скали.

Лари Мичъл беше близо два сантиметра по-висок от мен, но тежеше към седем килограма по-малко, грубо пресметнато. Не се е раждал такъв юначага, който би могъл да прехвърли осемдесеткилограмов труп през този парапет и да го запрати достатъчно надалеч, че да падне в океана. Съществуваше възможност, съвсем незначителна възможност, този факт да не ѝ е бил ясен от самото начало — възможност, не по-голяма от една десета от процента.

Влязох, затворих вратата, прекосих стаята и застанах до леглото. Тя все още спеше дълбоко. Все още похъркваше. Докоснах лицето ѝ с опакото на ръката си. Беше изпотено. Тя се размърда и измърмори нещо. После въздъхна и понамести глава върху възглавницата. Дишането ѝ не беше учестено, не беше изгубила усещанията си, не беше и кома, следователно дозата приспивателно бе нормална.

За едно поне ми беше казала истината и почти за нищо друго.

Намерих чантата ѝ в горното чекмедже на тоалетката. Отзад имаше джоб, който се затваряше с цип. Сложих чековете в него и потърсих някаква допълнителна информация. Вътре имаше няколко

шумолящи банкноти, разписание на влаковете от Санта Фе, калъфа, остатъка от влаковия билет и резервацията за първокласния вагон. Беше пътувала в купе Е на вагон 19 директно от Вашингтон за Сан Диего, Калифорния. Никакви писма, никакви доказателства за самоличността ѝ. Те навярно бяха заключени в куфара. Основното отделение на чантата съдържаше всичко, което носи една жена: червило, пудра, портмоне, дребни монети, няколко ключа на халка с мъничко бронзово тигърче; пакет цигари, който изглеждаше почти пълен, но беше отворен; рекламен кибрит, от който липсваше само една клечка, три носни кърпички без инициали, пиличка за нокти, ножче за маникюр, някакъв молив за вежди, гребен в кожен калъф, обло шишенце с лак за нокти, миниатюрно тefтерче за адреси. Съсредоточих вниманието си върху него. Празно, още неизползувано. В чантата имаше и чифт слънчеви очила с блестящи рамки в калъф, химикалка, малък златен молив — това беше всичко. Оставих чантата на мястото и. Отидох до бюрото, за да взема лист хотелска хартия и плик.

С хотелската химикалка написах: *„Скъпа Бети, много съжалявам, че не можах да си остана мъртъв. Ще ти обясня утре. Лари.“*

Запечатах плика, написах отгоре *мис Бети Мейфийлд* и го пуснах там, където евентуално би попаднал, ако е бил пхнат под вратата.

Излязох, затворих вратата след себе си и се запътих към аварийното стълбище, после си рекох на глас: „По дяволите!“ — и повиках асансьора. Не дойде. Натиснах продължително бутона. Найсетне асансьорът пристигна и един млад сънен мексиканец отвори вратите и се прозя насреща ми, после се ухили извинително. Ухилих му се в отговор и не казах нищо.

На рецепцията срещу асансьорите нямаше никой. Мексиканецът се настани удобно в едно кресло и заспа отново, преди да съм направил и шест крачки. Всички спяха с изключение па Марлоу. Той работи денем и нощем и дори не получава бакшиши.

Върнах се в „Ранчо Дескансадо“, не видях жива душа, погледнах с копнеж леглото, стегнах си куфара, като на дъното скрих пистолета на Бети, сложих дванайсет долара в един плик и на излизане го пуснах в процепа на вратата за реценцията заедно с ключа от апартамента.

Отидох в Сан Диего, върнах взетата под наем кола и закусих в едно заведение точно срещу гарата. В седем и петнайсет се качих па мотриса с две вагончета, която пътуваше директно за Лос Анжелос и пристигна точно в десет часа.

Прибрах се с такси, избърснах се, взех душ, закусих още веднъж и прегледах сутрешния вестник. Наближаваше единайсет, когато се обадих в кантората на мистър Клайд Тъмпи, адвоката.

Отговори ми лично той. Навярно мис Върмилия още не беше станала.

— На телефона е Марлоу. Обаждам се от къщи. Мога ли да намина към вас?

— Открихте ли я?

— Да. А вие обадихте ли се във Вашингтон?

— Къде е тя?

— Бих искал да ви го съобщя на четири очи. Обадихте ли се във Вашингтон?

— Държа първо да получа вашите сведения. Предстои ми много тежък ден. — Гласът му бе омекнал, лишен от чар.

— След половин час съм в кантората ви. — Бързо затворих телефона и се обадих в гаража, където бях оставих олдсмобила си.

XI

Кантори като тази на Клайд Ъмни под път и над път. Имаше ламперия от квадратни, шахматно разположени блокчета фурнир. Осветлението беше скрито, килимът от стена до стена, мебелите светли, столовете удобни, а хонорарите навярно безбожни. Прозорците с метални рамки се отваряха навън, а зад сградата имаше малък, но много приличен паркинг с имената па собствениците, изписани на табелки. Кой знае защо, мястото на Клайд Ъмни беше свободно, така че се възползувах аз. Може би си имаше шофьор, който го докарваше и вземаше от работа. Сградата беше четириетажна, нова-новеничка и заета изцяло от адвокатски кантори и лекарски кабинети.

Когато влязох, мис Върмилиа тъкмо се гласеше за дългия, изпълнен с усърден труд ден, като оправяше платиненорусата си прическа. Мина ми през ума, че не изглежда съвсем като утринно цвете. Прибра огледалцето си и се почерпи с цигара.

— Охо! Кого виждам! Самото олицетворение на мъжеството! На какво дължим тази висока чест?

— Имам среща с Ъмни.

— За теб той е „мистър Ъмни“, момчето ми.

— А за теб аз съм „батко“, малката.

Тя мигом се вбеси.

— Не ми викай „малката“, долнопробно ченге такова!

— А ти не ми викай „момчето ми“, първокласна секретарка такава! Какво ще правиш тази вечер? Само не ми казвай, че пак ще излизаш с четирима моряци.

Лицето ѝ пребледня като платно. Пръстите ѝ стиснаха като клещи преспापиеето. За една бройка да го запрати по мен.

— Кучи син! — изсъска злобно тя. После щракна някакво копче върху бюрото си и каза в микрофона: — Мистър Марлоу е тук, мистър Ъмни.

Облегна се назад и ме погледна така, както само тя можеше.

— Имам приятели, които така ще те подредят, че няма да имаш сили да си вържеш обувките.

— Виж я ти нея! Теб май някой специално те е обучавал — казах. — Да, ама човек като няма талант, нищо не помага.

Изведнъж и двамата избухнахме в смях. В този момент вратата се отвори и Ъмни подаде глава. Кимна ми да вляза, но очите му бяха приковани в платиненорусата красавица.

Аз влязох. След миг Ъмни затвори вратата и седна зад своето огромно бюро с форма на полукръг, облицовано със зелена кожа отгоре и отрупано с купища важни документи. Той беше изискан мъж, елегантно облечен, с възкъсички крака, въздългичък нос и възредичка коса. Имаше кротки кафяви очи, които изглеждаха твърде доверчиви за един адвокат.

— Да не би да задявате секретарката ми? — попита той с глас, който далеч не звучеше кротко.

— Ами! Просто си разменяхме комплименти.

Седнах в креслото срещу него и си придадох изражение, което можеше да мине и за учтиво.

— Стори ми се доста ядосана. — Той се настани в своето луксозно кресло и се постара да придобие много строг вид.

— И без това вече е ангажирана за три седмици напред. — казах. — А пък аз не мога да чакам толкова дълго.

— Внимавайте, Марлоу. Стойте по-далеч от нея. Тя е частна собственост. Вас няма дори да ви погледне. Тя не е просто прекрасна представителка на женския пол, но и умът ѝ сече ката бръснач.

— Искате да кажете, че освен всичко друго, може да пише на машина и да стенографира ли?

— Освен какво друго? — Лицето му внезапно пламна. — Вижте какво, доста търпях нахалството ви. Затова внимавайте! Много внимавайте. Аз имам достатъчно влияние в този град, за да ви проваля напълно. А сега докладвайте, каквото имате да ми докладвате, кратко и ясно.

— Вие обадихте ли се във Вашингтон?

— Изобщо не ви засяга какво съм направил и какво не съм. От вас искам само да ми докладвате, и то веднага. Останалото е моя работа. Къде се намира в момента момичето?

Той се пресегна да вземе един красив, добре подострен молив и красив чистичък бележник. После остави молива и си наля чаша вода от някакъв сребрист термос на черни черти.

— Дайте да се спазарим — казах. — Вие ще ми кажете защо толкова държите да я откриете, а аз ще ви кажа къде е.

— В момента аз съм ваш работодател — отрязва той. — И не съм длъжен да ви давам каквито и да било обяснения. — Все още се ежеше, но малко по малко предаваше фронта.

— Вие сте мой работодател само ако аз желая да работя за вас, мистър Ъмни. Нито съм докоснал чековете ви, нито сме подписвали договор.

— Но вие се заехте със случая. Взехте и аванс.

— Вярно, че мис Върмилия ми даде един чек за двеста и петдесет долара като аванс и още двеста долара за текущи разходи. Но аз не съм осребрил чековете. Ето ги. — Извадих двата чека от портфейла си и ги оставих на бюрото пред него. — Задръжете си ги, докато решите със сигурност дали ви трябва детектив, или подлога и докато аз реша дали съм получил предложение за работа, или съм бил подлъган да участвувам в една игра, за която не знам нищо.

Той погледна чековете. Никак не му стана приятно.

— Но вие вече сте направили разходи — натърти той.

— Точно така, мистър Ъмни. Имах някой и друг спестен долар. Пък и служебните разходи не се облагат с данъци. Освен това се позабавлявах добре.

— Дебела глава имате, Марлоу.

— Сигурно, но в моята работа това е наложително. Иначе не бих издържал на конкуренцията. Казах ви, че момичето го шантажират. Вашите приятели във Вашингтон трябва да знаят защо. Ако е мошеничка — нищо против. Но аз трябва да знам. Освен това имам и друго предложение, пред което вашето просто бледнее.

— Значи сте готов за повече пари да минете на другата страна, така ли? — попита ядосано той. — Това ще бъде неетично.

Разсмях се.

— Значи признавате, че съм етичен. Ето че стигнахме донякъде.

Той извади една цигара и я запали с тумбеста запалка, която беше в тон с термоса и химикалките му.

— И все пак държането ви не ми харесва — изръмжа той. — Вчера аз знаех не повече, отколкото и вие самият. За мен нямаше съмнение, че една реномирана адвокатска кантора от Вашингтон едва ли ще иска от мен нещо, което да е в разрез с правната етика. И тъй като те съвсем спокойно можеха да се обърнат към полицията, за да арестуват момичето, предположих, че става въпрос за някаква семейна история, че е избягала съпруга или дъщеря или пък важна свидетелка, която не желае да се яви в съда и е избягала извън границите на щата, в който могат да я призват да даде показания. Това бяха само предположения. Но тази сутрин нещата изглеждат малко по-иначе.

Той стана, отиде до прозореца и дръпна щорите, така че слънцето да не пада пряко върху бюрото му. Остана там, като пушеше и гледаше навън, после се върна и седна отново зад бюрото си.

— Тази сутрин — бавно продължи той с намръщен и замислен вид — говорих с колегите си от Вашингтон и разбрах, че тя е работила като доверена секретарка на богат и влиятелен човек — името му не ми беше съобщено — и че е изчезнала с някакви важни разобличителни документи от собствения му архив. Документи, които могат да го провалят, ако бъдат публикувани. Не ми бяха съобщени подробности. Може би е укривал доходите си от данъчните власти. Какво ли не правят хората днес!

— И тя е взела тези документи, за да го шантажира, така ли?

Ъмни кимна.

— Това се подразбира. Иначе нямат никаква стойност за нея. Когато клиентът на моите колеги — нека го наречем господин А — разбрал, че е избягала, тя вече била в друг щат. Тогава той прегледал архива си и открил, че някои документи липсват. Но не му се искало да се обажда в полицията. Предполага, че тя ще отиде някъде далеч, където да е в безопасност, и тогава ще започне да преговаря с него, за да му върне документите срещу тлъстичък откуп. Той иска да я издири, без тя да се усети, и да я притисне до стената, и то непременно преди да се е обърнала към някой безскрупулен адвокат, каквито за съжаление ги има много, и преди той безскрупулен адвокат да я е подучил как да избегне закона. Сега пък вие казвате, че някой я шантажирал. За какво по-точно?

— Ако вашата история се окаже вярна, може би този някой има възможност да провали играта ѝ. Може би знае нещо, което ще я

изложи и без да изравя другата пикантна историйка.

— Казвате, ако тази история се окаже вярна — рече той троснато. — За какво намеквате?

— Откъдето и да я подхванеш, се разплита като чорап. Вас ви будалкат, мистър Ъмни. Помислете само къде ще пази човек важни документи като тези, за които говорите — ако чак толкова се налага да ги пази? Естествено не и там, където може да ги намери една секретарка. И ако не е знаел предварително, че документите липсват, как е могъл да разбере кой влак е взела? Освен това, макар че си е купила билет за Калифорния, тя е могла да слезе където си поиска. Следователно трябва да са я следили, докато е пътувала във влака, а ако е било така, защо беше нужно да я посрещам аз? Още нещо — тази работа, както я представяте вие, би била по силите на някоя голяма детективска агенция с клонове във всеки щат. Глупаво е да се залага само на един човек. Ето, вчера аз я изпуснах. И пак мога да я изпусна. За да се следи едно лице както трябва в който и да е средноголям град, са необходими поне шест души и нито един по-малко — поне шестима! Детективът също трябва да яде, да спи и да си сменя ризата. Ако следи обекта с кола, трябва му втори човек, който веднага да го замести, докато се намери място за паркиране. В големите магазини и в хотелите може да има по пет-шест изхода. А какво направи нашето момиче? Мота се на гара „Юниън“ цели три часа пред очите на всички. И какво направиха вашите приятели във Вашингтон? Изпратиха ви една снимка, обадиха ви се по телефона и продължиха да си гледат телевизия.

— Много убедително — рече той. — Още нещо да кажете?

Лицето му беше съвсем безизразно.

— Още малко. Защо си е сменила името, щом не е предполагала, че я следят? И защо е улеснила толкова много преследвачите си, ако е предполагала, че я следят? Казах ви, че с тая работа се занимават още двама. Единият е детектив от Канзас Сити, казва се Гобъл. Вчера той беше в Есмералда. Знаел е точно къде да я търси. Някой му е казал. За да не я изгубя, аз трябваше да я следвам и да подкупя шофьора да разбере по радиотелефона накъде пътува таксито й. В крайна сметка за какво бях нает аз?

— Ще стигнем и дотам — отсече Ъмни. — Кой още, казвате, се занимава с пея?

— Един безделник па име Мичъл. Тукашен е. Срећнал я във влака. Направил ѝ резервация в Есмералда. Те двамата са ей така — долепих двата си пръста, за да му покажа, — само дето тя не може да го понася. Но той знае нещо за нея и с това ѝ е взел страха. Държи я, защото знае коя е тя, откъде идва, какво ѝ се е случило там и защо се опитва да се скрие под друго име. Чух достатъчни от разговора им, за да разбера това, но недостатъчно, за да ми се изяснят нещата.

Ъмни каза язвително:

— Естествено, че е била под наблюдение и във влака. Вие какво си мислите, че си имате работа с идиоти ли? Вас ви използвахме просто като примамка — за да разберем дали тя има съучастници. При вашата репутация — каквато и да е тя — разчитах, че ще се поизфукате, точно колкото тя да ви забележи. Предполагам, че знаете какво е „японско преследване“?

— Знам. Трябва нарочно да позволиш на следения обект да те забележи и уж да ти се измъкне, така че да го поеме друг, тъкмо когато се е успокоил, че отзад е чисто.

— Точно това направихте вие. — Той ми се ухили презрително. — Но все още не сте ми казали къде се намира тя.

Не исках да му казвам, но знаех, че ще се наложи. Вече бях поел донякъде работата и като му върнах парите, исках само да изкопча малко по-вече сведения.

Пресегнах се и взех от бюрото чека за двеста и петдесет долара.

— Ще го задържа като заплащане за всичко, включително и за текущите разходи. Тя е регистрирана под името мис Бети Мейфийлд в хотел „Каса дел Пониенте“ в Есмералда. Тъпкана е с пари. Но вашата компетентна организация сигурно вече знае това.

Станах.

— Благодаря за авантата, мистър Ъмни.

Излязох и затворих вратата. Мис Върмилия вдигна поглед от списанието си. Някъде откъм бюрото ѝ се чу слабо, приглушено изщракване.

— Съжалявам, че бях груб — казах. — Не съм си доспал.

— Няма нищо. Просто се поизсили. Като посвикна, мога и да започна да те харесвам. Ти си доста симпатичен, макар че има нещо просташко в теб.

— Благодаря — рекох и се упътих към вратата. Не бих казал, че изглеждаше преизпълнена с копнеж, но не ми се видя и чак толкова недостижима, колкото пакет контролни акции от „Дженеръл Мотърс“.

Обърнах се и пуснах дръжката на вратата.

— Дали пък довчера няма случайно да завали? Май щяхме да обсъждаме нещо на чаша кафе в някоя дъждовна вечер. Ако не си прекалено заета.

Тя ме изгледа спокойно, с хитро пламъче в очите.

— Къде?

— От теб зависи.

— Да намина към вас?

— Ще бъде страшно мило от твоя страна. Тоя кадилак може и да ме издигне в очите на кредиторите ми.

— Нямах точно това предвид.

— И аз.

— Към шест и половина, да речем.

— Разчитам на теб.

Погледите ни се сляха. Побързах да изляза.

XII

В шест и половина кадилакът ѝ избръмча и спря пред къщи, а аз бях на вратата, когато тя се изкачи по стълбището. Беше без шапка. Носеше палто в телесен цвят, вдигнатата му яка опираше в платиненорусите ѝ коси. Застана посред хола и небрежно се огледа. После съблече палтото си с изящно движение, хвърли го на канапето и седна.

— Не вярвах, че наистина ще дойдеш — рекох аз.

— Сигурно. Ти си от стеснителните. По дяволите! Знаеше отлично, че ще дойда. Уиски със сода, ахо случайно ти се намира.

— Намира ми се.

Донесох чашите и седнах до нея, но не достатъчно близо, че да си помисли нещо. Вдигнахме чашите и отпихме.

— Искаш ли да вечеряме в „Романоф“?

— А после?

— Ти къде живееш?

— В западен Лос Анжелос. На една тиха уличка. Къщата е лично моя. Но аз те попитах за после, забрави ли?

— Това ще зависи от теб естествено.

— Аз те мислех за мъж и половина! Нима искаш да кажеш, че няма да се наложи да си плащам в натура?

— За тая шегичка трябва да те зашлевя през устата.

Тя се разсмя и ме погледна над ръба на чашата си.

— Все едно, че си ме зашлевил. Май нещо не се разбрахме. „Романоф“ може и да почака, не мислиш, ли?

— Можем първо да идем в западен Лос Анжелос.

— А защо не тук.

— Предполагам, че тона ще те накара да ме за режеш. Веднъж сънувах тук един сън, преди година и половина. Понякога той все още витае из стаята. Бих искал да си остане тук.

Тя скочи па крака и грабна палтото си. Успях да ѝ помогна да го облече.

— Съжалявам. Трябваше да ти кажа от самото начало.

Тя се въртна към мен и лицето ѝ почти докосна моето, но аз не помръднах.

— Съжаляваш, че си сънувал такъв сън и си запазил спомена за него? И аз съм сънувала, но спомените са мъртви. Нямах достатъчна смелост да ги оставя да живеят.

— Не е толкова просто. Имаше една жена. Тя беше богата. Реши, че иска да се омъжи за мен. Но нищо нямаше да се получи. Сигурно никога вече няма да я видя. Но не мога и да забравя.

— Да вървим — тихо рече тя. — И да оставим спомените да витаят тук. Да можех и аз да имам такова нещо в живота си, което си заслужава да се помни!

На излизане не я докоснах. Шофираше прекрасно. Когато една жена е добър шофьор, тя е много близо до съвършенството.

XIII

Къщата беше на една лъкатушна тиха уличка между Сан Винсенте и Сънсет Булевард. До нея водеше дълга алея, имаше заден вход и малка вътрешна градинка отпред. Тя отключи вратата, запали лампите навсякъде и изчезна, без да каже дума. Мебелите в хола бяха разностилни, но приятни и беше уютно. Стоях прав и чаках, докато тя се върна с две високи чаши. Беше си свалила палтото.

— Сигурно си била омъжена някога — казах.

— Не потръгна. От брака ми остана тази къща и малко пари, но не съм се стремил към това. Той беше добър човек, само че не бяхме един за друг. Умря — при самолетна катастрофа, беше военен летец. Много често се случва. Знаем едно градче близо до Сан Диего, пълно е момичета, което са били съпруги на загинали при катастрофи военни летци.

Отпих една глътка и оставих чашата си.

Взех нейната чаша и я сложих до моята.

— Спомняш ли си, че вчера сутринта ми каза да престана да се пуля в краката ти?

— Имаше нещо такова.

— Само се опитай пак да ми попречиш!

Прегърнах я и тя се сгуши в мен, без да каже дума. Взех я на ръце и не знам как намерих спалнята. Оставих я на леглото. Бавно вдигнах полата над красивите й дълги крака, обути в найлонови чорапи, докато се откриха белите бедра. Изведнъж тя протегна ръце и притегли главата ми към гърдите си.

— Звяр такъв! Не може ли да поугасим тия лампи?

Отидох до вратата и изгасих лампата. Остана само меката светлина от коридора, Когато се обърнах, тя бе до леглото, гола като Афродита, току-що родена от пяната на Егейско море. Стоеше гордо изправена, без свян и без следа от похотливост.

— По дяволите! Навремето човек поне можеше бавно да съблече една жена. А сега тя вече е в леглото, преди да си откопчал горното

копче на ризата си.

— Тогава си откопчавай проклетото копче!

Отметна завивките и легна на леглото безсрамно гола. Красива гола жена, която не се срамува от голотата си.

— Харесват ли ти краката ми?

Не ѝ отговорих.

— Вчера сутринта — промълви унесено тя — ти казах, че едно нещо ми харесва у теб: не пускаш ръка, и че едно не ми харесва. Знаеш ли какво имах предвид?

— Не.

— Че не ме накара да направя това още тогава.

— Държането ти хич не беше окуражително.

— Че нали уж си детектив! А сега, моля те, угаси всичките лампи.

Много скоро тя шептеше в тъмното „Скъпи мой, скъпи, скъпи“ с онзи много особен глас, с който говори една жена само в такива особени моменти. А след това бавното, нежно отпускане, спокойствие, тишина.

— Е, сега насити ли се на краката ми? — попи та унесено тя.

— Никой мъж не може да им се насити. Споменът за тях ще го преследва, независимо колко пъти се е любил с теб.

— Ужасен си! Направо си отвратителен! Ела по-близо.

Сложи глава на рамото ми и се почувствувахме много близки.

— Не те обичам — каза тя.

— Не ти и трябва. Но нека не ставаме цинични. Има и такива мигове на блаженство, макар да са само мигове.

Тялото ѝ, топло и стегнато, се притискаше до моето. Цялата преливаше от живот. Красивите ѝ ръце здраво ме прегърнаха.

И отново онзи сподавен вик в тъмнината, после — тишина и отпускане.

— Мразя те! — каза тя, долепила устни до моите, — Не за това, а защото съвършенството не се повтаря. При нас то дойде твърде рано.

Никога няма да те видя, а и не желая да те виждам. Трябва да бъде завинаги или никога вече.

— А как само се правеше на изпечена фльорца, която е видяла какво ли не в живота!

— Ами ти? Но ето че и двамата сгрехихме. Нямахме смисъл. Целуни ме по-силно.

Изведнъж вече я нямаше в леглото, без да чуя звук, без да усетя движение.

След малко лампата в коридора светна и тя застана на вратата, облечена с дълга домашна роба.

— Довиждане — каза спокойно. — Ще ти поръчам такси. Чакай го отвън.

— А Ъмни?

— Жалък мухльо! На него му трябва някой, които да крепи самочувствието му, да му създава усещане за сила и власт. Този някой съм аз. Тялото на една жена не е чак толкова свещено, че да не може да се използва. Особено когато не и е пра вървяло в любовта.

И изчезна. Станах, облякох се и преди да изляза се ослушах. Не чух нищо. Извиках, но отговор не последва. Едва стъпих на тротоара, и таксито спря до мен. Погледнах назад. Къщата тънеше в мрак.

Там не живееше никой. Всичко бе просто един сън. Само дето някой ми бе поръчал такси. Качих се и се прибрах у дома.

XIV

Напуснах Лос Анжелос и поех по магистралата която заобикаляше Оушънсайд. Имах достатъчна време за размисъл.

От Лос Анжелос до Оушънсайд магистралата имаше шест платна и беше дълга трийсетина километра; край нея тук-там се виждаха скелетите на катастрофирани, обрани и изоставени автомобили, захвърлени край насипа отстрани да ръждясват, докато ги извозят на буксир. Започнах да се питам защо се връщам в Есмералда. Случаят се разиграваше през цялото време отзад напред и освен това не беше мой. Щом си частен детектив обикновено се захващаш с клиент, който срещу много малко пари иска твърде много сведения. Ти или ги получаваш, или не — според обстоятелствата. Така е и с хонорара ти. От време на време обаче се добираш не само до търсените сведения, но узнаваш и нещо отгоре, като например историята за един труп на някакъв балкон, а щом отидеш лично на мястото, трупят изчезва. Здравият разум ти казва върви си вкъщи и забрави всичко, оттук пари няма да дойдат. Но здравият разум винаги се обажда твърде късно. Здравият разум е онзи приятел, който ти напомня, че е трябвало миналата седмица да си постегнеш спирачките, когато вече си сплескал предната броня. Здравият разум ни казва в понеделник сутрин с кой преден защитник щяхме да спечелим неделния ръгби мач, ако беше включен в отбора. Но той, разбира се, не е бил включен. Седял си е горе, на трибуните с бутилка в джоба. Здравият разум е онова дребно човече със сив костюм, което никога не греши в сметките. Но винаги брой чужди пари.

При отбивката се спуснах по нанадолницето и пристигнах в „Ранчо Дескансадо“. Джак и Лусил бяха на обичайните си места. Пуснах куфара си на пода и се облегнах на рецепцията.

— Точни пари ли ви оставих?

— Да, благодаря — каза Джак. — А сега искате същата стая, така ли?

— Ако е възможно.

— Защо не ни казахте, че сте детектив?

— Що за въпрос? — ухилих му се аз. — Та нима детективите разправят наляво и надясно какви са! Вие не гледате ли телевизия?

— Гледам, когато мога. Но тук не много често.

— По телевизията винаги можеш да познаеш детектива. Той никога не си сваля шапката. Какво знаете за Лари Мичъл?

— Нищо — рязко отвърна Джак. — Приятел е на Брандън. Мистър Брандън е собственикът.

Лусил се обади с бодро гласче:

— А вие тогава намерихте ли Джо Хармс?

— Да, благодаря ви.

— А след това...?

— Аха!

— Затваряй си човката, миличка! — срязва я Джак. После ми намигна и побутна ключа към мен. — Животът на Лусил е скучничък, мистър Марлоу. По цял ден трябва да стои тук с мен и тоя телефон за компания. И с едно нищо и никакво диамантено пръстенче, толкова мъничко, че ме беше срам да й го подаря. Но какво да прави човек? Ако обичаш едно момиче, все ти се иска любовта ти да личи върху ръката й.

Лусил вдигна лявата си ръка и я изви така, че да блесне диамантчето.

— Мразя го! — каза тя. — Мразя го, както мразя слънцето и лятото, ярките звезди и пълната луна. Толкова силно го мразя.

Взех ключа и куфара си и ги оставих. Още малко да бях ги послушал, направо щях да се влюбя в самия себе си. И дори щях да си подаря някое скромно диамантено пръстенче.

XV

Позвъних по вътрешния телефон в „Каса дел Пониенте“, но от стая 1224 не ми отговориха. Отидох на рецепцията. Един надут администратор разпределяше писма. Администраторите все това правят.

— Мис Мейфийлд е регистрирана тук, нали? — попитах аз.

Преди да ми отговори, той постави още едно писмо па мястото му.

— Да, сър. За кого да й съобщя?

— Знам в коя стая е. Но не отговаря. Виждали ли сте я днес?

Той ме удостои с още малко внимание, но явно не го очаровах.

— Мисля, че не. — Хвърли един поглед през рамо. — Ключа го няма. Можете да й оставите бележка.

— Малко се притеснявам за нея. Снощи не й беше добре. Да не би да си е горе, но да е болна и да не може да се обади? Аз съм неин приятел. Името ми е Марлоу.

Той ме огледа. Имаше умни очи. Мина зад една преграда до касата и поговори с някого. Върна се бързо, усмихнат.

— Не мисля, че мис Мейфийлд е зле, мистър Марлоу. Поръчала е да й сервира доста богата закуска в стаята. И обяд. Няколко пъти е говорила по телефона.

— Много ви благодаря. Бихте ли й предали нещо? Само името ми и че ще се обадя по-късно.

— Може да е някъде около хотела или долу на плажа — каза той. — Плажът ни е топъл, добре защитен от вълнолома. — И хвърли поглед към часовника зад себе си. — Ако е там, едва ли ще се бави още дълго. Вече сигурно захладнява.

— Благодаря ви. Ще дойда пак.

Фойетото беше на две нива — имаше арка и три стъпала, които водеха нагоре. Наоколо седяха хора — вечните образи от хотелските фойета, обикновено на възраст, обикновено богати, обикновено без никаква друга работа, освен да зяпат наоколо с жадни очи. Прекарват

така целия си живот. Две възрастни дами със строги лица и пурпурни къдрици се бореха с огромна картинна мозайка, която редяха върху специална голяма маса за карти. Малко по-нататък играеха канаста — две жени и двама мъже. Едната от жените имаше толкова леден поглед, че можеше да охлади и пустинята Мохаве, и толкова грим, че да боядиса с него една парна яхта. И двете пушеха с дълги цигарета. Мъжете до тях изглеждаха сиви и уморени, навярно от подписване на чекове. Още по-нататък, седнали така, че да могат да гледат навън, двама младоженци се държаха за ръце. Момичето имаше пръстен с диамант и смарагд и халка, която не преставаше да опипва с върховете на пръстите си. Изглеждаше като замаяна.

Излязох през бара и надникнах в градината. Минах по пътеката, която вървеше край самия ръб на скалата, и без никаква трудност различих мястото, което бях видял предната нощ от балкона на Бети Мейфийлд. Разпознах го по стръмния наклон.

Плажът и малкият извит вълнолом се простираха на стотина метра. От скалата надолу водеха стълби. По пясъка лежаха хора. Някои бяха по бански, други просто седяха върху хавлиите си. Наоколо тичаха и викаха деца. Бети Мейфийлд я нямаше на плажа.

Върнах се в хотела и останах във фойето.

Поседях и запалих цигара. После отидох и си купих вечерния вестник, прегледах го и го захвърлих. Бавно минах покрай рецепцията. Моята бележка си стоеше в отделението за стая 1224. Отидох до вътрешния телефон и потърсих мистър Мичъл. Никакъв отговор. Съжалявам, мистър Мичъл не отговаря. И тогава зад мен се обади женски глас:

— На рецепцията ми казаха, че сте искали да говорите с мен. Мистър Марлоу... Нали вие сте мистър Марлоу?

Изглеждаше свежа като утринна роса. Беше с тъмнозелени панталони, спортни обувки и зелено яке, а под него бяла риза и небрежно вързано около врата пъстро шалче. На главата си бе сложила кордела, от която косата ѝ изглеждаше като развята от вятъра.

Пиколото надаваше ухо от два метра.

— Мис Мейфийлд? — казах аз.

— Да, аз съм мис Мейфийлд.

— Колата ми е отвън. Ако имате време, можете да я огледате.

Тя погледна часовника си.

— Да-а, ще имам, макар че скоро ще трябва да се приготвям за вечеря, но... Е, добре, да вървим.

— Оттук, мис Мейфийлд.

Тя тръгна пред мен. Прекосихме фоайето. Вече започвах да се чувствам тук едва ли не като у дома си. Бети Мейфийлд хвърли злобен поглед към жените с картинната мозайка.

— Ненавиждам хотелите — каза тя, — Ако дойде човек тук след петнайсет години, ще види същите хора, седнали в същите кресла.

— Така е, мис Мейфийлд. Случайно да познаваш някой си Клайд Ъмни?

Тя поклати отрицателно глава.

— Трябва ли да го познавам?

— А Хелън Върмилиа? Или Рос Гобъл?

Тя отново поклати глава.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не сега, благодаря.

Излязохме през бара, минахме по пътеката и аз ѝ отворих вратата на олдсмобила, за да се качи. Дадох на заден ход и се насочих по главната улица право към хълмовете. Тя надяна на носа си слънчевите очила с блестящи рамки.

— Намерих чековете — каза тя. — Що за детектив си ти!

Пъхнах ръка в джоба си и извадих шишенцето с приспивателното.

— Снощи се поизплаших — казах. — Преброих хапчетата, но не знаех колко са били всичките. Ти каза, че си взела две. Ала не бях сигурен дали няма да се събудиш посред нощ и да изгълташ цяла шепа.

Тя взе шишенцето и го натъпка в джоба на якето си.

— Бях си пийнала. Алкохол и приспивателно не вървят. Изглежда, просто съм припаднала. Нищо сериозно.

— Да, но аз не бях сигурен. Смъртоносната доза е трийсет и пет от тези хапченца. Дори и тогава трябва да минат няколко часа. Пулсът и дишането ти изглеждаха нормални, но не знаех какво ще стане покъсно. Ако бях извикал лекар, щеше да се наложи много да обяснявам. Ако пък беше прекалила с дозата, нямаше начин момчетата от отдела „Убийства“ да не научат, дори и да ти се разминеше. Полицията разследва всички опити за самоубийство. Е, ако бях сбъркал в

предположенията си, сега нямаше да се возиш до мен. Да не говорим аз къде щях да бъда.

— Вярно бе! — рече тя. — Не мога да кажа, че щях да се притесня бог знае колко. Какви са тия хора, за които ме попита?

— Клайд Ърни е адвокатът, който ме нае да те следя — по молба на някаква адвокатска кантора от Вашингтон. Хелън Върмилиа е неговата секретарка. А Рос Гобъл е един частен детектив от Канзас Сити, който твърди, че се мъчи да намери Мичъл. — Описах й го.

Лицето й застина.

— Мичъл ли? Отде-накъде онзи ще се интересува от Лари?

Спрях на ъгъла на Четвърта улица и Главната, та да може един старец с моторизирана инвалидна количка да направи ляв завой с пет километра в час. В Есмералда е пълно с такива.

— Откъде-накъде той ще търси Лари Мичъл? — рязко попита тя. — Защо всички тия хора не си гледат работата?

— Не ми казвай нищо — рекох. — Просто продължавай да ми задаваш въпроси, чиито отговори не знам. Действува добре на моя комплекс за малоценност. Казах ти, че съм без работа. Какво търся тук ли? Ами много просто. Мъча се отново да докопам ония пет бона в пътнически чекове.

— На следващия ъгъл завий наляво — каза тя, — да се изкачим на някой хълм. Отгоре се разкрива чудесна гледка. И къщите са много шик.

— По дяволите къщите!

— Освен това там е много тихо. — Тя взе една цигара от оставения па таблото пакет и запали.

— Втория за два дена — казах. — Пушиш като комин. Снощи ти преброих цигарите. И кибритените клечки. Прегледах ти чантата. Като ми вържат такава тенекия, ставам много любопитен. Особено когато клиентът ми припада и ме натопява да се оправям, както аз знам.

Тя обърна глава и ме изгледа.

— Трябва да е било от пиенето и приспивателното — каза. — Сигурно не съм била съвсем на себе си.

— А в „Ранчо Дескансадо“ беше във великолепна форма. Здрава като камък. Канеше се да духнеш в Рио и да си заживееш в разкош. А както изглежда — и в грях. Аз трябваше само да разчистя трупа. Но какво разочарование! Труп нямаше!

Тя все още не откъсваше поглед от мен, но трябваше да внимавам в пътя. Спрях преди следващия булевард и завих наляво. Минах по още една задънена улица, по която още стояха старите трамвайни релси.

— При онзи знак свий наляво и карай нагоре по хълма. Онова там долу е училището.

— Кой стреля с пищова и по какво?

Тя притисна слепоочията си с длани.

— Сигурно аз. Трябва да съм била откачила. Той къде е?

— Пищовът ли? На сигурно място. Просто в случай че сънят ти се окаже истина и трябва да го представя като вещественно доказателство.

Изкачвахме се нагоре. Включих автоматично па трета. Тя проследи действията ми с интерес. После заоглежда седалките, тапицирани с бяла кожа, и разните приспособления.

— Как можеш да си позволиш такава скъпа кола? Ти не печелиш чак толкова много, нали?

Днес всички коли са скъпи, дори и най-евтините. Затова по-добре човек да си вземе кола, която ще е в движение. Някой бе писал, че едно ченге трябва да има простичка кола в тъмен цвят, да не бие на очи. Но тоя приятел сигурно никога не е бил в Лос Анжелос. За да биеш на очи в Лос Анжелос, трябва да караш мерцедес в розов цвят с веранда за слънчеви бани отгоре и три красавици по бански костюми на нея.

Тя се изкикоти.

— Освен това — продължих аз в същия дух — Така си правя добра реклама. Може би си мечтаеш да отида в Рио. А там бих могъл да взема за нея повече пари, отколкото съм платил. Сигурно няма да ми излезе скъпо да я превозя с кораб дотам.

Тя въздъхна.

— О, престани да се заяждаш. Днес не съм в настроение.

— Приятелят ти не се ли е мяркал насам? Тя застина на мястото си.

— Лари ли?

— И други ли имаш?

— Е, може да намекваш за Кларк Брандън, макар че аз почти не го познавам. Снощи Лари попрекали с пиенето. Не... не съм го

виждала. Навярно спи и изтрезнява.

— И не отговаря на телефона.

Пътят се разклоняваше. Една бяла линия завираше наляво. Продължих напред просто така, без някаква особена причина. Минахме покрай няколко стари къщи в испански стил, построени високо па склона, и покрай няколко много модерни къщи, построени надолу по склона от другата страна. После пътят нравеше широк завой надясно. Тук настилката изглеждаше нова. Следваше разширение за обратен завой и — край. Наблизо имаше две къщи една срещу друга. Виждаха се цели остъклени стени, а прозорците към океана бяха със зелени стъкла. Гледката бе наистина велико лепна. Наслаждавах ѝ се цели три секунди. Спрях колата съвсем в края на платното, угасих двигателя и се облегнах назад. Намирахме се на около триста метра височина и целият град се разстиляше пред нас като снимка, направена отвисоко под ъгъл четиридесет и пет градуса.

— Може да му е зле — казах. — А може и да е излязъл. Може дори да е мъртъв.

— Нали ти казах... — Тя се разтрепера. Взех фаса от ръката ѝ и го угасих в пепелника. Вдигнах стъклата, обвих с ръка раменете ѝ и притиснах главата ѝ върху рамото си. Тя се бе отпуснала и не се съпротивляваше, но все още трепереше.

— Приятно ми е с теб — каза тя, — но нека не избързваме.

— В жабката има половинка уиски. Искаш ли една глътка?

— Искам.

Извадих бутилката и развих с една ръка и със зъби металната лентичка около гърлото. Стиснах я между коленете си и отвинтих капачката. Поднесох я към устните ѝ. Тя отпи малко и потръпна. Затворих бутилката и я оставих.

— Не обичам да пия направо от бутилката.

— Вярно, не е изискано. Аз не се' старая да те прелъстя, Бети. Безпокоя се за теб. Мога ли да ти помогна с нещо?

Тя помълча. После каза с твърд глас:

— Като например? Можеш да си вземеш чековете. Те са си твои. Аз ти ги дадох.

— Никой няма да ти даде пет бона просто така. Няма логика. Ето защо се върнах тук от Лос Анжелос. Отидох си днес рано сутринта. Никоя жена не се е разнежвала пред такъв тип като мен и не е

разправяла, че има половин милион долара, нито пък ми е предлагала току-така да заминем за Рио и да заживеем в луксозен дом с всякакви удобства. Никоя жена — нито на пиана, нито на трезва глава — не прави това само защото е сънувала, че на балкона ѝ лежи мъртвец, та ако може аз да побързам да го изхвърля в океана. Ти какво точно очакваше от мен, когато дойдох? Да ти държа ръчичката, докато сънуваш ли?

Тя се отдръпна и се сви в ъгъла.

— Е, добре, аз непрекъснато лъжа. Не мога да живея, без да лъжа.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Някаква малка тъмна кола бе спряла на пътя зад нас. Не виждах дали в нея има човек, или каквото и да било друго. После сви рязко към банкетата, даде на заден ход и замина натам, откъдето бе дошла. Явно някой бе обърнал пътя и бе разбрал, че е затворен.

— Докато съм се изкачвал по това проклето аварийно стълбище — продължих аз, — ти си нагълтала хапчетата, а после се правеше, че страшно много ти се спи и след малко наистина заспа — поне така си мисля. Дотук добре. Аз излязох на балкона. И какво да видя — нито труп, нито кръв. Лко беше там, може би щях да го прехвърля през парапета. Трудна работа, но не и невъзможна, ако човек успее да го повдигне. Ала и шест специално обучени слона не биха могли да го запратят достатъчно надалеч, та да падне в океана. Само до оградата има повече от десет метра, трябваше да го запратя толкова далеч, че да прехвърли оградата. А ако пресметнем, един предмет, тежък колкото човешки труп, трябва да бъде изхвърлен поне на петнайсет метра, за да падне в морето.

— Казах ти, че непрекъснато лъжа.

— Но не ми каза защо. Хайде да говорим сериозно. Да предположим, че на твоя балкон наистина е имало труп. Какво трябваше да направя аз? Да го понеса надолу по аварийното стълбище, да го сложа в багажника на колата си, да го откарам някъде в гората и да го погребя, така ли? От време на време човек просто трябва да има малко повече доверие в хората, особено когато наоколо се търкалят труповете.

— Ти взе парите, които ти дадох — глухо каза тя. — През цялото време ми се докарваше.

— Само по този начин можех да разбера кой е лудият.

— Е, разбра. Сега трябва да си доволен.

— Вятър работа! Дори не знам коя си ти.

Тя се ядоса.

— Казах ти, че аз не бях с всичкия си — изрече припряно. — Притеснения, страхове, алкохол, приспивателно... защо не ме оставиш на мира? Казах ти, ще ти върна парите. Какво още искаш?

— Какво ще трябва да направя, за да ги спечеля?

— Просто да ги вземеш и толкоз. — Гласът и стана груб. — Вземи ги и се махай. Замини някъде много далеч.

— Мисля, че ще ти трябва добър адвокат.

— Тия две думи просто не си пасват — рече язвително тя. — Ако е добър, няма да е адвокат.

— Вярно. Значи си имала неприятни преживявания, свързани с адвокати. И това ще разбера с времето — ако не от теб самата, то по някакъв друг начин. Но аз все още говоря сериозно. Положението ти е тежко. Дори да изключим това, което се случи па Мичъл, ако изобщо му се е случило нещо, положението ти е достатъчно тежко и имаш пълно основание да се обърнеш към адвокат. Сменила си си името. Значи си имала причини. Мичъл ти заложи капан. Значи и той е имал причини. Издирват те от някаква адвокатска кантора във Вашингтон. Значи и те си имат причини. А техният клиент пък си има причини да се обърне към тях, за да те издирят.

Замълчах и я погледнах, доколкото можех да я видя в спускащия се здрач. Долу под нас океанът придобиваше яносин цвят, който, не знам защо, не ми напомни за очите на мис Върмилия. Ято чайки литна на юг в стройна редица, но не можеше да се мери с ескадрилите от Норт Айланд. Над брега се появи вечерният самолет от Лос Анжелос със запалени светлини на крилата, после светна мигащата светлина отдолу и самолетът се снижи над водата, за да направи широк плавен завой и да се насочи към Линдбърг Фийлд.

— Значи ти си просто подставено лице, наето от някой мошеник адвокат? — каза тя заядливо и грабна още една от моите цигари.

— Не мисля, че е толкова голям мошеник. Просто преиграва. Но не това е важното. Човек може да прежали няколко долара за него, без да го заболи особено. Важното е това, което се нарича пълномощия. Един детектив, въпреки разрешителното си, няма такива пълномощия.

Докато един адвокат ги има, при условие че се занимава с интересите на клиент, който го е наел. Ако адвокатът реши да наеме детектив, който да работи за тези интереси, тогава и детективът получава пълномощия. Това е единственият начин да ги получи.

— Знаеш какво можеш да ги направиш тия твои пълномощия, нали? — каза тя. — Още повече, щом си нает от някакъв си адвокат да ме шпионираш.

Взех цигарата ѝ, всмукнах няколко пъти и ѝ я върнах.

— Добре тогава, Бети. Ясно, ти нямаш никаква нужда от мен. Забрави, че исках да ти помогна.

— Красиви думи, но ги казваш само защото си мислиш, че ако ми помогнеш, ще ти платя повече. И ти си като другите. Не ти ща проклетата цигара! — Захвърли я през прозореца. — Закарай ме обратно в хотела.

Излязох и стъпках фасата.

— По калифорнийските хълмове така не се прави — казах аз. — Независимо от сезона.

Седнах в колата, завъртях ключа и натиснах стартера. Дадох на заден ход, завих и се върнах обратно нагоре по хълма до мястото, където се разделяше пътят. По-нагоре, точно там, откъдето започваше непрекъснатата бяла линия, бе паркирана малка кола. Светлините ѝ бяха угасени. Може би вътре нямаше никой.

Извих рязко и включих на дълги светлини. Докато обръщах, осветих колата. Една шапка се нахлупи ниско на нечия глава, но не достатъчно бързо, за да скрие очилата, пълното едро лице и щръкналите уши на мистър Рос Гобъл от Канзас Сити.

Светлините се насочиха напред и аз се спуснах надолу по един дълъг склон с плавни завои. Не бях сигурен накъде води пътят, но знаех, че всички пътища по тия места рано или късно излизат на океанския бряг. В подножието на хълма стигнахме до Т-образно кръстовище. Завих надясно по една тясна уличка, след няколко преки стигнах до булеварда и пак завих надясно. Връщах се към централната част на Есмералда.

Докато стигнахме хотела, тя не проговори. А когато спрях, изскочи веднага от колата.

— Ако почакаш тук, ще ти донеса парите.

— Имахме си опашка — рекох аз.

— Какво...? — Тя замръзна на място, полуизвърнала глава.

— Една малка кола. Едва ли си забелязала човека в пея, но светлините на фаровете ми го осветиха за миг, когато взех завоя горе на хълма.

— Кой беше? — В гласа п се долавяше напрежение.

— Откъде да знам? Трябва да се е закачил за нас още тук, следователно ще се върне. Дали не е някое ченге?

Тя се обърна и ме изгледа — неподвижна, вцепенена. Пристъпи бавно напред, после се хвърли върху ми, сякаш щеше да ми издере лицето. Сграбчи ме за ръцете и се помъчи да ме раздруса. Дъхът ѝ излизаше със свистене от гърлото.

— Отведи ме оттук! За бога, отведи ме някъде! Където и да е. Скрий ме! Дай ми малко спокойствие! Заведи ме някъде, където няма да ме следят, няма да ме шпионират и заплашват. Той се закле, че няма да ме остави на мира. Че ще ме преследва до края на света, до най-отдалеченото островче в Тихия океан...

— До върха на най-високата планина, до сърцето на най-безлюдната пустиня — допълних аз. — Някой май обича да чете старомодни романчета.

Тя ме пусна и ръцете и увиснаха край тялото и.

— Ти си жалостив колкото безбожен лихвар.

— Никъде няма да те вода — казах. — Каквото и да те тормози, ще си седиш тук и ще го понесеш.

Обърнах се и си влязох в колата. Когато погледнах назад, тя вече бе по средата па алеята п вървеше с бързи стъпки към входа на бара.

XVI

Ако имах и капка разум в главата, щях да си взема куфарчето, да се прибера у дома и да забравя за нея. Докато тя решише коя роля играе в кое действие и в коя пиеса, сигурно вече щеше да е прекалено късно да направя каквото и да било, освен може би да ме приберат за това, че се мотая без работа около телефоните.

Почаках и запалих цигара. Гобъл трябваше да се появи всеки миг с противната си таратайка и да паркира наблизо. Само тук се беше лепнал за нас и никъде другаде. И тъй като вече знаеше къде е отседнала тя, беше ни следил само за да разбере къде отиваме.

Но той не се появи. Допуших цигарата си, пуснах я навън и дадох на заден ход. Когато излязох на шосето към града, видях колата му от другата страна на улицата, паркирана отляво до бордюра. Продължих, завих надясно по булеварда и не натиснах газта, за да не му се стопят лагерите, докато се сили да ме гони. След около километър и половина видях един ресторант, наречен „Епикуреецът“. Имаше нисък покрив и червена тухлена ограда откъм улицата, а също и бар. Входът беше отстрани. Паркирах колата и влязох. Още нямаше клиенти. Барманът си приказваше с оберкелнера, а той дори не бе облякъл смокинг. На една висока поставка държаха книгата за резервациите. Стоеше отворена с цял списък от имена, записани за по-късно тази вечер. Но още беше рано. Можех спокойно да остана.

В ресторанта беше полутъмно, горяха само свеци и залата бе разделена на две от писка стена. И трийсет човека да имаше вътре, щеше да изглежда претъпкано. Оберкелнерът ме забута в един ъгъл и запали свещта на масата. Поръчах си двоен „Гибсън“. Дойде един келнер и започна да раздига приборите в другия край на масата. Казах му да ги остави, че може да дойде мой приятел. Разтворих папката с менюто, голяма почти колкото и самия ресторант. Ако бях много любопитен, можех да си светна с джобно фенерче, за да го прочета. Това беше най-затъмненото заведение, в което някога бях влизал. На съседната маса можеше да седи родната ти майка и да не я познаеш.

Моят „Гибсън“ пристигна. Различих формата на чашата, а в нея май имаше нещо. Опитах, не беше лошо. В този момент на отсрещния стол се настани Гобъл. Доколкото изобщо можех да го различа, изглеждаше също както и предишния ден. Продължих да се зверя в менюто. По-добре да го бяха напечатали на азбуката на слепите.

Гобъл се пресегна, взе моята чаша леденостудена вода и отпи.

— Как върви работата с момичето? — запита разсеяно той.

— Никак. Защо?

— Що тогава ходихте горе на хълма?

— Ами надявах се да се понатиснем. Ама тя нямаше настроение. Теб какво те интересува? Ти май търсеше някакъв си тип на име Мичъл.

— Ама че работа, някакъв си тип на име Мичъл. Доколкото си спомням, каза, че никога не си чувал за него.

— Вече чух. И го видях. Беше пиян. Като свиня. За малко да го изхвърлят от един ресторант.

— Ама че работа! — каза подигравателно Гобъл. — И как позна името му?

— Просто някой го извика. Е, това вече е голяма работа, нали?

Той се ухили злобно.

— Казах ти да не ми се пречкаш. Сега вече знам и кой си. Проучил съм те.

Запалих цигара и издухах дима в лицето му.

— Я се разкарай!

— Охо, играта загрубява! — рече той подигравателно. — Виждал съм сметката и на по-яки мъжаги от теб.

— Я да чуем имената поне на двама!

Той се наведе над масата, но в този момент приближи келнерът.

— За мен бърбън и газирана вода — нареди Гобъл. — Гарантирано качество. Не като тоя боклук, дето го наливат по баровете. И не се опитвай да ме преметнеш. Ще те пипна. Водата да е в бутилка. Чешмяната ви вода тук е като помия.

Келнерът само го погледна.

— За мен още едно — казах и побутнах чашата си към него.

— Е, с к'во ще ни хранят тая вечер? — поинтересува се Гобъл. — Аз никога не си давам зор да чета тия чаршафи. — Той перна пренебрежително с пръст менюто.

— Специалитетът за деня е руло „Стефани“ — каза келнерът с хаплив тон.

— Кой знае к'ва ще е подметка! — рече Гобъл. — Добре де, донеси едно.

Келнерът погледна към мен. Казах, че и аз искам същото и той се отдалечи. Гобъл отново се облакът върху масата, като първо хвърли бърз поглед наоколо.

— Не ти върви, мой човек — бодро рече той. — Не можа да ти се размине.

— Бре да му се не види! — казах. — Какво да ми се размине?

— Ама хич не ти върви бе, мой човек! От прилива ли ще е или кой знае от какво. Някакъв ловец на раковини, от ония, дето се гмуркат с плавници и гумени маски, се заклешил под една скала.

— Ловец па раковини се заклешил? Не думай! — Почувствувах как по гърба ми пролазват студени тръпки. Когато келнерът се върна с пълните чаши, едва се сдържах да не грабна моята от ръцете му.

— Ама че работа, мой човек!

— Ако повториш това още веднъж, ще пръсна очилата ти на парчета, дявол го взел! — озъбих му се аз.

Той взе чашата си, сръбна шумно, примлясна, за да усети вкуса на питието, позамисли се и поклати одобрително глава.

— Дойдох тук да изкарам някоя пара — рече замислено. — Не искам да създавам неприятности. Човек не може да изкара пари по тоя начин. Човек изкарва пари, като не си пъха носа тук и там. Чаткаш ли?

— Това май за пръв път ти се случва — казах. — И едното, и другото. Какви ги дрънкаше за ловеца на раковини? — Успях да овладея гласа си, но ми струваше доста усилия.

Той се облегна назад. Очите му вече привикваха с тъмнината. По дебелията му физиономия си личеше, че му е много забавно.

— Майтапя се — каза той. — Не знам нищо за никакви ловци па раковини. Снощи за пръв път чух, че имало такива. И още не знам какво точно правят. Но и без това тук нещо ми намирисва. Не мога да открия Мичъл.

— Отседнал е в хотела. — Пак взех чашата си, но отпих само една малка глътка. Моментът не беше подходящ да се наливам.

— Знам, че е отседнал в хотела, мой човек. Ама не знам къде се намира в' момента. В стаята му го няма. Из хотела не са го виждали.

Помислих си да не би ти и момичето да имате някаква представа къде може да е отишъл.

— Момичето е смахнато — казах. — Нея не закачай. И да знаеш, че в Есмалда не заваят така, като говорят. Твоят канзаски диалект е нарушение на тукашните обществени порядки.

— Г'лей си работата! Ако искам да знам как се говори английски, няма да питам някакъв си пършив калифорнийски копой. — Той се извърна и изрева: — Келнер!

Няколко души го погледнаха с неприязън. След малко се появи келнерът и застана пред него със същото неприязнено изражение.

— Дай още едно! — нареди Гобъл, като щракна с пръсти и посочи чашата си.

— Не е нужно да ми крещите — каза келнерът и взе чашата.

— Когато ме обслужват — излая Гобъл зад гърба му, — искам да е културно!

— Надявам се, че ти харесва вкусът на тая боза — казах аз.

— Абе ние с теб можем и да се разберем — вече той с безразличие, — стига да имаше малко акъл.

— И стига ти да имаше свестим обноски, да беше двайсет сантиметра по-висок, да имаше по-различна физиономия и друго име и да не се държеше така, сякаш всички са ти длъжници.

— Спести си остроумията и кажи за Мичъл — отсече той. — И за куклата, дето я закара горе на хълма да се натискате.

— Мичъл е неин познат от влака. На нея той й направи същото впечатление, както и ти на мен. Тя умираше от желание да хване първия влак в обратна посока.

Губех си времето. Загриваше много бавно, все едно че говорех на прадядо си.

— Така значи — рече подигравателно той, — Мичъл й бил просто случаен спътник от влака и щом го поопознала, много-много не го харесала. И го зарязала заради теб, така ли? Добре че си й се случил подръка.

Келнерът донесе вечерята и я сервира със замах. Имаше и зеленчуци, салата, горещи питки, завити в салфетка.

— Кафе?

Казах, че ще поръчам по-късно. Гобъл каза „Дай!“ и поиска да знае къде му е пиенето. Келнерът отвърна, че е на път, но тонът му

предполагаше — с товарния влак.

Гобъл опита рулото си и се изненада:

— Дявол да го вземе, че то било хубаво! — изтърси той. — Няма много народ и си помислих, че туй е някоя долнопробна кръчма.

— Я виж колко е часът! Тук става оживено доста по-късно. В този град е така. Освен това сезонът още не е започнал.

— Значи в този град става оживено много по-късно — каза той, като примляскваше. — Адски късно. Понякога към два-три сутринта. Тогава хората тръгват по гости. Ти пак в „Ранчото“ ли си, мой човек?

Погледнах го, но не казах нищо.

— Да ти опиша ли една картинка? Когато върша някоя работа, аз бодърствувам до късно.

Не отвърнах нищо.

Той обърса устата си.

— Ама ти май се постресна, като ти казах за оня, дето се заклешил под скалата. Или може би греша?

Не му отговорих.

— О'кей, трай си! — ухили ми се злъчно Гобъл. — Мислех си, че ще се сработим. Ти имаш телосложение един път и носиш бой. Само дето хич не загреваш. Липсва ти точно онова, което е нужно в моята работа. Там, откъдето съм аз, за да се оправяш, трябва да ти сече пипето. А тук трябва само да си докараш хубав тен и небрежно да забравиш да закопчеш яката на ризата си.

— Какво предлагаш? — запитах през зъби.

Той ядеше бързо, макар че не спираше да бръцолеви. Бутна чинията встрани, сръбна от кафето и извади някъде от жилетката си клечка за зъби.

— Есмeралда е богат град, мой човек — бавно изрече той. — Аз съм го проучил. В подробности. С много хора съм говорил за това и всички казват, че туй е едно от малкото останали местенца в нашата красива, потънала в зеленина страна, където мангизите не са всичко. В Есмeралда трябва да си вътрешен човек, иначе си кръгла нула. Ако искаш да си вътрешен, да те канят тук и там и да се сприятелиш с тоя оня, трябва да си от класа. Тук има един образ, който си докара пет милиона долара с всякакви мошеничества в Канзас Сити. Купи земя, раздели я на парцели, построи къщи, там са някои от най-добрите имоти в града. Но не беше член на тукашния Морски клуб, защото не

го поканиха. Той взе, че го купи. В клуба знаят що за човек е, бая го изцеждат, когато събират пари за нещо, обслужват го културно, той си плаща сметките и изобщо е един почтен и стабилен гражданин. Дава големи приеми, ама гостите му са все от покрайнините или пък разни пройдохи и авантаджии, оная измет, която винаги се навърта там, където играят парите. Ще попиташ, ами хората от града, дето са от класа? За тях той не е нищо повече от един мръсен негър.

Речта му беше доста дълга и докато я произнасяше, той от време на време ми хвърляше по някой разсеян поглед, въртеше очи, оглеждайки залата, облягаше се удобно на стола и си чоплеше зъбите.

— Сигурно му се къса сърцето — казах. — А как са открили откъде има толкоз мангизи?

Гобъл пак се облакът на масата.

— Един голям човек от Данъчното идва тук на почивка всяка пролет. Случайно видял мистър Мангизи, а знаел всичко за него. Та той пуснал клюката. Да не мислиш, че наистина не му се къса сърцето?. Не ги познаваш ти тия гангстери, дето първо гледат да си опекаат работата, а после стават почтени. Сърцето му се къса, мой човек. Най-сетне е попаднал на нещо, дето не може да се купи с пари, и това го изяжда извътре.

— А ти как разбра всичко това?

— Сече ми пипето. И не стоя на едно място. Всичко научавам.

— Освен едно — казах.

— Какво?

— И да ти кажа, пак няма да загрееш.

Келнерът донесе закъснялото уиски на Гобъл и прибра чиниите. Предложи пи отново менюто.

— Аз никога не ям десерт — каза Гобъл. — Изчезвай!

Келнерът погледна клечката за зъби. Посегна и ловко я измъкна от пръстите на Гобъл.

— Тук имаме за тази цел тоалетна — каза той, пусна клечката в пепелника и го отнесе.

— Ето, виждаш ли за какво ти говоря — рече ми Гобъл. — Висока класа.

Казах на келнера, че искам шоколадов сладолед с плодове и едно кафе. И добавих:

— Сметката дайте на господина.

— С удоволствие — кимна келнерът.

Гобъл изглеждаше възмутен. Келнерът се отдалечи. Наведох се над масата и заговорих тихо.

— Ти си най-големият лъжец от всички лъжци, които срещам от два депа насам. А някои от тях си ги бива. Не мисля, че теб изобщо те интересува Мичъл. Ти пито беше чувал за него, нито го беше виждал до вчера следобед, когато ти хрумна да го използваш за прикритие. Изпратили са те да следиш едно момиче и аз знам кой те е изпратил. Не точно кой те е наел, по кой е организирал Всичко. Знам защо я следят и знам какво да направя, та повече да не я следят. Ако имаш някакви скрити карти, по-добре ги извади веднага. Утре може да се окаже твърде късно.

Той бутна стола си назад и стана. Пусна на масата една нагъната и смачкана банкнота и ме изгледа студено.

— Голяма уста, малко акъл — каза той. — Запази си го до четвъртък, когато изхвърлят кофите за смет. Нищичко не разбираш ти, мой човек. И май никога няма да ти дойде акъла!

И той си тръгна, войнствено вирнал глава.

Пресегнах се и взех смачканата банкнота. Както и очаквах, беше само един долар. Съвсем естествено е, ако караш таратайка, която по нанадолнище може и да вдигне седемдесет километра, да ядеш само в долнопробни заведения, където едно ядене за осемдесет и пет цента е истинска галавечеря.

Келнерът приближи и ми подаде сметката. Платих и му оставих долара на Гобъл в чинийката.

— Благодаря — каза той. — Тоя тип, изглежда, ви е много близък приятел, а?

— Много близък е силно казано.

— Е, може и да няма пари човекът — каза снизходително келнерът. — Една от най-изисканите черти на тоя град е, че хората, които работят тук, не могат да си позволят и да живеят в него.

Когато си тръгнах, в заведението имаше поне двайсетина души и глъчката вече отекуваше поради ниския таван.

XVII

Алеята, водеща надолу към гаража, бе точно такава, каквато я видях и в четири часа сутринта, но след завоя се чу шум от течаща вода. Остъклената стаичка беше празна. Някъде някой миеше кола, но едва ли беше пазачът. Прекосих гаража, спрях пред вратата, която водеше към асансьорите, и я отворих. Точно тогава в стаичката зад мен иззвъня звънец. Пуснах вратата да се затвори и останах пред нея. Иззад ъгъла се появи мършав човек с дълго бяло сако. Носеше очила, кожата му беше с цвят на изстинала овесена каша, а очите му — уморени и хлътнали. Чертите па лицето му напомняха за нещо монголоидно, нещо мексиканско, нещо индианско и нещо по-тъмно и от всичко това. Черната му коса бе пригладена върху малкия му череп.

— Колата ли, сър? Как се казвате?

— Тук ли е колата на мистър Мичъл? Опя буик в два цвята.

Той не отговори веднага. Очите му се затваряха. Явно не за пръв път му задаваха този въпрос.

— Мистър Мичъл взе колата си рано сутринта.

— Колко рано?

Той посегна към молива, който се подаваше от горното джобче, върху което бе избродирано с червени конци името на хотела. Извади молива и го погледна.

— Малко преди седем. Точно в седем си тръгнах аз.

— По дванайсет часа ли са ви смените? Защото сега тъкмо минава седем.

Той сложи молива обратно в джобчето.

— Смените ни са по осем часа, но се въртим.

— Значи снощи си работил от единайсет до седем.

— Точно така. — Беше се загледал някъде по-край рамото ми в нещо много далечно. — А сега имам работа.

Извадих пакет цигари и му предложих да си вземе една.

Той тръсна глава.

— Разрешено ми е да пуша само в канцеларията.

— Или на задната седалка на някой затворен пакард.

Пръстите на дясната му ръка се свиха, сякаш стиснаха дръжката на нож.

— Как си със запасите? Нещо да ти липсва?

Той се вцепени.

— Трябваше да ме попиташ „Какви запаси?“ — казах аз.

Не отговори.

— Щях да ти отвърна, че нямам предвид обикновен тютюн — продължих с весел тон, — а нещо със сладникав дъх.

Погледите ни се срещнаха, изгледахме се изпитателно. Най-сетне той запита спокойно:

— Да не би да си пласъор?

— Ама ти много добре си се оправил, ако тая сутрин в седем си бил на работа. Изглеждаше ми така, сякаш с часове няма да можеш да включиш. Главата ти сигурно е като часовник, също като на Еди Аркаро.

— Еди Аркаро — повтори той. — А, да, жокеят. Та неговата глава била като часовник, така ли?

— Така разправят.

— Да си дойдем на думата — отнесено каза той. — Колко вземаш?

Звънецът в канцеларията звънна отново. Подсъзнателно бях чул асансьора да слиза в шахтата. Вратата се отвори и отвътре излязоха младоженците, които бях видял да си държат ръцете във фойето. Жената беше с вечерна рокля, а мъжът носеше смокинг. Стояха един до друг и приличаха на деца, заловени да се целуват. Пазачът погледна към тях, после отиде някъде, запали някаква кола и я докара. Хубав новичък крайслер с подвижен покрив. Мъжът много внимателно помогна на дамата да се качи, сякаш тя вече беше бременна. Пазачът държеше вратата отворена. Онзи заобиколи, благодари му и се качи.

— Далеч ли е „Кристалната зала“? — попита стеснително той.

— Не, сър. — И пазачът им обясни как да стигнат там.

Мъжът се усмихна, благодари му още веднъж, бръкна в джоба си и му даде един долар.

— Можете да поръчате колата да ви бъде изкарана пред входа, мистър Престън. Просто трябваше да се обадите.

— Благодаря, и така е добре — припряно изрече мъжът и бавно насочи колата нагоре по стръмната алея. Крайслерът изръмжа и изчезна.

— Младоженци па сватбено пътешествие — казах. — Трогателни са. Не искат никой да ги гледа.

Пазачът отново бе застанал пред мен със същия празен поглед.

— Само дете ние с теб няма никого да трогнем добавих.

— Ако си ченге, покажи си значката.

— Наистина ли мислиш, че съм ченге?

— Все си някакъв негодник, който си пъха носа, дете не му е работата. — Каквото и да казваше, гласът му си оставаше един и същ — твърдо установен па си бемол.

— Безкрайно си прав — съгласих се аз. — Частен детектив съм. Снощи трябваше да проследя дотук един тип. Ти седеше в пакарда ей там — посочих към мястото, — отворих и ми завоня на марихуана. Можех да изкарам четири кадилака оттук, а ти нямаше и да помръднеш. Но това си е твоя работа.

— Попитах те колко вземаш — каза той. — За снощи нищо не казвам.

— Мичъл сам ли замина?

Той кимна.

— Без багаж?

— Девет парчета. Помогнах му да ги натовари. Напусна хотела. Това стига ли ти?

— От рецепцията ли разбра?

— Носеше си квитанцията. Всичко беше платено.

— Добре. Но все някое пиколо му е помогнало да свали всичкия този багаж.

— Момчето от асансьора. Другите идват чак в седем и половина, а това беше към един часа през нощта.

— Кое точно момче?

— Едно мексиканче. Викаме му Чико.

— А ти не си ли мексиканец?

— Аз съм отчасти китаец, отчасти хаваец, отчасти филипинец и отчасти негър. Не ти пожелавам да си на мое място.

— Само още един въпрос. Как не са те спипали досега? Говоря за марихуаната.

Той се огледа.

— Пуша само когато ми е адски зле. Теб какво ти влиза в работата? Или на когото и да било. Добре, ще ме спипат и какво? Ще ми изстине местенцето? Ще ме бутнат в пандиза? Много важно! Та аз живея в такава дупка, откакто се помня, нося си я на гърба като охлюв черупката си. Сега доволен ли си?

Много приказваше. Така правят хората с разклатени нерви. Ту отговарят едносрично, ту те заливат с порой от думи. Продължи да нарежда с плътен монотонен глас:

— Никого не закачам. Ето — живея си, ям, от време на време си поспивам. Ела ми някой път на гости. Живея в един въшкарник в стара дървена барака на Полтънс Лейн, което е всъщност тясна уличка. Намира се точно зад Железарския магазин. Клозетът е на двора. Мия се в кухнята, има тенекиен умивалник. Спя на един изтърбушен диван. Всичко е най-малко от двайсет години. Есмералда е град за богатшите. Ела ми на гости. Всичко това е собственост па един богаташ.

— В твоя разказ за Мичъл липсва една брънка — казах.

— Коя по-точно?

— Истината.

— Ще видя да не се е завряла под леглото. Може и да се е понапрашила.

Чу се силно бръмчене на кола, която се спускаше надолу към гаража. Той ме остави; излязох и повиках асансьора. Странна птица беше тоя пазач, много странна. Но интересна. А също и печална. Още един печален образ, още един неудачник.

Асансьорът се забави и още преди да дойде, аз се сдобих с компания. Един левент-здравеняк, висок метър и деветдесет, на име Кларк Брандън. Беше с кожено яке, дебело синьо поло, изтъркан брич от едро кадифе и високи ботуши с връзки, каквито носят геолозите и земемерите, когато скитат из полетата. Изглеждаше като шеф на сондърска бригада. Но само след час — за мен нямаше никакво съмнение — той щеше да седи в „Кристалната зала“, изструпан със смокинг, и да се държи така, сякаш е собственикът на ресторанта, а може и наистина да беше негов собственик. Пари в излишък, здраве в излишък и свободно време в излишък, за да се възползува от първите две, така че където и да отидеше, щеше да се държи като господар.

Когато дойде асансьорът, той ме погледна и изчака да вляза пръв. Пиколото го поздрави почтително. Брандън само му кимна. И двамата слязохме във фоайето. Той отиде на рецепцията, администраторът го посрещна с широка усмивка — беше нов, не бях го виждал досега — и му подаде цял куп писма. Брандън се облакът на рецепцията и започна да отваря небрежно пликовете един по един и да ги пуска в кошчето до себе си. Повечето от писмата също попаднаха там. Наблизо имаше поставка с туристически диплянки. Взех една, запалих цигара и се зачетох.

Едно писмо привлече вниманието му. Той го прочете няколко пъти. Видях, че е кратко и написано на ръка върху лист с емблемата на хотела, но за да разбере нещо повече, трябваше да се надвесе над рамото му. Постоя така с писмото в ръка, наведе се и взе плика от кошчето. Разгледа и него. Прибра писмото в джоба си, направи няколко крачки и подаде плика на администратора.

— Това е предадено на ръка. Не видя ли случайно кой го е оставил? Името на подателя не ми говори нищо.

Администраторът погледна плика и кимна:

— Да, мистър Брандън, остави го един пълен човек, на средна възраст, с очила. Носеше сив костюм, шлифер и сива филцова шапка. Не е тукашен. Малко опърпан, но иначе нищо особено.

— Не попита ли за мен?

— Не, сър. Просто ме помоли да ви оставя бележката. Нещо не е наред ли, мистър Брандън?

— Да не би да е някой смахнат?

Администраторът поклати глава.

— Изглеждаше точно така, както ви го описах — нищо особено.

Брандън се изсмя.

— Иска да ме прави мормонски епископ срещу петдесет долара. Явно е някой смахнат. — Той взе плика от гишето, прибра и него в джоба си. Накани се да тръгне, но каза: — Лари Мичъл да се е мяркал насам?

— Не съм го виждал, мистър Брандън. Но съм тук само от два часа.

— Благодаря.

Брандън прекоси фоайето и влезе в асансьора. В другия асансьор. Пиколото се ухили до уши и му каза нещо. Брандън не

отговори, дори не го погледна. Момчето дръпна решетката с обиден вид. Брандън се намръщи. Когато се мръщеше, не беше чак такъв красавец.

Върнах диплянката на мястото ѝ и заставах на рецепцията. Администраторът ме погледна без интерес. Погледът му говореше, че аз не съм от гостите на хотела.

— Кажете, сър.

Имаше прошарена коса и приятни обноски.

— Тъкмо щях да попитам за мистър Мичъл, но чух какво казахте.

— Вътрешните телефони са ей там. — Той посочи с глава. — Телефонистката ще ви свърже.

— Съмнявам се.

— Какво искате да кажете?

Разтворих сакото си, за да взема портфейла. Видях как погледът му се закова върху заоблената дръжка на пистолета под мишницата ми. Извадих една визитна картичка и му я подадох.

— Ще може ли да говоря с управителя? Ако имате такъв.

Той взе визитката и я прочете. После вдигна поглед.

— Почакайте във фоайето, мистър Марлоу.

— Благодаря.

Преди да успее да направя и една крачка, той вече говореше по телефона. Минах под арката и седнах с гръб към стената, откъдето можех да наблюдавам рецепцията. Не се наложи да чакам дълго.

Управителят вървеше изправен като свещ, имаше строго лице с правилни черти и кожа, която никога не хваща тен, а само се зачервява и после отново избледнява. Прическата му можеше да мине и за „помпадур“, в предимно рижаво-руси тонове. Той застава под арката и очите му бавно огледаха фоайето. Погледът му не се задържа върху мен по-дълго, отколкото върху когото и да било друг. После приближи и седна в съседното кресло. Носеше кафяв костюм и папийонка в кафяво и жълто. Добре му стоеше. По скулите си имаше тънки руси косъмчета.

— Името ми е Джавонен — каза той, без да ме погледне. — Вашето го знам. Визитката ви е в джоба ми. За какво става въпрос?

— За един човек на име Мичъл. Търся го. Лари Мичъл.

— И защо го търсите?

— По работа. Да имате нещо против?

— Абсолютно нищо. Той не е в града. Замина рано сутринта.

— И аз така чух. Но това ме озадачи. Та той се върна едва вчера. Пристигна с влака от Чикаго. Взе колата си от Лос Анжелос и дойде тук. Освен това беше позакъсал за пари. Трябваше да вземе назаем, за да си плати вечерята. Беше в „Кристалната зала“ с едно момиче. Тръгна си доста пиян — или се правеше на пиян. Така се измъкна, без да си плати сметката.

— Той може да плати и с чек — каза с безразличие Джавонен. Очите му продължаваха да шарят из фойето, сякаш очакваше някой от играещите канаста да извади патлак и да застреля партньора си или пък едната от дамите с картинната мозайка да започне да си скубе косите. На лицето му можеха да се появят само две изражения — сурово и още по-сурово. — Мистър Мичъл е известна личност в Есмералда.

— Да, но няма добро име — казах аз.

Той обърна глава и ме изгледа студено.

— Аз съм заместник-управител на този хотел, мистър Марлоу. Освен това отговарям и за охраната. И не мога да обсъждам с вас репутацията на наш гост.

— А и не е нужно. На мен ми е добре известна. От най-различни източници. Виждал съм го и как действа. Снощи например изнуди едно лице и получи достатъчно пари, за да духне от града. Имам сведения, че си е взел и багажа.

— Кой ви даде тези сведения? — запита той така, сякаш се силеше да ме сплаши.

Постарах се да изглеждам не по-малко опасен, като не отговорих на въпроса му.

— Освен това имам три предположения — казах. — Първо, снощи никой не е спал в леглото му. Второ, на рецепцията вече е съобщено, че стаята му е почистена. Трето, някой от нощната ви смяна днес няма да дойде на работа. Мичъл не е могъл да изнесе всичкия си багаж без чужда помощ.

Джавонен ме погледна, после очите му отново зашариха из фойето.

— С какво ще докажете, че наистина сте такъв, за какъвто се представяте? Всеки може да си поръча визитна картичка.

Извадих портфейла си, измъкнах умалено копие на разрешителното и си му го показах. Той го погледна и ми го върна. Прибрах си го.

— Ние си имаме начини да се справим с мошениците, които се измъкват, без да си платят — каза той. — Във всеки хотел ги има. Но сме опрели до вашите услуги. Освен това не ни е приятно из фоайето да се мотаят въоръжени лица. Администраторът е видял пистолета ви. И други могат да го видят. Преди девет месеца в хотела имаше опит за въоръжен грабеж. Един от бандитите бе убит. Аз лично го застрелях.

— Четох за това във вестника — казах. — Още ми държи влага.

— Но не сте прочели всичко. След този случай загубихме четири-пет хиляди долара само за седмица. Гостите ни масово се изнасяха. Нали разбирате какво искам да ви кажа?

— Аз нарочно позволих на администратора да види дръжката на пистолета ми. Цял ден питам за Мичъл и получавам все уклончиви отговори. Ако се е изнесъл, защо не ми кажете? Не е нужно да ми съобщавате, че е забравил да си плати сметката.

— Никой не казва, че е забравил да си плати. Сметката му, мистър Марлоу, е платена до последния цент. Сега какво ще кажете?

— Чудя се все пак защо трябваше да криете, че е напуснал хотела.

Той ме изгледа презрително.

— И това никой не ви е казвал. Вие не слушате какво ви се говори. Казах, че той не е в града, пътува. Казах ви също, че сметката му е платена до последния цент. Да съм ви казвал случайно колко багаж е взел със себе си? Да съм ви казвал, че е освободил стаята си? Или пък, че не е изнесъл всичко от нея...? Не разбирам накъде биете.

— Кой е платил сметката му?

По лицето му изби червенина.

— Вижте какво, драги, казах ви, че той си плати сам. Лично, снощи, и предплати за една седмица. Достатъчно ви търпях. А сега вие ми отговорете на един въпрос. За какво намеквате?

— За нищо. Пяхте много убедителен. Чудя се само защо е предплатил за една седмица.

Джавонон пусна много, много тънка усмивчица, почти като усмивка в аванс.

— Вижте какво, Марлоу, аз съм работил пет години във военното разузнаване. От пръв поглед мога да преценя колко струва един човек, като например тоя, за когото говорим. Предплатил е, защото така е по-добре за нас. По-сигурни сме.

— А друг път да е предплащал?

— По дяволите...!

— Дръжте се прилично! — прекъснах го аз. — Реакциите ви привлякоха вниманието на възрастния господин с бастуна.

Той погледна към фоайето, където в едно много ниско кресло с извита облегалка седеше слаб, много бледен старец, подпрял брадичка върху ръцете си във велурени ръкавици, а тях върху дръжката на бастуна си. Бе вперил в нас немигащ поглед.

— А, този ли? — каза Джавонен. — Нищо пе може да види оттам. Прехвърлил е осемдесетте.

Той стана и се обърна към мен.

— И така — рече тихо, — по-добре си затваряйте устата. Вие сте частен детектив, имате си клиент и задача. Но мен ме интересува единствено безопасността на хотела. Следващия път оставете пистолета си у дома. И ако имате въпроси, обръщайте се към мен. Не разпитвайте персонала. Тръгват приказки, а това не ни е по вкуса. Тукашните полицаи няма да ви се сторят много симпатични, ако им подхвърля, че ни създавате неприятности.

— Мога ли да пийна нещо в бара, преди да си ида?

— Ако не си разкопчавате сакото.

— За пет години във военното разузнаване човек натрупва богат опит — казах и отпратих към него поглед, изпълнен с възхищение.

— Предостатъчен. — Той кимна отсечено и ме остави, като мина през арката с изправен гръб, изопнати рамене и прибрана брадичка — един суров, слаб, добре сложен мъж. И отличен служител. Успя да изкопчи много нещо от мен — всичко, което пишеше на визитната ми картичка.

В този момент забелязах, че възрастният господин в ниското кресло е отлепил ръката си с велурената ръкавица от дръжката на бастуна и сочи с пръст към мен. Допрях показалец до гърдите си и го погледнах въпросително. Той кимна и аз се озовах пред него.

Наистина беше стар, но в никакъв случай не беше някой немощен и тъп дядка. Бялата му коса бе грижливо сресана на път,

имаше дълъг и остър нос, по който личаха венички, избледнелите му очи все още гледаха живо, но клепачите се прихлупваха уморено. В едното му ухо се виждаше пластмасовото топче на слухов апарат, сивкаво-розово като самото ухо. Маншетите на велурените му ръкавици бяха запретнати. Над лъскавите си черни обувки носеше сиви гети.

— Вземете си стол, млади човече. — Гласът му беше тъничък и сух; все едно че шумоляха бамбукови листа.

Седнах до него. Той ми хвърли бегъл поглед и устата му се разтегна в усмивка.

— Нашият многоуважаван мистър Джавонен е работил пет години във военното разузнаване, както несъмнено ви е осведомил.

— Да, сър, в един от отделите.

— „Военно разузнаване“, това е абсурдно словосъчетание, защото никой военен няма достатъчно ум в главата си, за да разузнае каквото и да било. Значи ви интересува как мистър Мичъл е платил сметката си?

Вторах се в него. Погледнах слуховия апарат. Той потупа горния джоб на самото си.

— Оглушах дълго преди да измислят тези неща. Конят ми не успя да прескочи едно препятствие. Сам си бях виновен. Дръпнах юздата твърде рано. Бях все още млад. Не се виждах със слухова тръба в ухото, затова се научих да разбирам какво казват хората по движението на устните. С малко практика се свиква.

— Та какво за Мичъл, сър?

— Ще стигнем и до него. Не бързайте. — Той вдигна глава и кимна.

— Добър вечер, мистър Кларъндън — каза някой.

Пред нас мина едно пиколо на път към бара. Кларъндън го проследи с поглед.

— Стойте по-далеч от този — каза той. — Сводник е. Аз съм прекарал дълги години във фойета, салони и барове, по разни веранди и тераси, в пищните градини на всякакви хотели из целия свят. Надживях всички от моето семейство. И ще си остана все така безполезен и любопитен, докато някой ден ме закарат с носилка в някоя проветрива ъглова болнична стаичка. Ще ме гледат онези дракони с белите престилки. Ще ми оправят леглото сутрин и вечер.

Ще внасят и изнасят подносите с безвкусна болнична храна. Ще ми мерят редовно температурата и кръвното налягане, всеки път, когато се унасям в сън. Ще си седя там и ще слушам как шумолят колосаните престилки, как се плъзгат по стерилния под каучуковите подметки и ще виждам неизказаната отврата зад усмивката на лекаря. След време ще ме сложат в кислородна палатка, ще заградят моето малко бяло легло с параван и без да усетя нищо, с мен ще се случи онова, което с никого на този свят не се случва два пъти.

Той бавно извърна глава и ме погледна.

— Много се разприказвах. Вие как се казвате, сър?

— Филип Марлоу.

— Аз съм Хенри Кларъндън Четвърти. Принадлежа към онази прослойка, която навремето наричаха висшето общество. Бил съм в Гротън, Харвард, Хайделберг, Сорбоиата. Прекарал съм една година и в Упсала. Вече не си спомням съвсем ясно защо. Несъмнено за да се подготвя добре за един бездеен живот. Значи вие сте частен детектив. Ето, виждате, че в края на краищата мога да говоря и за друго освен за себе си.

— Да, сър.

— Трябваше да се обърнете за сведения към мен. Но, разбира се, откъде, ли да ви дойде наум?

Поклатих глава. Запалих цигара, като първо предложих на мистър Хенри Кларъндън Четвърти. Той отказа с леко кимване.

— И все пак, мистър Марлоу, трябвало е досега непременно да научите едно нещо. Във всеки първокласен хотел по света има поне половин дузина застаряващи безделници и от двата пола, които висят във фойето и се блещят като кукумявки, гледат какво става наоколо, слухтят, сравняват впечатленията си и научават всичко за всички. Няма друго занимание, защото хотелският живот е най-ужасната форма на досадата. И аз сигурно съм ви не по-малко досаден.

— По-скоро бих предпочел да чуя нещо за Мичъл, сър. Поне тази вечер, мистър Кларъндън.

— Разбира се. Аз съм егоцентричен, смешен и бърборя като някоя ученичка. Виждате ли онази внушителна тъмнокоса жена, която играе канаста? Отрупана е с бижута и има дебели златни рамки па очилата.

Той не ми я посочи, дори не погледна към нея. Но аз я забелязах. Имаше надменна осанка и в държането ѝ се долавяше някаква безцеремонност. Беше дамата с леденото изражение и многото грим.

— Казва се Марго Уест. Седем пъти се е развеждала. Има куп пари и добра външност, но не може да задържи за дълго никой мъж, колкото и да се старее. И все пак тя не е глупава. Не би имала нищо против, една връзка с мъж като Мичъл, ще му дава пари, ще му плаща сметките, но никога няма да се омъжи за него. Снощи те се скараха. И въпреки това сигурно тя му е платила сметката. Често го е правила.

— Аз си мислех, че всеки месец той получава чек от баща си в Торонто. Но май не му стига, а?

Хенри Кларъндън Четвърти се усмихна иронично.

— Драги ми господине, Мичъл няма никакъв баща в Торонто. Не получава никакви чекове. Издържат го жени. Затова и живее в такъв хотел. В един първокласен хотел винаги се намира по някоя самотна богата дама. Може да не е красавица, нито пък в първа младост, но да има други достойнства. През мъртвия сезон в Есмералда, който започва след конните надбягвания в Дел Мар и продължава до средата на януари, възможностите са много ограничени. И тогава Мичъл обикновено пътува — остров Майорка, Швейцария, ако може да си позволи, или пък Флорида, или някой от карибските острови, ако портфейлът му е по-изтънял. Тази година не му провървя. Чувам, че стигнал едва до Вашингтон.

Той ми хвърли бегъл поглед. Стоях със застинало прелюбезно изражение, просто един приятен млад човек (от негова гледна точка), който учтиво слуша приказлив възрастен джентълмен.

— Е, добре — казах. — Тя му е платила хотелската сметка, възможно е. Но защо ще му предплаща за една седмица?

Той постави облечените си в ръкавици ръце една върху друга. Наклони бастуна си, а после и тялото си в същата посока. Загледа се в шарките на килима. Най-сетне тракна със зъби. Беше намерил отговора. Отново се изправи.

— Това ще да е било в чест на раздялата — каза той сухо. — Окончателният и безвъзвратен завършек па романа. Мисис Уест, както казват англичаните, си е взела своето. Освен това от вчера Мичъл си има нова компания, едно момиче с тъмнорижа коса. Кестеняво-рижа, а не огнено — или морковеночервена. Доколкото успях да видя,

отношенията им ми се сториха малко странни. И двамата бяха сякаш притеснени за нещо.

— Мислите ли, че Мичъл би изнудил жена?

Той се изсмя.

— Та той би изнудил и пеленаче в люлката му! Когато един мъж го издържат жени, той не може да не ги изнудва, макар и да не се споменава точно тази дума. Той и краде от тях, щом се докопа до парите им. Мичъл е подправил два чека с името на Марго Уест. И с това — край на връзката им. Чековете явно са у нея. Тя няма да предприеме нищо, но ще ги задържи.

— Моите почитания, мистър Кларъндън, откъде, за бога, знаете всичко това?

— Тя ми го каза. Изплака си мъката на рамото ми. — Той погледна към внушителната тъмнокоса жена. — Като я гледате в момента, едва ли ми вярвате. Но това е самата истина.

— А защо я разкривате на мен?

Лицето му се разтегли в коварна усмивка.

— Защо да се правя на деликатен? Самият аз не бих имал нищо против да се оженя за нея. Това би променило коренно сегашното положение. Един мъж на моята възраст цени дребните радости. Мъничкото колибри, необикновеният начин, по който разцъфва южноамериканската тропическа стрелиция. Защо в определен момент от своя растеж пъпката се навежда под прав ъгъл? Защо се разпуква толкова бавно и защо цветовете винаги се отварят в определена последователност, така че острият неотворен край на пъпката прилича на птича човчица, а сините и оранжеви венчелистчета наподобяват райска птица? Кое чудато божество с направило света толкова сложен, когато навярно е можело да го направи и съвсем обикновен? Дали това божество е всемогъщо? Как е възможно това? Толкова страдание има по света и страдат все невинните! Защо зайката скрива своите малки зад гърба си и се оставя порът да прегризе гърлото ѝ? Защо? Та нали само след две седмици тя дори няма да ги разпознава! Вие вярвате ли в бога, млади човече?

Много се отдалечи от темата, но, изглежда, се налагаше да го последвам.

— Ако имате предвид някакъв всезнаещ и всемогъщ господ бог, който преднамерено е създал света точно такъв, какъвто е, не вярвам.

— А трябва, мистър Марлоу. Това носи голяма утеха. В края на краищата всички започваме да вярваме, защото трябва да умрем и да се превърнем в прах. Може би това е единственото, което остава от човека, а може би не е. Има много сериозни спорове, свързани с отвъдния живот. Едва ли би ми харесал особено един рай, в който ще трябва да съжителствувам с някой конгоански пигмей или китайски кули, или пък с арабски търговец на килимчета, че дори и с някой холивудски продуцент. Може да съм сноб и тази моя забележка да е безвкусна. Но не мога да си представя и рай, в който се разпорежда благ старец с дълга бяла брада, известен на местните хора като господ бог. Това са глупави представи на примитивни умове. Но човек не бива да се отнася скептично към религиозните убеждения на другите, колкото и идиотски да му се струват те. Разбира се, нямам право да смятам, че ще отида в рая. Всъщност това звучи доста тъпо. От друга страна, не мога да си представя и един ад, където невръстно сукалче, умряло, преди да бъде кръстено, заема същото презряно положение, както и един наемен убиец или комендант на нацистки концентрационен лагер. Не е ли странно, че най-възвишените стремежи на човека, колкото и гадно животинче да е той, а и най-възвишените му постъпки, неговият велик и безкористен героизъм, ежедневно проявяваната смелост в този жесток свят — не е ли странно, че всичко това е много по-възвишено от незавидната му участ па тази грешна земя? Трябва да се намери някакво разумно обяснение. И не ми казвайте, че благородството е просто резултат от някаква химическа реакция в човешкия организъм или че някой, който напълно съзнателно жертвува живота си, за да спаси другия, просто следва определен модел на поведение. Дали този господ бог е доволен, когато отровеното коте агонизира сам-самичко зад някоя огромна реклама? Дали е доволен, че животът е толкова суров и само който умее да се приспособява, ще оцелее? Да се приспособява към какво? О, не, нищо подобно. Ако господ бог беше всемогъщ и всевиждащ в буквалния смисъл на тези думи, той изобщо нямаше да си даде труд да създава Вселената. Не може да има успех без провал, не може да има изкуство без борба. Богохулство е да се предполага, че понякога нещата тръгват наопаки, защото и господ бог си има лоши дни, а неговите дни са много, много дълги?

— Вие сте мъдър човек, мистър Кларъндън. Говорехте за промяната в сегашното ви положение.

Той се усмихна едва доловимо.

— Помислихте си, че съм се объркал в този порой от думи, така ли? Не, сър, не съм. Жена като мисис Уест в крайна сметка почти винаги се омъжва за поредица от измамно елегантни авантюристи, танцьори с мъжествени бакенбарди, учители по ски с хубави мускули, обеднели френски и италиански аристократи, самозвани арабски принцчета, всеки един по-лош от предишния. Колкото е крайна, тя може да се омъжи дори за такъв като Мичъл. А ако се омъжи за мен, ще се омъжи за един стар досадник, но поне ще има за съпруг джентълмен.

— Аха.

— Вашето двусрично съгласие показва, че Хенри Кларъндън Четвърти ви е дошъл до гуша. Не ви виня. И така, мистър Марлоу, защо ви интересува Мичъл? Но сигурно не можете да ми кажете това.

— Така е, сър, не мога. Интересува ме защо той е тръгнал толкова скоро след пристигането си, кой му е платил сметката и защо, ако мисис Уест и, да речем, някой паралия приятел като Кларк Брандън са я платили, е било необходимо да предплащат за една седмица.

Оределите му вежди се извиха нагоре.

— Наистина Брандън лесно може да уреди сметката на Мичъл, само да вдигне телефона. Мисис Уест сигурно би предпочела да му даде парите на ръка и той да си плати сам. Но защо ще предплаща за една седмица? И защо Джавонен ви е казал това? Вие как мислите?

— Мисля, че има нещо около Мичъл, което в хотела не искат да се разбере. Защото то може да ги направи прекалено известни, от което се страхуват.

— Като например?

— Самоубийство или убийство — такива неща имам предвид. Просто като пример. Сигурно сте забелязали как почти не се споменава името на хотела, когато някой скочи от прозореца. Винаги се говори за някой хотел „в центъра на града“, „в покрайнините“ или пък за „много известен първокласен хотел“ — все нещо такова. И ако хотелът е доста изискан, във фойето му никога не се виждат полицаи, независимо какво се е случило по етажите.

Погледът му се плъзна встрани и аз също погледнах натам. Карето картоиграчи се разтуряше. Нагласената жена със смразяващ вид, наричана Марго Уест, отмина бавно към бара с единия от мъжете, пипнала цигарето си като корабна мачта.

— Е, и?

— Ами — казах, а мозъкът ми работеше усилено, — ако Мичъл официално не е освободил стаята си, която и да е била неговата стая...

— Четиристотин и осемнайсета — спокойно ме осведоми Кларъндън. — С изглед към океана. По четринайсет долара на ден извън сезона и осемнайсет през сезона.

— Не бих казал, че е евтино за човек без пукната пара. Но да речем, че не я е освободил. Значи каквото и да се е случило, той е заминал само за няколко дена. Взел е колата си и е натоварил багажа към седем сутринта. Много странно, дяволски рано е станал, като се има предвид, че снощи беше пиян като свиня.

Кларъндън се облегна назад и отпусна ръце. Личеше, че се е поуморил.

— Ако е станало така, от хотела по-скоро щяха да ви кажат, че си е заминал. И вие щяхте да идете да го търсите другаде. Ако, разбира се, наистина търсите него.

Срещнах втрещения поглед па избледнелите му очи. Той се ухили.

— Не ви разбирам добре, мистър Марлоу. Аз се разприказвах, но не за да се наслаждавам на собствения си глас. Още повече че не го чувам точно такъв, какъвто е. Като приказвам, имам възможност да изучавам хората, без това да изглежда особено нахално. Изучавах и вас. И моята интуиция, ако това е точната дума, ми подсказва, че интересът ви към Мичъл е по-скоро страничен. В противен случай нямаше да разпитвате така открито за него.

— Аха, да. Възможно е. — Тук му беше времето и мястото да си излея душата. Хенри Кларъндън Четвърти сигурно щеше да ми изръкопляска. Само че аз просто нямах какво повече да кажа.

— А сега си вървете. Уморих се. Ще ида горе да си полегна. Радвам се, че се запознахме, мистър Марлоу.

Той се изправи бавно на крака и се подпря на бастуна си. Струваше му доста усилия. Заставах до него.

— Аз никога не се ръкувам — каза той. — Ръцете ми са грозни и ме болят. Затова нося ръкавици. Довиждане. Ако не се видим отново, желая ви сполука.

Отмина с бавни крачки и с изправена глава. Личеше си, че ходенето не представлява особено удоволствие за него. Изкачи бавно двете стъпала, водещи към арката, като поспря на първото. Винаги местеше първо десния си крак, а бастунът се забиваше тежко до левия. Мина под арката и аз го проследих с поглед до асансьора. Реших, че мистър Хенри Кларъндън Четвърти е голям образ.

Отправих се към бара. Мисис Марго Уест седеше в кехлибарения сумрак с единия от картоиграчите. Келнерът тъкмо им сервираше напитките. Не им обърнах особено внимание, тъй като по-нататък в малкото сепаре седеше една личност, която познавах по-добре. Беше сама.

Носеше същите дрехи, но бе свалила корделата от косите си и те падаха свободно от двете страни на лицето ѝ.

Тя се усмихна едва-едва.

— Извинявай, че одеде избухнах — каза. — Държах се много грубо.

— Няма нищо. Заслужих си го.

— Мен ли търсеше тук?

— Не съвсем.

— Да не би... О, забравих. — Тя сложи чантата в скута си. Порови вътре и после ми подаде през масата нещо малко, нещо, което не беше достатъчно малко, за да го скрие в ръка и да не се разбере, че е калъф с пътнически чекове. — Бях ти обещала това.

— А, не!

— Вземи ги, глупак такъв! Не искам келнерът да види.

Взех чековете и ги пузнах във външния джоб на самото си. Бръкнах във вътрешния джоб и извадих оттам малък кош с квитанции. Написах отгоре номера, а след това попълних и самата квитанция: „Получих от мис Бети Мейфийлд, хотел «Каса дел Пониенте», Есмералда, Калифорния, сумата 5000 долара в пътнически чекове на компанията «Американ Експрес» в деноминация по 100 долара, подписани от собственичката и оставащи нейно притежание до поискване по всяко време, докато не се уговори сумата за съответен

хонорар и долуподписаният не поеме към същата служебно задължение.“

Подписах тази безсмислица и ѝ подадох да види квитанцията.

— Прочети и се подпиши в долния ляв ъгъл.

Тя взе кочана и го обърна към светлината.

— Омръзна ми всичко! Какво се опитваш да ми докажеш?

— Че съм честен човек и че ти също мислиш така.

Взе писалката от ръката ми, подписа се и ми върна кочана. Откъснах първия екземпляр и ѝ го подадох. После си прибрах квитанциите.

Дойде келнерът и ми донесе поръчката. Не изчака да му платя. Бети му кимна и той отмина.

— Защо не ме попиташ дали съм намерил Лари?

— Е, добре, намери ли Лари?

— Не. Измъкнал се е от хотела. Стаята му е била на четвъртия етаж. Пада се някъде под твоята, от същата страна на хотела е. Изнесъл девет парчета багаж и офейкал с буика си. Детективът на хотела — казва се Джавонен и се пише за помощник управител и охрана — е безкрайно доволен, че Мичъл си е платил сметката и дори е предплатил за една седмица. Така че той не се притеснява за нищо. Аз естествено не му се харесах.

— А на кого ли изобщо се харесваш?

— На теб например — с гаранция пет хилядарки.

— Ти си пълен идиот. Мислиш ли, че Мичъл ще се върне?

— Казах ти, че е предплатил за една седмица. Тя кротко отпиваше от питието си.

— Каза ми де, но това може да означава и друго.

— Разбира се. За да усложня нещата например, бих могъл да предположа, че не той си е платил сметката, а някой друг е платил вместо него. И че този някой друг е искал да разполага с достатъчно време за нещо, като например да разкара снощи трупа от твоя балкон. Ако наистина е имало труп.

— О, престани!

Тя допи чашата си, угаси цигарата, стана и ме остави да платя сметката. Платих и минах през фойето без особена причина — навярно воден от някакъв инстинкт. Видях как в асансьора влиза Гобъл. Лицето му ми се стори доста напрегнато. Когато се обърна,

погледите ни за миг се срещнаха, но той с нищо не показа, че ме познава. Асансьорът тръгна нагоре.

Излязох, качих се в колата си и потеглих към „Ранчо Дескансадо“. Проснах се на леглото си и заспах. Много ми се беше насъбрало през този ден. Надявах се, че като си почина, мозъкът ми ще се избистри и ще мога да си създам някаква бегла представа какво всъщност върша.

XVIII

След час колата ми беше вече паркирана пред железарския магазин. Това не беше единственият железарски магазин в Есмералда, но само зад него имаше тясна уличка, наречена „Полтънс Лейн“. Тръгнах в източна посока, като броях магазините. До пресечката ги изкарах седем, всичките блестяха с витрини от хром и огледално стъкло. На самия ъгъл имаше един магазин за дрехи с манекени па витрината и осветени отгоре шалчета, ръкавици и бижута. Цените им не се виждаха. Завих зад ъгъла и тръгнах в южна посока. По тротоара растяха огромни евкалиптови дървета. Клоните им падаха ниско, а стволовете им изглеждаха груби и тромави, съвсем не приличаха на своите високи крехки събратя, които растат около Лос Анжелос. В дъното на „Полтънс Лейн“ имаше автомобилна агенция. Вървах покрай високата гола стена и гледах изпочупените щайги, купчините кашони, боклукчийските кофи, мръсните паркинги, с една дума — задния двор на лукса. Преброих сградите. Не беше никак трудно. Всичко беше ясно като бял ден. Малкият прозорец на една схлупена дървена барака, която някога навярно е представлявала нечий скромнен дом, светеше. Отпред имаше дървено балконче с изпочупен парапет. Личеше си, че е била боядисвана, но това трябва да е било много отдавна, преди магазините наоколо да я погълнат. Навремето може дори да е имало градинка отпред. Шинделите на покрива се бяха изкорубили. Входната врата имаше мръсножълтия цвят на горчица. Прозорецът беше плътно затворен и имаше нужда от миене. Зад стъклото висеше остатък от стара щора. До балкончето водеха две стъпала, но дъската само на едното си беше на мястото. Отзад между бараката и товарната платформа на железарския магазин имаше нещо, което по всяка вероятност е било прост нужник. Откъм задната му стена беше прокарана водопроводна тръба. Богатият собственик явно бе благоустроил богатския си имот. Гето, в което живееше само един човек.

Прекрачих дупката, където трябваше да бъде второто стъпало и почуках. Нямах как да позвъня. Никой не отговори. Натиснах дръжката на вратата. Никой не си бе направил труда да заключи. Отворих и влязох. Обзе ме неприятното предчувствие, че вътре ще сваря нещо ужасно.

Светеше слабата крушка на един олющен лампион със скъсан хартиен абажур. В стаята имаше канапе, покрито с мръсно одеяло, стар плетен бамбуков стол, стол-люлка и маса с изцапана мушама. На масата до една кафена чаша беше разтворен брой на „Ел Диарио“, вестник, излизащ на испански, имаше още чинийка, пълна с фасове, мръсна купа и едно малко радио, от което се разнасяше музика. Музиката спря и някакъв говорител започна да бръщолеви реклами на испански. Загасих радиото. Тишината се спусна в стаята като разпран чувал с перушина. После иззад една полуотворена врата се чу тиктакането на будилник. Издрънча синджир, нещо изпърха и някакъв дрезгав глас избърбори: *Quien es? Quien es? Quien es?*^[1]. А след това сякаш ядно закряскаха маймуни. После отново настъпи тишина.

От голяма клетка в ъгъла се бе вперило в мен кръглото сърдито око на един папагал. Той запристъпя боязливо по пръчицата си и стигна до самия ѝ край.

— *Amigo* — казах аз.

Папагалът нададе безумен писклив кикот.

— Мери си думите, братле! — казах. Папагалът се премести заднишком до другия край на пръчката, кльвна нещо от една бяла чашка и с презрение отърси овесената каша от клюна си. В друга чашка, цялата изплескана с овесена каша, имаше вода.

— Бас държа, че нямаш никакви хигиенни навици — казах.

Папагалът се облеци насреща ми и се размърда. Обърна глава и ме загледа с другото си око. После се наведе напред, разпери опашката си и потвърди думите ми.

— *Nesio!* — изписка той. — *Fuera!*^[2]

Някъде капеше вода от повреден кран. Будилникът продължаваше да тиктака. Папагалът имитира тиктакането като с усилвател.

— Хубавец! — казах аз.

— *Hijo de la chingada*^[3] — отвърна папагалът. Ухилих му се подигравателно, бутнах полуотворената врата и се озовах в нещо,

което трябваше да представлява кухня. Линолеумът пред мивката беше протрит и се виждаха дъските. Имаше ръждива газова печка с три котлона, полица, на която бяха струпани съдове, будилникът също беше там, а в ъгъла, върху някаква поставка, бе закрепено казанче за топла вода — от ония вехтории, дето гърмят, защото нямат предпазна клапа. Тясната врата, водеща към задния двор, беше затворена, а ключът стоеше в ключалката, имаше и малко прозорче, също затворено. От тавана висеше гола крушка. Самият таван беше напукан и нашарен от влагата. Зад мен папагалът пристъпваше напред-назад по пръчката си и от време на време издаваше отегчен гърлен грак.

Върху ламаринената плоскост до мивката бе захвърлено късо парче гумен маркуч, а до него стъклена спринцовка с натиснато докрай бутало. В мивката се търкаляха три тънки и дълги шишенца, а до тях три коркови тапи. И преди бях виждал такива шишенца.

Отворих вратата към задния двор, излязох и се запътих към благоустройения клозет. Имаше наклонен покрив, бе висок около два и половина метра отпред и по-малко от метър и половина в задната си част. Вратата се отваряше навън, тъй като беше прекалено тесен, за да се отвори накъдето и да било другаде. Беше заключено отвътре, но ключалката беше стара. Лесно се справих.

Изподрасканите пръсти на краката му почти докосваха пода. Главата му се губеше някъде горе в тъмнината, на няколко сантиметра от прогнилите греди, които крепяха покрива. Висеше на черна жица, навярно електрически кабел. Стъпалата му бяха изопнати, сякаш се опитваше да стъпи на пръсти. Изтърканите по края крачоли на зеленикавите джинси скриваха петите му. Докоснах го, колкото да се убедя, че е съвсем изстинал и няма смисъл да прерязвам жицата.

Много се бе постарал. Представих си как е застанал пред мивката в кухнята и е стегнал ръката си с гумения маркуч. После е стиснал юмрук, за да изпъкне вената и е вкарал пълна спринцовка морфинов сулфат в кръвта си. Тъй като и трито шишенца бяха празни, не беше трудно да се предположи, че поне едното е било пълно. Не може да е рискувал да си сложи по-малко от необходимото. Оставил е спринцовката и е отвързал маркуча. Сигурно не е чакал дълго — инжекцията е била венозна. После се е затворил в клозета, стъпил е на седалото и е завързал жицата около врата си. Вече е бил замаян. Можел е спокойно да си стои там и да чака, докато коленете му

омекнат, а тежестта на тялото се е погрижила за останалото. Не е усетил нищо. Вече е спял.

Затворих вратата. Не се върнах в къщата. Когато минах покрай нея, за да изляза на „Полтънс Лейн“, тази красива богатска улица, папагалът вътре в бараката ме усети и изкрещя: „Quien es? Quien es? Quien es?“.

Кой е? Никой, приятелю. Просто шум от стъпки в мрака.
Отдалечих се тихо, с бавни крачки.

[1] Кой е? (исп.). — Б. пр. ↑

[2] Глупак! Вън! (исп.). — Б. пр. ↑

[3] Кучи син (исп.). — Б. пр. ↑

XIX

Вървах с бавни крачки, без посока, но знаех къде ще отида. Всички мои пътища водеха до там. До „Каса дел Пониенте“. Качих се в колата си, оставена на Главната, обиколих безцелно няколко улици и най-сетне спрях, както обикновено, близо до входа на бара. Като излизах, погледнах съседната кола. Тъмната очукана таратайка на Гобъл. Ама че лепка беше този тип!

В друго време сигурно щях да си блъскам главата да разбера с какво се е захванал, но сега имах по-тежка задача. Трябваше да отида в полицията и да съобщя за обесения. Но нямах представа какво ще им кажа. Защо съм отишъл да го търся ли? Защото, ако не лъжеше, той бе видял Мичъл да напуска хотела рано сутринта. Защо е толкова важно това ли? Защото самият аз търся Мичъл. Искам да поговорим приятелски. За какво? И оттук нататък всеки отговор водеше до Бети Мейфийлд. Коя е тя, откъде идва, защо си е сменила името, какво се е случило във Вашингтон или Вирджиния, или където и да било другаде, защо била принудена да бяга?

В джоба си държах нейните пет хиляди долара в пътнически чекове, а тя дори формално не беше моя клиентка. Хубаво се бях подредил!

Отидох до ръба на скалата и се заслушах в шума на прибоя. Не се виждаше нищо, само от време на време се белваше гребенът на някоя вълна, която се разбиваше до входа на крайбрежната пещера. В самата пещера вълните не се разбиват, а се плъзгат леко като пазач в магазин, който с котешки стъпки следи купувачите. По-късно щеше да изгрее ярка луна, но още нямаше и следа от нея.

Наблизо стоеше някой и правеше същото като мен. Беше жена. Изчаквах да тръгне. Щом тръгнеше, щях да разбера дали я познавам. Няма двама души с еднаква походка, така както няма хора с абсолютно еднакви отпечатащи от пръстите.

Запалих цигара, като осветих лицето си със запалката, и само след миг тя застана до мен.

— Не е ли време вече да престанеш да се мъкнеш подире ми?

— Ти си моя клиентка и аз се старая да те пазя. Може би на седемдесетия ми рожден ден някой ще ми каже защо.

— Не съм те молила да ме пазиш. И не съм ти никаква клиентка. Защо не си идеш у дома и не престанеш да досаждаш на хората?

— Ти си моя клиентка и още как — срещу цели пет хиляди долара! Трябва да направя нещо за тях, та дори само да си пусна мустаци.

— Непоносим си! Дадох ти парите, за да ме оставиш на мира. Направо си непоносим. Ти си най-непоносимият от всички мъже, които познавам. А аз съм срещала какви ли не типове.

— Какво стана с апартамента в оня висок луксозен блок в Рио? Нали щях да се излежавам там с копринена пижама и да си играя с твоята дълга изкусителна коса, докато икономът подрежда изящния уеджудски порцелан и старинните сребърни прибори с мръснишка усмивчица и предпазливи движения, като някой сбъркан фризьор, който пърха и се суети около филмова звезда?

— О, престани!

— Значи предложението не е било сериозно, така ли? Просто мимолетна прищявка или дори нещо по-лошо. Може би номер, с който да ме на караш да убия времето, отредено ми за сън, като бродя наоколо и търся разни трупове, дето ги няма никакви?

— Никой ли не ти е разбивал носа досега?

— Неведнъж, но понякога съжаляват.

Сграбчих я здраво. Опита се да се отскубне, но без да дращи. Целунах я по главата. Неочаквано тя се притисна до мен и вдигна очи.

— Добре, целуни ме, ако това представлява някакво удоволствие за теб. Но сигурно предпочиташ да го направиш там, където има подръка и легло.

— Е, и аз съм човек.

— Не се самозалъгвай! Ти си едно мръсно, жалко ченге. Целуни ме!

Целунах я. И долепил устни до нейните, казах:

— Тази нощ той се обеси. Тя се отдръпна рязко.

— Кой? — попита задавено.

— Нощният пазач на гаража. Надали си го виждала. Пушеше хашиш и марихуана. Но тази нощ си бил пълна спринцовка морфин и

се обесил в клозета зад бараката на „Полтънс Лейн“, където живееше. Това е една тясна уличка точно зад Главната.

Тя трепереше. Беше се прилепила до мен, сякаш се крепеше да не падне. Опита се да каже нещо, но от гърлото ѝ излезе само хриптене.

— Точно от него научих, че рано сутринта видял Мичъл да тръгва с деветте си куфара. Не знаех дали да му вярвам. Беше ми казал къде живее и тая вечер отидох да поговоря още малко с него. А сега трябва да ида в полицията и да им кажа. Но какво ли ще им кажа, без да се стигне до Мичъл, а оттам и до теб?

— Моля те, много те моля, мен не замесвай! — прошепна тя. — Ще ти дам още пари. Колкото искаш ще ти дам!

— За бога, та ти вече си ми дала повече, отколкото ще взема! Не ти искам парите. Искам по някакъв начин да проумея какво, по дяволите, правя аз и защо го правя. Сигурно си чувала за професионална етика. В мен все още тлеят искрици от нея. И така, ти моя клиентка ли си или не си?

— Добре, предавам се. Сигурно в края на краищата караш всички да се предават.

— Нищо подобно. Доста ми се опъват.

Извадих чековете от джоба си, светнах с фенерчето и откъснах пет. Сгънах останалите и ѝ ги подадох.

— Вземам петстотин долара. Така всичко става законно. А сега ми разкажи цялата история.

— Не трябва да им съобщаваш за този човек.

— Трябва. И то веднага трябва да ида в полицията. На всяка цена! А каквато и версия да им предложа, ще я разнищят за нула време, Ето, вземи си проклетите чекове. И ако отново ми ги пробуташ, ще те напляскам.

Тя грабна чековете от ръцете ми и забърза в тъмното към хотела. Останах на мястото си и се почувствувах като последния глупак. Не знам колко време стоях така, но най-сетне натъпках петте чека в джоба си, уморено се върнах при колата и потеглих към мястото, където непременно трябваше да отида.

XX

Веднъж един човек на име Фред Поуп, собственик на малък мотел, ми беше разкрил какво мисли за Есмералда. Беше на възраст, словоохотлив, а винаги си струва да слушаш, когато някой се разприказва. Понякога точно тези, от които най-малко очакваш, изпускат по някой-друг факт, който може да се окаже много ценен в моята работа.

— Живея тук от трийсет години — ми каза той. — Когато дойдох, имах суха кашлица, сега имам влажна кашлица. Спомням си времето, когато този град беше толкова тих и спокоен, че кучетата спяха посред Главната улица и човек трябваше да спре колата си — който имаше кола, — за да слезе и да ги разгони. А псетата не ти обръщаха никакво внимание. В неделите беше толкова мъртвило; все едно си вече в гроба. Всички магазини бяха затворени и заключени като банкови сейфове. Човек можеше да се разходи по Главната улица и да намери точно толкова развлечения, колкото и един труп в моргата. Нямаше дори откъде да си купиш пакет цигари. Беше толкова тихо, че можеше да се чуе как някое мишле си реше мустаците. Ние с жената — тя умря преди петнайсет години — играехме карти вкъщи, имахме си една къщурка надолу по улицата, която минава покрай скалите, и се заслушахме да чуем нещо интересно, като например как някой старчок, тръгнал па разходка, потропва с бастуна си. Не знам дали така искаше семейство Хелуиг, или пък старият Хелуиг не го направи от чиста злоба. През ония години той живееше другаде. Беше голяма клечка, произвеждаше земеделски сечива.

— По-вероятно е — казах аз — да е бил достатъчно умен и прозорлив, за да се досети, че с времето едно градче като Есмералда ще се окаже безценно капиталовложение.

— Възможно е — съгласи се Фред Поуп. — Във всеки случай той създаде почти целия град. И след време дойде да живее тук — горе на хълма, в една от ония големи белосани къщи с керемидените покриви. Богатска работа. Имаше терасирани градини, просторни

зелени поляни с цъфнали храсти и порти от ковано желязо, както казваха, италианска работа, алеи, покрити с камък от Аризона, и не само една градина, а пет-шест. Имотът му беше толкова голям, че къщите на съседите се виждаха само с бинокъл. Изпиваше по две бутилки контрабандно уиски на ден и съм чувал, че бил голям грубиян. Имаше една дъщеря, мис Патриша Хелуиг. Тя беше и все още е наистина жена от класа.

По това време Есмералда вече бе започнала да се разраства. Отначало идваха само разни баби с мъжете си и, повярвайте ми, погребалното бюро направи голям бизнес с всички тия преситени старци, които умираха тук и бяха погребани от своите обични вдовици. Тия проклетни жени са много държеливи. Само дето моята не издържа.

Той спря, за момент обърна глава на другата страна и продължи:

— Вече бяха прокарали трамвайна линия до Сан Диего, но градът си беше все още тих, прекалено тих. Тук почти не се раждаха деца. Смяташе се едва ли не за нещо срамно. Но войната промени всичко. Сега и тук си имаме момчета, които работят като хамали, малчугани от училищата с дънки и мръсни ризи, художници и местни пияндета, а също и от ония магазини за подаръци, в които ти продават един шейкър за коктейли срещу осемдесет и пет цента. Имаме си и ресторанти, и кръчми, но все още няма ония огромни реклами, зали за хазартни игри или автокино. Миналата година се опитаха да поставят в парка телескоп, от ония, дето пускаш един петак и гледаш. Трябваше само да чуете как се възмути Градският съвет! Вярно, не сложиха телескопа, но градчето ни вече не е онова тихо убежище. Имаме магазини, не по-малко луксозни от тези в Бевърли Хилс. А що се отнася до самата мис Патриша, целият ѝ живот премина в къртовски труд за доброто на тоя град. Старият Хелуиг умря преди пет години. Лекарите му казали, че трябва да понамали пиенето, ако не иска да свърши за една година. Той ги наругал и рекъл, че ако няма да може да си пийва, когато му се иска — сутрин, на обяд или вечер, — ще вземе съвсем да го зареже. Спря да пие — и след година умря.

Докторите му поставиха съответната диагноза — те си имат диагноза за всички случаи, но мисля, че и мис Хелуиг набързо им постави диагнозата. Както и да е, те изхвъркнаха от болницата, а това означаваше, че трябва да напуснат и Есмералда. Отсъствието им почти не се забеляза. И сега си имаше шейсетина доктора. Градът е пълен с

хелуиговци, някои носят други имена, но все по един или друг начин са свързани със семейството. Едни са богати, а други си изкарват прехраната с труд. А най-много от всички се труди мис Хелуиг. Вече е на осемдесет и шест, но е яка като магаре. Не дъвчи тютюн, не пие, не пуши, не ругае и не носи грим. Тя подари на града болницата, частно училище, библиотека, изложбена зала, тенис кортове и бог знае какво още. Все така се вози в един ролсройс отпреди трийсет години, който работи тихо като швейцарски часовник. Тукашният кмет, и той е от тяхното коляно. Мисля, че тя построи и сградата на кметството и я продаде на града за един долар. Бива си я! Сега тук живеят и евреи, разбира се, но запомнете от мен едно. За евреина се говори, че ще те изиграе и ще ти смъкне кожата от гърба, ако не си отваряш очите на четири. Това е чиста глупост! Евреинът обича да върти търговия, обича бизнеса, но той е безскрупулен само на пръв поглед. В душата си евреинът-бизнесмен е добър и обикновено е истинско удоволствие да си имаш работа с него. Той е човечен. А пък ако трябва хладнокръвно да ти одерат кожата, в тоя град са се навъдили едни, дето ще те оглозгат до кокал и отгоре на всичко ще ти искат пари за услугата. Ще ти измъкнат и последния долар и ще те гледат така, сякаш си ги окрал.

XXI

Полицейският участък представляваше част от дълга сграда в модернистичен стил на ъгъла на улиците „Хелуиг“ и „Оркът“. Паркирах колата и влязох вътре, като се чудех как да им представя нещата и все още бях твърдо убеден, че трябва да го сторя.

Приемната беше малка, но много чиста и дежурният полицай, седнал зад бюрото, имаше два остри ръба на ризата си, а униформата му изглеждаше така, сякаш бе изгладена преди десетина минути. Шест високоговорителя непрекъснато изстрелваха съобщения на полицаи и помощник-шерифи от целия окръг. Наклонената метална табелка на бюрото обявяваше, че името на този срещу мен е Гридъл. Той ме погледна така, както гледат всички полицаи — въпросително.

— С какво можем да ви бъдем полезни, сър? — Имаше спокоен, приятен глас и такъв дресиран вид, какъвто имат само най-добрите им служители.

— Трябва да ви съобщя за смъртен случай. В една барака зад железарския магазин на Главната, на една уличка, наречена „Полтънс Лейн“, в някакъв клозет виси обесен човек. Мъртъв е. Не може да бъде спасен.

— Името ви, ако обичате? — Той вече натискаше разни копчета.

— Филип Марлоу, частен детектив от Лос Анжелос.

— Забелязахте ли на кой номер е това?

— Не видях да има такъв. Но е точно зад железарския магазин.

— Спешно изпратете линейка! — нареди той в микрофона си. —

По всяка вероятност самоубийство в барака зад железарския магазин. В някакъв клозет зад бараката имало обесен човек.

Той вдигна поглед към мен.

— Знаете ли как се казва?

Поклатих глава.

— Не, но беше нощен пазач на гаража в „Каса дел Пониенте“.

Той прехвърли няколко листа в една папка.

— Известен ни е. Има го в списъците на наркоманите. Чудя се как ли се е задържал на служба, но може и да се е отказал от наркотиците, а и за такава работа тук трудно се намират хора.

В приемната влезе висок сержант с каменно лице. Хвърли бегъл поглед към мен и излезе. Вън потегли някаква кола.

Дежурният полицаи се обади по вътрешния телефон:

— Капитане, тук е дежурният Гридъл. Едип човек на име Филип Марлоу съобщи за смъртен случай на „Полтънс Лейн“. Линеяката тръгна. Сержант Грийн също. В района имаме две патрулни коли.

Изслуша инструкциите и после погледна към мен.

— Капитан Алесандро желае да говори с вас, мистър Марлоу. Надолу по коридора, последната врата вдясно.

Още преди люлеещата се врата да се затвори зад мен, той отново даваше нареждания в микро фона.

На последната врата вдясно бяха написани две имена. *Капитан Алесандро* върху закована метална табелка и *сержант Грийн* върху дъсчица, която можеше да се сменя. Вратата беше полуотворена, така че почуках и влязох.

Мъжът зад бюрото беше също така безупречен, както и дежурният полицаи. Изучаваше с лупа някаква карта, а магнетофонът до него редеше тъжна история със съкрушен, жален глас. Капитанът беше висок близо метър и деветдесет, косата му беше гъста и тъмна, а кожата на лицето му гладка и мургава. Фуражката му стоеше на бюрото близо до него. Той вдигна глава, спря магнетофона и остави лупата и картата.

— Заповядайте, мистър Марлоу.

Седнах. Погледна ме, без да каже нищо. Имаше меки кафяви очи, но стиснатите му устни говореха за твърд характер.

— Разбрах, че познавате майор Джавонен от хотел „Каса дел Пониенте“.

— Срецали сме се, капитане. Но не сме близки приятели.

Той се усмихна едва-едва.

— Това трудно може да се очаква. Едва ли му е приятно разни частни детективи да разпитват този-онзи из хотела. Той е работил във военното разузнаване. Още му викаме Майора. Дявол да го вземе, тоя град е тъпкан с най-любезните хора на света. И ние тук сме се събрали

едни учтиви, но все пак сме полиция. А сега ми кажете за тоя Сеферино Чанг.

— Така, значи, се казва. Не знаех.

— Да. На нас ни е известен. Мога ли да ви запитам какво правите в Есмемалда?

— Бях нает от един адвокат, казва се Клайд Ъмни, от Лос Анжелос е, трябваше да посрещна влака от Чикаго и да проследя едно лице, докато се установи някъде. Не ми беше казано защо, но мистър Ъмни спомена, че действа от името на адвокатска кантора във Вашингтон и сам не знае причината. Приех, защото няма нищо противозаконно в това да проследиш някое лице, щом не му създаваш неприятности. Лицето се установи в Есмемалда. Аз се върнах в Лос Анжелос и се опитах да разбера каква е тази история. Не успях, затова взех двеста и петдесет долара, което сметнах за приличен хонорар, а разходите плащах от собствения си джоб. Мистър Ъмни не беше много доволен от услугите ми.

Капитанът кимна.

— Това не обяснява защо сте тук и какво общо имате вие със Сеферино Чанг. И тъй като сега не работите за мистър Ъмни, вие нямате нужните пълномощия, освен ако вече не работите за някой друг адвокат.

— Позволете ми да се доизкажа, капитане. Разбрах, че лицето, което следя, е попаднало в ръцете на изнудвач или най-малкото се опитва да го изнуди един човек на име Лари Мичъл. Той живее или по-скоро живееше в хотела. Непрекъснато се мъча да се свърже с него, но единственото, което научих, ми беше казано от Джавонен и от този Сеферино Чанг. Джавонен твърди, че Мичъл напуснал хотела, платил си сметката и предплатил за една седмица. Чанг ми каза, че заминал в седем днес сутринта с девет куфара. Държеше се малко неестествено, затова исках да говоря с него още веднъж.

— Как разбрахте къде живее?

— Той ми каза. Не че се опитваше да любезничи с мен. Каза ми, че къщата е собственост на някакъв богаташ и беше ядосан, че той не я поддържа в добро състояние.

— Не е достатъчно убедително, Марлоу.

— Вярно, и аз реших така. Той беше наркоман. Затова му се представих като пласъор на наркотици. В моята работа понякога се

налага това.

— Така е по-добре. Но нещо пак липсва. Името на вашия клиент — ако изобщо имате такъв.

— Може ли да остане в тайна?

— Зависи. Ние никога не разкриваме имената на жертвите, освен ако не трябва да се явят в съда. Но ако въпросното лице е извършило престъпление или е подведено под отговорност, или пък е преминало от един щат в друг, за да избегне съдебното преследване, тогава ще бъде мой дълг като служител на закона да съобщя къде се намира тя в момента и под какво име се крие.

— Тя? Значи вече знаете. Защо тогава питате мен? Аз не знам защо е избягала. Не пожела да ми каже. Знам само, че е изпаднала в беда и живее в постоянен страх и че по някакъв начин Мичъл има достатъчно сведения, за да изкопчи всичко от нея.

С плавно движение на ръката той измъкна от чекмеджето една цигара. Пъхна я в устата си, но не запали.

Изгледа ме още веднъж.

— Добре, Марлоу. Засега ще спрем дотук. Но ако разберете нещо ново, при нас трябва да дойдете.

Станах. Той също стана и подаде ръка.

— Ние не обичаме грубостите. Просто си гледаме работата. А вие не се дръжте много враждебно с Джавонен. Собственикът па хотела е много влиятелен човек.

— Благодаря ви, капитане. Ще се постарая да се държа като добро момченце дори с Джавонен.

Минах отново по коридора. Зад бюрото седеше същият полицай. Той ми кимна, аз излязох навън в нощта и се качих в колата си. Седях там, стиснал здраво кормилото. Не бях много-много свикнал полицаи да се отнасят с мен така, все едно че и аз имам право да ходя по тоя свят. Все още седях така, когато дежурният полицай подаде глава от вратата и извика, че капитан Алесандро искал отново да ме види.

Когато се върнах в канцеларията, капитан Алесандро говореше по телефона. Кимна ми да седна на стола срещу него и продължи да слуша и бързо да записва нещо, явно със съкращения, както правят журналистите. След малко каза:

— Много ви благодаря. Ще ви държим в течение.

Облегна се назад, почука по бюрото и се намръщи.

— Това беше доклад от помощник-шерифа на Ескондидо. Намерили са колата на Мичъл — явно изоставена. Помислих си, че това сигурно ще ви заинтересува.

— Благодаря, капитане. Къде са я намерили?

— На двайсетина мили оттук на един черен път, който извежда на магистрала 395, но едва ли някой би минал точно по него, за да излезе на магистралата. Това място се нарича „Лос Пеняскитос“. Там няма нищо, само голи скали, пустош и едно пресъхнало речно корито. Познавам околността. Тая сутрин един фермер на име Гейтс минал оттам с камионетката си, събирал камъни да си строи ограда. Видял един буик в два цвята, паркиран отстрани до пътя. Не му обърнал особено внимание, само забелязал, че не е катастрофирал и решил, че някой просто е поспрял там.

По-късно, към четири часа, Гейтс се върнал да натовари още камъни. Буикът си бил все там. Сега вече спрял и го огледал. На вратата нямало ключ, но колата не била заключена. Не личало да е повредена. За всеки случай Гейтс си записал номера от регистрационния талон, а също името и адреса на собственика. Когато се върнал в ранчото си, позвънил в участъка в Ескондидо. Помощник-шерифите естествено познавали мястото. Един от тях отишъл и огледал колата. Нищо й нямало. Той успял да отвори багажника. Вътре видял само резервна гума и някакви инструменти. Върнал се в Ескондидо и се обади на нас. Тъкмо говорех с него.

Запалих цигара, като предложих и на капитан Алесандро. Той поклати глава.

— Имате ли някакви предположения, Марлоу?

— Колкото и вие.

— Все пак да чуем.

— Ако Мичъл е имал някаква причина да изчезне, а също и някой приятел, който да го вземе оттам — приятел, за когото наоколо не знаят нищо, — той щеше да остави колата си в обществен гараж. Това не би събудило подозрения у никого. И в гаража изобщо не биха се усъмнили. Просто пазят нечия кола и толкоз. А куфарите на Мичъл щяха да са в колата на приятеля му.

— Значи?

— Значи не е имало никакъв приятел. Значи Мичъл е изчезнал яко дим — заедно с деветте си куфара — на един много пуст път,

откъдето почти никой не минава.

— Продължавайте. — Гласът му стана рязък. В него се долавяше раздразнение. Станах.

— Не се опитвайте да ме сплашите, капитан Алесандро. Не съм направил нищо противозаконно. Досега се държахте като човек. И моля ви, не си мислете, че аз имам нещо общо с изчезването на Мичъл. Не знаех и все още не знам С какво тон държеше в ръцете си моята клиентка. Но тя е едно самотно, наплашено и нещастно момиче. Когато разбере защо е така, ще ви кажа, а може и да не ви кажа нищо. Ако не ви кажа, просто ще си спечеля ненавистта ви. Няма да ми е за пръв път. Аз ме се продавам — дори па добри полицаи.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам, Марлоу. Да се надяваме.

— И аз се надявам на същото, капитане. И благодаря, че се държахте добре с мен.

Минах пак по коридора, кимнах па дежурния полицаи зад бюрото и се качих отново в колата си. Почувствувах се с дваисет години по-стар.

Знаех — а и капитан Алесандро със сигурност го знаеше, дявол го взел, — че Мичъл не е жив, че не той е закарал колата си в „Лос Пеняскитос“, че някой друг я е закарал дотам, а трупът на Мичъл е бил под задната седалка.

Друга възможност не съществуваше. Някои неща са като статистически факти, записани черно на бяло или на магнетофонна лента, факти, които са налице. Но има и други неща, които са факти, защото няма друг начин, защото ако не са такива, останалото губи смисъл.

XXII

Той идва като внезапен вик в нощта, но звук не се чува. Почти винаги идва в късна доба, защото часовете на нощта са часове на опасност. Но мен ме е спохождал и посред бял ден — този странен миг на просветление, когато човек изведнъж разбира, че знае нещо, което няма откъде да знае. Освен ако то не е резултат от натрупаните години и преживените изпитания, а в моя случай — от непоклатимата увереност, че е дошъл „мигът на истината“, както го наричат тореадорите.

Нямаше друга причина, каквато и да било друга разумна причина. Но аз спрях срещу входа на „Ранчо Дескансадо“, угасих фаровете и двигателя, спуснах се петдесетина метра надолу по инерция и рязко дръпнах ръчната спирачка.

Отидох до бунгалото, в което бе рецепцията. Лампичката над звънеца светеше, но беше затворено. Часът беше едва десет и половина. Заобиколих бунгалото и тръгнах бавно сред дърветата. Натъкнах се на две паркирани коли. Едната беше взет под наем херц, незабележителен като монета и телефонен апарат, но аз се наведох и успях да видя номера му. Другата кола беше малката тъмна таратайка на Гобъл. Не много отдавна бе паркирана пред хотела. А ето че сега беше вече тук.

Прекоших горичката и застанах под прозореца на моята стая. Вътре беше тъмно, никакъв звук. Изкачих много бавно няколкото стъпала и долепих ухо до вратата. Отначало не чувах нищо. После долових сподавено ридание — на мъж, не на жена. Някой тихо се изкикоти. Последва, както ми се стори, силен удар. След това настъпи тишина.

Слязох обратно по стълбите, прекосих горичката и се върнах при колата си. Отключих багажника и извадих оттам една щанга. Върнах се предпазливо, както и преди, дори още по-предпазливо. Отново се послушах. Нито звук. Нищо. Само нощна тишина. Извадих джобното си

фенерче и светнах за миг в прозореца, а после се отдръпнах от вратата. Няколко минути всичко беше спокойно. И после вратата се откряна.

Блъснах я силно с рамо и я отворих широко. Мъжът политна назад, после се разсмя. На светлината от фенерчето проблясна пистолетът му. Ударих го с щангата през китката. Той извика. Смазах и другата му китка. Чух как пистолетът изтропа на пода.

Посегнах назад и запалих лампата. Затворих с ритник вратата.

Той беше рижав, с бледо лице и безизразни очи. Лицето му се изкриви от болка, но очите му си оставаха все така безизразни. Болеше го и въпреки това ми се ежеше.

— Дните ти са преброени, мой човек! — каза той.

— А твоите вече свършиха. Не ми се плети в краката!

Той успя да се засмее.

— Краката ти са все още здрави — казах. — Хайде сгъни ги в коленете и лягай на пода, по очи — тоест ако мислиш, че все още ще ти трябват.

Той се опита да ме заплюе, но се задави. Смъкна се на колене с протегнати напред ръце. Застена. Изведнъж се просна на пода. Такива като него все се ежат, когато играят с белязани карти. А с други никога не играят.

Гобъл лежеше на леглото. Лицето му беше обезобразено от синини и рани. Носът му бе счупен. Беше в безсъзнание и дишаше така, сякаш се задушаваше.

И рижавият беше в несвяст, а пистолетът му лежеше на пода до него. Измъкнах колана му и го стегнах около глезените. После го преобърнах и пребърках джобовете му. Намерих портфейл с шестстотин и седемдесет долара, шофьорска книжка на името на Ричард Харвест и адрес на някакъв малък хотел в Сан Диего. Имаше също номерирани чекове от двайсетина банки, няколко кредитни карти, но не и разрешително за носене на оръжие.

Оставих го да лежи там и отидох на рецепцията. Натиснах продължително звънеца. След малко в тъмното приближи някаква фигура. Беше Джак, по халат и пижама. Все още държах щангата.

Той ме погледна стреснато.

— Случило ли се е нещо, мистър Марлоу?

— А, не. Само дето в стаята ми чакаше някакъв ненормален убиец. А друг лежи пребит в леглото ми. Иначе нищо не се е случило.

Сигурно това е нещо обичайно при вас.

— Ще извикам полиция.

— Адски мило от твоя страна, Джак. Но ти сам виждаш — аз още съм жив. Знаеш ли какво трябва да направите с това място? Да го превърнете в санаториум за домашни животни.

Той отключи вратата и влезе. Когато го чух да се обажда в полицията, върнах се в стаята си. Рижавият беше куражлия. Бе успял да се надигне и да се подпре па стената. Очите му гледаха все така безизразно, а устата му беше разкривена в усмивка.

Приближих се до леглото. Гобъл бе отворил очи.

— Не успях — прошепна той. — Май не съм чак толкова добър, колкото си мислех. Изгубил съм си формата.

— Ей-сега ще дойде полицията. Как стана това?

— Сам си го докарах. Не се оплаквам. Тоя тук е наемен убиец. Аз имах късмет. Все още дишам. Принуди ме да докарам колата дотук. Преби ме, върза ме и после изчезна някъде.

— Някой трябва да го е проследил, Гобъл. До твоята кола има още една. Ако той я бе оставил пред хотела, как се е върнал да я вземе?

Гобъл бавно обърна глава и ме погледна.

— Мислех си, че ми сече пипето. Но излезе другояче. Искам само да се върна в Канзас Сити. Дребните риби не могат да надвият едрите... никога. Излиза, че ти ми спаси живота.

Пристигна полицията.

Първо двама полицаи с патрулната кола — приятни, сдържани, сериозни на вид момчета с неизменните безупречни униформи и с неизменните безизразни лица. А след тях и един едър як сержант, който се представи като сержант Холамайндър и каза, че е шеф на патрула. Погледна рижа вия и приближи до леглото.

— Извикайте линейка! — кратко нареди той през рамо.

Единият полицай излезе и отиде при колата. Сержантът се наведе над Гобъл.

— Нещо да кажете?

— Рижавият ме преби. Взе ми парите. Заплаши ме с пистолет в „Каса“. Принуди ме да го докарам дотук. И тогава ме преби от бой.

— Защо?.

Гобъл издаде нещо като въздишка и главата му се отпусна върху възглавницата. Или отново изпадна в безсъзнание, или се преструваше.

Сержантът се изправи и се обърна към мен.

— Вие какво ще кажете?

— Нищо особено, сержанте. Вечеряхме заедно с онзи човек на леглото. Бяхме се виждали два-три пъти. Каза ми, че е частен детектив от Канзас Сити. Изобщо не знаех какво търси насам.

— А тоя тук? — Сержантът посочи неопределено към рижавия, който все още се хилеше — някаква неестествена епилептична гримаса.

— За пръв път го виждам. Нищо не знам за него, освен че ме чакаше тук с пистолет в ръка.

— Щайгата ваша ли е?

— Да, сержанте.

Другият полицай се върна в стаята и кимна на сержанта.

— Идва.

— Значи сте носили щанга — студено рече сержантът. — Защо?

— Да предположим, имал съм предчувствие.

— Да предположим, че не сте имали никакво предчувствие, а сте били сигурен? Знаете и много повече.

— Хайде по-добре да не твърдите, че лъжа, докато не разберете за какво става въпрос. И може би ще престанете да се перчите толкова само защото имате три нашивки. Да предположим и още нещо. Този тук може и да е смахнат, но все пак и двете му китки са счупени. А знаете ли какво значи това, сержанте? Никога вече няма да може да държи пистолет.

— Значи да предвидим обвинение за осакатяване.

— Щом вие казвате, сержанте.

Пристигна линейката. Първо изнесоха Гобъл, а след това лекарят постави временни шини на китките на рижавия. Отвързаха глезените му. Той ме погледна и се изсмя.

— Следващият път, приятел, ще измисля нещо по-оригинално. Но ти се представи добре. Наистина без грешка!

Той излезе. Вратите на линейката се затвориха с трясък и ревът на мотора постепенно заглъхна. Сержантът беше седнал и бе свалил шапката си. Тъкмо бършеше чело.

— Дайте да опитаме още веднъж — рече с равен глас той. — От самото начало. Все едно че не сме си разменяли остроты, а просто сме се мъчили да намерим обяснение. Става ли?

— Да, сержанте. Става. Благодаря за предоставената ми
ВЪЗМОЖНОСТ.

XXIII

В крайна сметка се озовах отново в полицията. Капитан Алесандро си беше отишъл. Сержант Холзмайндър ме накара да подпиша показанията си.

— Щанга значи, а? Поели сте голям риск, господине. Той можеше да ви застреля пет пъти, докато вие замахнете с тая щанга.

— Аз не мисля така, сержанте. Блъснах го здравата с вратата. Пък и не замахнах както трябва. А може би не му е било наредено да ме убие. Не мисля, че е действувал по своя инициатива.

Продължихме още малко в същия дух и ме пуснаха да си вървя. Беше прекалено късно за каквото и да било, освен да си легне човек, прекалено късно за всякакви разговори. Но въпреки това аз отидох до телефонната служба, затворих се в една от двете хубави кабинки отвън и набрах номера на „Каса дел Пониенте“.

— Мис Мейфийлд, ако обичате. Мис Бети Мейфийлд. Стая 1224.

— Не мога да безпокоя гост на хотела по това време.

— Защо? Да не би да ви е счупена ръката? — Тази вечер никому не цепех басма. — Мислите ли, че щях да звъня, ако не беше спешно?

Телефонистът ме свърза и тя се обади със сънлив глас.

— Марлоу е на телефона. Големи неприятности. Аз ли да дойда при теб или ти ще дойдеш в „Ранчото“?

— Какво? Какви неприятности?

— Поне веднъж чуй какво ти казвам! Да те чакам ли на паркинга?

— Ще се облека. Само ми дай малко време. Отидох с колата до хотела. Пуших третата си цигара и вече ми се пиеше нещо силно, когато тя приближи с бързи и безшумни стъпки и се качи в колата.

— Не знам за какво е целият тоя театър... — започна тя, но аз я прекъснах:

— Ти ли не знаеш? Но тази нощ ще ми кажеш. И не ми се прави на възмутена. Тоя път няма да мине.

Потеглих рязко, прекосих бързо тихите улици, спуснах се надолу по хълма, влязох в „Ранчо Дескансадо“ и паркирах под дърветата. Тя слезе, без да каже дума, а аз отключих вратата и запалих лампата.

— Ще пиеш ли нещо?

— Може.

— Да не би пак да си се упоила?

— Тази вечер не, ако говориш за приспивателното. Излизахме с Кларк и пих доста шампанско. От него винаги ми се доспива.

Налях две чаши и ѝ подадох едната. Седнах и отпуснах глава назад.

— Извинявай — казах. — Малко съм уморен, Веднъж на два-три дни все трябва и аз да поседна. Просто слабост, която упорито се мъча да преодоля, но вече не съм толкова млад. Мичъл е мъртъв.

Дъхът изсвистя в гърлото ѝ, а ръката ѝ затрепери. Може би пребледня. Не бях сигурен.

— Мъртъв? — прошепна тя. — Мъртъв?

— Хайде, хайде? Както е казал Линкълн, човек може да заблуди всички детективи от време на време, а някои детективи по всяко време, но не може...

— Стига! Млъкни веднага! За кой се мислиш, по дяволите?

— Просто съм някой, дето много упорито се мъчи да направи нещо, което ще ти бъде от полза. Някой, който е достатъчно опитен и достатъчно прозорлив, за да разбере, че си в безизходица. И който искаше да ти помогне да се измъкнеш от това положение, по не получи никакво съдействие от твоя страна.

— Мичъл е мъртъв — изшептя момичето. — Не исках да те обидя. Къде е той?

— Намерили са колата му изоставена на едно място, което ти едва ли знаеш. На трийсетина километра от брега на океана, на някакъв черен път. В един каньон, наречен „Лос Пеняскитос“, съвсем пусто място. Не е имало нищо в колата, никакви куфари. Просто празна кола, паркирана край един път, по който едва ли ще мине някой.

Тя погледна надолу към чашата си и отпи голяма глътка.

— Ти каза, че той бил мъртъв.

— Сякаш беше преди седмици, но всъщност само преди няколко часа ти дойде тук и ми предложи великолепието на Рио, за да изхвърля група му.

— Но там нямаше... всъщност сигурно просто съм сънувала.

— Госпожице, ти дойде тук в три часа сутринта, изплашена до смърт. Описа ми подробно къде точно се намира трупът и как лежи в шезлонга на твоето балконче. И аз тръгнах с теб, изкачих се по аварийното стълбище, като пузнах в действие безкрайната предпазливост, с която се славят хората от моята професия. И какво да видя — Мичъл го няма никакъв, а ти си спинкаш в леглото, гушнала приспивателното си хапченце.

— Продължавай с тоя театър — озъби ми се тя. — Знам колко много ти харесва. А защо ти не се гушна до мен? Тогава нямаше да ми трябва приспивателно... може би.

— Всяко нещо по реда си, ако не възразяваш. А първото нещо е, че когато дойде тук, ти казваше истината. Мичъл наистина е лежал мъртъв на твоя балкон. Но докато ти беше тук и ме баламосваше, някой е изнесъл трупа му. Някой го е свалил до колата, после е стегнал куфарите му и е свалил и тях. За всичко това е трябвало време. Трябвало е и нещо друго. Достатъчно сериозна причина. Питам — кон би направил такова нещо просто за да ти спести дребното неудобство да съобщиш на полицията за трупа на твоя балкон?

— О, стига вече! — Тя допи чашата си и я остави настрана. — Уморих се. Имаш ли нещо против да легна на леглото ти?

— Нямам, ако се съблечеш.

— Добре, ще се съблека. За това беше цялата работа, нали?

— Това легло може и да не ти хареса. Тая нощ на него беше пребит от бой Гобъл — преби го един наемен убиец, някой си Ричард Харвест. Направо го беше смлял. Спомняш си Гобъл, нали? Онзи дебелия с малката тъмна кола, дето ни следеше тогава на хълма.

— Не познавам никакъв Гобъл. Не познавам и никакъв Ричард Харвест. Ти откъде знаеш всичко това? И защо са били тук... в твоята стая?

— Убиецът причакваше мен. Като чух за колата на Мичъл и ме обзе някакво предчувствие. Дори разни генерали и други важни личности понякога имат предчувствия, защо да нямам и аз. Важното е да знаеш кога да вярваш на предчувствия. Тази вечер — или по-точно снощи — аз имах късмет. Повярвах на предчувствието си. Той имаше пистолет, но аз носех щанга.

— Ах, какъв едър, силен и непобедим мъж! — язвително рече тя.
— Леглото ми харесва. Сега ли да се съблека или после?

Отидох при нея, дръпнах я рязко, изправих я на крака и я разтърсих.

— Стига с тия глупости, Бети! Ако пожелаеш твоего красиво бяло тяло, то няма да бъде, докато си моя клиентка. Искам да знам от какво се плашиш. Как, по дяволите, мога да направя каквото и да било, като не знам нищо? Само ти можеш да ми кажеш.

Тя се разхлипа в прегръдките ми.

Жените са толкова беззащитни и с тази своя беззащитност вършат чудеса.

Притиснах я към себе си.

— Поплачи си, Бети, похлипай си. Продължавай, аз съм търпелив. Ако не бях,... о, по дяволите, ако не бях...

Не можах да продължа по-нататък. Тя ме притискаше силно и трепереше. Вдигна лице, придърпа главата ми надолу, докато долепих устни до нейните.

— Имаш ли си някоя друга? — нежно попита тя и дъхът ѝ се сля с моя.

— Имал съм.

— Но някоя по-различна от останалите?

— Да, веднъж, всичко трая много кратко. Но това беше отдавна.

— Вземи ме! Аз съм твоя... твоя съм. Вземи ме!

XXIV

Събудих се от силни удари по вратата. Отворих очи, без да разбирам какво става. Тя се бе притиснала толкова плътно до мен, че не можех да помръдна. Отместих внимателно ръцете й, за да се освободя. Все още спеше дълбоко.

Станах от леглото, наметнах един халат и приближих до вратата, но не отворих.

— Какво има? Събудихте ме.

— Капитан Алесандро ви вика веднага да дойдете в полицията. Отворете!

— Съжалявам, но не може. Трябва да се избърсна, да взема душ и така нататък.

— Отворете вратата! Аз съм сержант Грийн.

— Съжалявам, сержанте. Просто не мога. — Жена ли има при вас?

— Подобни въпроси са неуместни, сержанте. Казах ви, че ще дойда.

Чух как стъпките му се отдалечават надолу по стълбичките. Чух как някой се изсмя. Чух как някакъв глас каза: „Тоя не си губи времето. Чудя се какво ли прави в почивните си дни.“

Чух как потегли полицейската кола. Влязох в банята. Взех душ, избърснах се и се облякох. Бети спеше като заклана. Надрасках една бележка и я оставих на моята възглавница. „Викат ме в полицията. Налага се да отида. Знаеш къде е колата ми. Оставям ти ключовете.“

Излязох безшумно, заключих вратата и отидох при колата на Ричард Харвест. Бях сигурен, че ключовете ще са на мястото си. Такива като него никога не се притесняват за ключове. Просто си носят цяла връзка за всякакви коли.

Капитан Алесандро изглеждаше точно както и предишния ден. Той винаги щеше да изглежда така. При него имаше някакъв мъж — възрастен мъж с каменно лице и злобен поглед.

Капитан Алесандро ми посочи с глава същия стол. Влезе един униформен полицаи и остави пред мен чаша кафе. На излизане ми пусна хитра усмивчица.

— Марлоу, това е Хенри Къмбърланд от Уестфийлд в Каролина, в Северна Каролина. Не знам как се е добрал до нас, по все някак е успял. Той твърди, че Бети Мейфийлд е убила сина му.

Не казах нищо. Нямах какво да кажа. Отпих от кафето, което беше много горещо, но иначе го биваше.

— Бихте ли ни пообяснили как стоят нещата, мистър Къмбърланд?

— Кой е този? — Гласът му беше не по-малко злобен от лицето.

— Частен детектив, казва се Филип Марлоу. Работи в Лос Анжелос. Сега е тук, защото Бети Мейфийлд е негова клиентка. Той, изглежда, няма такова крайно мнение за мис Мейфийлд като вас.

— Нямам никакво мнение за нея, капитане — казах. — Просто ми е приятно от време на време да я притисна до себе си. Това ме утешава...

— Приятно ви е да се утешавате с една убийца? — озъби ми се Къмбърланд.

— Е, не знаех, че е убила някого, мистър Къмбърланд. За пръв път го чувам. Бихте ли ми обяснили какво се е случило?

— Жената, която се представя за Бети Мейфийлд — това е моминското ѝ име, — беше съпруга на сина ми, Лий Къмбърланд. Аз винаги съм бил против този брак. Беше просто една от онези военновременни глупости. Синът ми се върна от войната със счупен врат и трябваше да носи шина, която да предпазва гръбнака му. Една нощ тя свалила шината и започнала да му се подиграва, докато го вбесила и той посегнал да я удари. За съжаление след войната той пиеше доста и често се стигаше до скандали. Загубил равновесие и паднал напреко върху леглото. Аз влязох в стаята и я сварих тъкмо когато се мъчеше да закрепим шината обратно на врата му. Но той беше вече мъртъв.

Погледнах към капитан Алесандро.

— Записва ли се разговорът ни, капитане?

Той кимна.

— Всяка дума.

— Добре, мистър Къмбърланд. Доколкото разбирам, това не е всичко.

— Естествено. Аз имам доста голямо влияние в Уестфийлд. Собственик съм на банката, на най-големия вестник и на много от заводите в града. Най-видните хора в Уестфийлд са мои приятели. Снаха ми беше арестувана, съдена за убийство и съдебните заседатели я признаха за виновна.

— Съдебните заседатели бяха все от Уестфийлд, нали, мистър Къмбърланд?

— Да. Защо не?

— Не знам, сър. Но това ми прилича па град, в който коли и беси един-единствен човек.

— Не ставайте нагъл, млади човече.

— Извинявайте, сър. Довършете разказа си!

— В нашия щат имаме един особен закон, а мисля, че го има и в още няколко щата. Обикновено защитата по принцип излиза с предложение за оправдателна присъда и също така по принцип то се отхвърля. Според този закон съдията може да обяви своето решение и след произнасяне на присъдата. А съдията беше един изкуфял старец. Но се възползува от това свое право. Когато съдебните заседатели я признаха за виновна, той произнесе дълга реч, като заяви, че съдът не бил взел предвид възможността синът ми в пияно състояние сам да е махнал шината от врата си, за да сплаши жена си. Той каза, че когато хората се озлобят, всичко е възможно, и че съдебните заседатели не били взели предвид възможността всичко да е станало точно така, както твърдеше снаха ми — тя да се е опитвала да закрепил шината обратно на врата му. Съдията анулира присъдата и освободи обвиняемата.

Тогава аз ѝ казах, че е убила сина ми и че ще направя всичко, за да няма спокойствие за нея на този свят. Затова сега съм тук.

Погледнах капитана. Той се правеше на разсеян.

— Мистър Къмбърланд — рекох, — в каквото и да сте убеден лично вие, мисис Лий Къмбърланд, която аз познавам като Бети Мейфийлд, е била съдена и призната за невинна. Вие я нарекохте убийца. Това е клевета. Ще я забравим само срещу един милион долара.

Смехът му прозвуча нелепо.

— Провинциално нищожество! — изкряска той. — Там, откъдето идвам, щяха да те хвърлят в затвора за скитничество.

— Е, да речем, срещу милион и четвърт — казах. — Аз не съм толкова ценен, колкото е бившата ви снаха.

Къмбърланд се нахвърли върху капитан Алесандро.

— Какво е това тук? — излая той. — Събрали сте се банда мошеници, а?

— Говорите на капитан от полицията, мистър Къмбърланд!

— Пет пари не давам какъв сте! — побесня Къмбърланд. — И в полицията има куп мошеници!

— По-добре е човек да си помисли хубавичко, преди да нарече полицаите мошеници — каза капитан Алесандро, сякаш се забавляваше. После запали цигара и се усмихна сред облаче дим. Спокойно, мистър Къмбърланд. Имате слабо сърце. Прогнозата е неблагоприятна. Много е опасно да се вълнувате. Навремето следвах медицина. Но се случи така, че станах ченге. Навярно заради войната.

Къмбърланд стана. По брадата му се стичаха слюнки. От гърлото му излезе странен звук, сякаш го душеха.

— Още не сте чули края — изръмжа той.

Алесандро кимна.

— Едно от най-интересните неща в полицейската работа е точно това, че човек никога не научава какъв е краят на каквото и да било. Все остават прекалено много необяснени неща. Какво по-точно искате от мен? Да арестувам човек, който е бил съден и признат за невинен, само защото вие сте били голяма клечка в Уестфийлд, така ли?

— Зарекох се никога да не я оставя на мира — ожесточено рече Къмбърланд. — Да я преследвам до края на света! Да се погрижа всички да разберат каква е тя!

— И каква е тя, мистър Къмбърланд?

— Една убийца, която погуби сина ми и се измъкна безнаказано благодарение на оня откачен съдия — ето каква е!

Капитан Алесандро се изправи в целия си ръст от метър и деветдесет.

— Я да се махате оттук! — хладно рече той. — Вече ми играете по нервите. Все съм срещал на тоя свят балами — обикновено бедни, тъпички, недоразвити момчета, — ама за пръв път виждам толкова голям и влиятелен мъж, който е глупав и озлобен, колкото един

малолетен престъпник. Вие може да сте собственик на целия Уестфийлд в Северна Каролина или да се мислите за такъв. Но в моя град вие не притежавате и един фас от пура. Вървете си, преди да съм ви арестувал за обида на капитан от полицията, който изпълнява служебните си задължения.

Къмбърланд стигна до вратата, като леко се олюляваше, и пипнешком потърси дръжката, макар че вратата беше широко отворена. Алесандро го изгледа в гръб. После седна бавно па мястото си.

— Бяхте доста груб, капитане.

— Ах, ще умра от мъка! Ако дори и една дума от казаното го е накарала да се поосъзнае за миг... Да върви по дяволите!

— Не и той. Мога ли да си тръгвам?

— Да. Гобъл няма да предяви иск. Днес се връща в Канзас Сити. Все ще изскочи нещо и за тоя Ричард Харвест, по каква ще е ползата? Ще го приберем на топло, а за същата работа ще се намерят стотина като него.

— А аз какво да правя с Бети Мейфийлд?

— Имам някакво смътно предчувствие, че вече сте го направили — каза той с безизразно лице.

— Първо ще разбере какво е станало с Мичъл — казах аз с не по-малко безизразно лице.

— Знам само, че го няма. Но това не значи, че трябва да го търси полицията.

Станах. Изгледахме се продължително. И излязох.

XXV

Тя все още спеше. Не се събуди, когато влязох. Спеше като малко момиченце, дишаше безшумно, със спокойно лице. Погледнах я, после запалих цигара и отидох в кухнята. Сложих кафето да се запарва в красивия, тънък като яйчена черупка евтин алуминиев кафеник, с който беше снабдена хотелската кухня, върнах се и седнах на леглото. Бележката, която ѝ бях оставил, си стоеше на възглавницата до ключовете за колата ми.

Разтърсих я леко, тя отвори очи и премигна.

— Колко е часът? — попита, като протегна голите си ръце. — Господи, спала съм като пън!

— Време е да се обличаш. Сложил съм кафе. Ходих в полицията... по тяхна молба. Твоят свекър е в града, мисис Къмбърланд.

Тя подскочи като ужилена, втренчи се в мен, затаила дъх.

— Той си получи заслуженото, и още как... от капитан Алесандро. Вече не може да ти направи нищо. Затова ли беше всичкият този страх?

— Той к-каза ли к-какво се случи в Уестфийлд?

— Специално за това беше дошъл. Толкова е бесен, че ще се спуска от злоба. Голяма работа! Но ти не си, нали? Не си направила това, в което ге обвиняват.

— Не съм. — Очите ѝ горяха.

— Нямахте да има значение дори и да беше го направила... сега вече не. Но нямахте да ми е много приятно за снощи. А Мичъл откъде е разбрал?

— Просто се случил там или някъде наблизо. О, господи, вестниците гърмяха седмици наред. Не беше много трудно да ме разпознае. Тук нищо ли не писаха?

— Сигурно са писали нещо, дори само заради необичайното правно тълкуване на случая. Но и да е било така, не съм го чел. Кафето трябва да е готово. Как го пиеш?

— Без сметана. И без захар, ако обичаш.

— Добре. Нямам нито сметана, нито захар. А защо се нарече Елинор Кинг? Ама че съм глупав. Старият Къмбърланд не може да не е знаел моминското ти име.

Отидох в кухнята, отворих кафеварката и налях на двама ни. Занесох ѝ чашката и седнах на един стол с моята в ръка. Очите ни се срещнаха и ние отново бяхме чужди.

Тя остави чашата си настрана.

— Кафето беше много хубаво. Ще се обърнеш ли, докато се оправя?

— Разбира се.

Взех от масичката някакво книжле и се престорих, че чета. Разказваше се за един частен детектив — най-възбуждащата картина за него била гола жена, която виси обесена на душа със следи от насилие по тялото си. Бети беше вече в банята. Хвърлих криминалето в кошчето, просто в момента нямах подръка кофа за смет. И тогава започнах да си мисля, че има два вида жени, с които човек може да се люби: едните се отдават изцяло, до самозабрава, и престават да мислят за собственото си тяло; другите се смущават и винаги искат да се позакрият. Спомних си и жената от един разказ на Анатол Франс, която настояваше да си свали чорапите. С тях се чувствувала като проститутка. Имаше право.

Когато излезе от банята, Бети изглеждаше свежа като току-що разцъфнала роза, с безупречен грим и блеснали очи, всяко косъмче от косата и беше пригладено на мястото си.

— Ще ме закараш ли в хотела? Искам да говоря с Кларк.

— Да не би да си се влюбила в него?

— Аз си мислех, че съм влюбена в теб.

— Това, което се случи, беше просто вик в нощта — казах. — Нека да не пресилваме нещата. В кухнята има още кафе.

— Благодаря, не искам. Още не съм закусила Никога ли не си се влюбвал? Искам да кажа, достатъчно силно, за да желаш да си с една жена ден след ден, месец след месец, година след година.

— Да тръгваме.

— Как може такъв суров мъж да бъде и толкова нежен? — запита учудено тя.

— Ако не съм суров, нямаше да съм жив. А ако не мога понякога да бъда и нежен, не си заслужава да живея.

Държах шлифера ѝ, за да го облече. По пътя до хотела тя не проговори. Когато стигнахме и паркирах плавно колата на обичайното ѝ място, извадих петте сгънати пътнически чека от джоба си и ѝ ги подадох.

— Да се надяваме, че за последен път си ги прехвърляме един па друг — казах. — Вече се изпомачкаха.

— Мислех, че това е хонорарът ти — отвърна доста рязко тя.

— Не се опъвай, Бети. Знаеш много добре, че не мога да взема пари от теб.

— Заради снощи ли?

— Просто така, заради нищо. Просто не мога да ги взема. Това е всичко. Нищо не съм сторил за теб. А ти какво ще правиш сега? Вече си в безопасност.

— Нямам представа. Все ще измисля нещо.

— Влюбена ли си наистина в Брандън?

— Може и да съм.

— Той е бил гангстер. Нас един престъпник да разкара Гобъл. Тоя убиец беше готов да застреля и мен. Би ли могла да обичаш такъв човек?

— Една жена обича мъжа заради самия него, а не за това какъв е. А той може и да не го е направил преднамерено.

— Довиждане, Бети. Направих каквото можах, но явно не беше достатъчно.

Тя протегна бавно ръка и взе чековете.

— За мен ти си ненормален. За мен ти си най-ненормалният мъж, когото някога съм срещала.

После слезе от колата и се отдалечи с бързи стъпки, както обикновено.

XXVI

Дадох ѝ достатъчно време да прекоси фоайето и да се качи в стаята си, после сам влязох в хотела и поисках да ме свържат по вътрешния телефон с Кларк Брандън. Джавонен мина покрай мен и ме изгледа сурово, но не каза нищо.

Отговори ми мъжки глас. Нямаше съмнение, че е той.

— Мистър Брандън, вие не ме познавате, въпреки че онзи ден сутринта се засякохме в асансьора. Казвам се Филип Марлоу. Аз съм частен детектив от Лос Анжелос и приятел на мис Мейфийлд. Бих искал да поговоря с вас, ако ми отделите малко време.

— Май съм чувал нещичко за вас, Марлоу. Но сега тъкмо излизам. Какво ще кажете да пийнем нещо заедно тази вечер към шест?

— Трябва да се връщам в Лос Анжелос, мистър Брандън. Няма да ви задържам дълго.

— Добре тогава — неохотно се съгласи той. Качете се при мен.

Отвори ми вратата — висок едър мускулест мъж в отлична форма, нито суров, нито мекушав. Не ми подаде ръка. Отдръпна се встрани и аз влязох.

— Сам ли сте, мистър Брандън?

— Да. Защо?

— Не бих искал никой друг да чуе това, което ще ви кажа.

— Тогава казвайте го и да свършваме.

Той седна в едно кресло и вдигна краката си на дивана. Щракна златна запалка и я поднесе към цигара със златна лентичка. Голяма работа!

— Тук ме изпрати един адвокат от Лос Анжелос, трябваше да проследя мис Мейфийлд, да разбера къде отива и после да му съобщя. Не знаех защо иска това, а адвокатът каза, че и той не знаел, но действа по молба на известна адвокатска кантора от Вашингтон.

— Добре, проследихте я. И какво?

— И тя се свърза с Лари Мичъл или той с нея, като започна да я изнудва.

— Не само нея — хладно рече Брандън. — Той беше специалист по тази част.

— Но вече не е, нали?

Той впери в мен студен, празен поглед.

— Какво означава това?

— Че сега той не е нищо. Просто вече не е между живите.

— Чух, че напуснал хотела и заминал със собствената си кола. Какво общо имам тук аз?

— Не ме попитахте откъде знам, че вече не е между живите.

— Вижте какво, Марлоу. — Той тръсна пепелта от цигарата си с презрителен жест. — А може би пет изри не давам за това. Или говорете за нещо, което ме интересува лично, или се махайте.

— Тук се замесих — ако това е точната дума — и в една история с някой си Гобъл, който твърдеше, че е частен детектив от Канзас Сити и имаше визитна картичка, която може би потвърждаваше думите му. Тоя Гобъл ми досаждаше предостатъчно. Непрекъснато ходеше по петите ми. Непрекъснато говореше за Мичъл. Не можех да разбера какво иска. И един ден вие получихте на рецепцията някакво анонимно писмо. Наблюдавах ви как го четяхте и препрочитяхте. Попитахте служителя кой го е оставил. Той не знаеше. Вие дори извадихте празния плик от кошчето. И когато влязохте в асансьора, не изглеждахте особено зарадван.

Брандън вече не беше чак толкова спокоен. Тонът му стана по-рязък.

— Някой ден може да си наврете носа там, където не трябва, господин Частен детектив. Идвало ли ви е наум?

— Задавате глупави въпроси. А как иначе ще си изкарвам прехраната?

— Я по-добре се омитай оттук, докато все още се държиш на краката си!

Аз се изсмях и това наистина го жегна. Той скочи на крака и се засили към мен.

— Виж какво, момчето ми! Аз не съм кой да е. И няма да позволя да ме разиграват разни дребни ченгета като теб. Вън!

— Значи не искате да чуete останалото, така ли!

— Казах — вълн!

Аз станах.

— Съжалявам. Исках да уредим това на четири очи. Не оставайте с впечатление, че се опитвам да ви изнудя, както направи Гобъл. Просто не е в моя стил. Но ако ме изхвърлите, без да ме изслушате, ще се наложи да отида при капитан Алесандро. Той ще ме изслуша.

Брандън ме изгледа свирепо. После върху лицето му се появи много странна усмивчица.

— Ще те изслуша значи! И какво ще стане? Само да вдигна телефона, и ще му изстине местенцето.

— А, не! На капитан Алесандро тия не минават. Той не е вчерашен. Тая сутрин хич не се поцеремони с Хенри Къмбърланд. А Хенри Къмбърланд не е свикнал, да се отнасят с него по такъв начин, където и да било и когато и да било. Алесандро направо го навря в миша дупка с няколко презрителни приказки. Въобразявате си, че можете да го пречупите. Едва ли те доживеете това.

— Брей! — каза той, все така ухилен. — Навремето познавах доста типове като теб. Толкова отдавна живея тук, трябва да съм забравил, че още се въдят такива. Добре тогава, слушам те.

Върна се до креслото си, взе от табакерата втора цигара с позлатена лентичка и я запали.

— Ще запалиш ли?

— Не, благодаря. Тоя младок, Ричард Харвест, мисля, че там ти беше грешката. Не го биваше за тая работа.

— Никак не го биваше. Марлоу. Никак! Един долнопробен садист и нищо повече. Така става, когато човек излезе от играта — губи реална представа. Можеше да изкара акъла па Гобъл, без дори с пръст да го бутне. А той да вземе да го изтика в твоята стая — смешна работа! Аматорска работа! Виж го на какво прилича сега. За нищо не става. Моливи ли ще продава, що ли? Ще пиеш ли нещо?

— Не сме чак в такива приятелски отношения, Брандън. Позволи ми да довърша. Посред ноц — същата ноц, когато аз следях Бети Мейфийлд а ти изгони Мичъл от „Кристалната зала“ и, бих добавил, го направи много изискано, — тя дойде при мен в „Ранчо Дескансадо“. Предполагам, че и то е твоя собственост. Каза, че Мичъл бил мъртъв, проснат в един шезлонг на нейния балкон. Обещавахе ми какво ли не,

само и само да направя нещо. Дойдох тук с нея, но на балкона нямаше труп. На следващата сутрин нощният пазач на гаража ми каза, че Мичъл заминал някъде със собствената си кола и с девет куфара. Бил си платил сметката, а също и предплатил за една седмица, та да му запазят стаята. Същия този ден намериха колата му изоставена в каньона „Лос Пеняскитос“. Нито куфари, нито следа от Мичъл!

Брандън ме гледеше втренчено, но не обели дума.

— Защо Бети Мейфийлд се страхуваше да ми каже от какво се страхува? Защото е била осъдена за убийство в Уестфийлд, Северна Каролина, и после присъдата била анулирана от съдията, който имал такова право в този щат и се възползувал от него. Но Хенри Къмбърланд, бащата на съпруга, в чието убийство била обвинена тя, се зарекъл да я преследва навсякъде и да не я остави на мира. И ето че тя вижда на балкона си труп. Полицията ще разследва случая и цялата ѝ история ще излезе наяве. Тя е изплашена. Мисли си, че едва ли два пъти ще има такъв късмет. Нали все пак съдебните заседатели са я признали за виновна!

Брандън каза спокойно:

— Той си счупи врата. Падна през страничния парапет на моята тераса. Не е възможно тя да му е счупила врата. Ела с мен. Ще ти покажа.

Излязохме на широката слънчева тераса. Брандън отиде до страничния парапет, а аз се наведох да погледна надолу и какво да видя? Един шезлонг на балкона на Бети Мейфийлд.

— Парапетът не е много висок — казах. — Не е достатъчно висок, за да е безопасен.

— Точно така — спокойно се съгласи Брандън. — А сега си представи, че е застанал ето тук. — Той се обърна с гръб, а парапетът стигаше горе-долу до средата на бедрата му. — Да предположим, че той се е опитал да прилъже Бети да приближи достатъчно, за да я сграбчи в прегръдките си, но тя го отблъснала, той политнал назад и паднал. По една чиста случайност паднал точно така, че си счупил врата. По същия начин е умрял и съпругът ѝ. Виновно ли е момичето, че изпаднало в паника?

— Не съм сигурен дали някой е виновен. Дори теб не обвинявам.

Той се отдалечи от стената, впери поглед в океана и замълча. След малко се обърна.

— В нищо не те обвинявам — продължих аз — освен в едно: че си успял да се отървеш от трупа на Мичъл.

— А как, по дяволите, съм го направил?

— Освен всичко останало, ти си и рибар. Хващам се на бас, че точно тук, в тоя апартамент, държиш дълго и здраво найлоново въже. Ти си як мъж. Спокойно би могъл да скочиш на балкона на Бети и да прекараш въжето под мишниците на Мичъл, достатъчно си силен, за да го спуснеш на земята зад храсталаците. Тогава, след като вече си взел ключовете от джоба му, би могъл да се качиш в неговата стая, да стегнеш багажа му и да го свалиш в гаража или с асансьора, или по стълбите. Трябвало е да се връщаш три пъти. Но за човек като теб не е много. После си изкарал колата му от гаража. Сигурно си знаел, че нощният пазач е наркоман и ще си държи устата затворена, ако разбере, че ти е известно. Това е станало в малките часове. Естествено пазачът ме излъга за времето. Закарал си колата колкото може по-близо до трупа на Мичъл, натоварил си го и си го откарал в каньона.

Брандън се изсмя подигравателно.

— Добре, ето ме в каньона „Лос Пеняскитос“ с кола, труп и девет куфара. Как ще се измъкна оттам?

— С хеликоптер.

— А кой ще го пилотира?

— Ти. Засега полицията не се занимава с хеликоптери, но скоро ще се заеме и с тях; стават все повече. Могъл си предварително да уредиш да ти докарат хеликоптер, да има някой, който да върне пилота обратно. Човек с твоето положение може всичко, Брандън.

— А след това?

— След това си натоварил трупа на Мичъл и куфарите му в хеликоптера, закръжил си ниско над водата, изхвърлил си трупа и куфарите и си върнал хеликоптера там, откъдето е излетял. Чиста работа, отлично организирана!

Брандън се изсмя грубо — прекалено грубо. Смехът му прозвуча пресилено.

— Хм! Помисли още веднъж, Брандън. Ти си го направил, защото така си искал. Но си забравил за Гобъл. Гобъл беше от Канзас Сити. Ти май също си оттам.

— И какво от това?

— Нищо. Кръгът се затваря. Но Гобъл не беше дошъл тук само за да се поразходи. И не търсеше Мичъл, освен ако вече не са се познавали и не са се разбрали, че държат в ръцете си златна мина. Ти си бил златната мина. Но Мичъл умря и Гобъл се опита да свърши цялата работа сам, обаче беше като мишка срещу лъв. Какво искаш — да се наложи да обясняваш по кой начин Мичъл е паднал от твоя балкон ли? Да започнат да се ровят в миналото ти? Какво по-очевидно за полицията от това, че ти си хвърлил Мичъл оттам? И дори да не могат да го докажат, какво ще представляваш оттук нататък ти в Есмералда?

Той отиде с бавни крачки до отсрещния край на терасата и се върна. Застана пред мен с напълно безизразно лице.

— Можех да наредя да те убият, Марлоу. Но не знам защо, през годините, откакто живея тук, съм се променил. Така че ти добре ме подреди. Нямам как да се защитя, остава ми да те очистя. Мичъл беше от най-долните типове — той шантажираше жени. Ти може и да си прав във всичко, но аз няма да съжалявам. И има възможност, повярвай ми, просто една възможност и аз да съм си падал по Бети Мейфийлд. Не очаквам да ми повярваш, но все пак е възможно. Дай да се спазарим. Колко?

— Колко за какво?

— За това, че няма да кажеш на ченгетата.

— Вече ти казах колко. Нищо. Просто исках да разбера какво се е случило. Нали бях приблизително прав?

— Напълно прав, Марлоу! Дявол да го вземе, съвсем прав! Все още могат да ме пипнат за това.

— Могат. Е, вече ще те избавя от присъствието си. Както ти казах, връщам се в Лос Анжелос. Някой може да ми предложи някоя нищожна работа. И аз трябва да живея. А може би не трябва, а?

— Няма ли да ми подадеш ръка?

— Не. Ти нае убиец. И си извън категорията на хората, с които се ръкувам. Днес можеше и да съм мъртъз, ако не беше предчувствието ми.

— Не съм го карал да убива когото и да било.

— Но все пак ти го нае. Довиждане.

XXVII

Излязох от асансьора, а Джавонен, изглежда, чакаше точно мен.

— Да идем в бара — предложи той. — Искам да поговорим.

Отидохме в бара, където в този час беше много спокойно.

— Вие ме мислите за подлец, нали? — каза тихо Джавойен.

— Не, вие си гледате вашата работа, аз — моята. Само че моята работа ви подразни. И не ми оказахте доверие. Но това не значи, че сте подлец.

— Аз се опитвам да пазя този хотел. А вие кого пазите?

— Никога не съм сигурен в това. А често, когато все пак знам кого пазя, не съм сигурен как да го направя. Просто се мотая насамнатам и ставам за смях. Понякога се оказвам напълно излишен.

— И аз така чух... от капитан Алесандро. Ако не е тайна, колко си докарвате с вашата работа?

— Е, тоя път не беше съвсем по моята част, майоре. Всъщност не изкарах нищо.

— Хотелът ще ви плати пет хиляди долара, за да защитите интересите му.

— Хотелът, или по-скоро — мистър Кларк Брандън?

— Сигурно. Той е шефът.

— Пет хиляди долара — звучи приятно. Много приятно. Ще гали ухото ми, докато пътувам към Лос Анжелос. Станах.

— Къде да ви изпратя чека, мистър Марлоу?

— Във Фонда за социално подпомагане на полицаите сигурно ще му се зарадват. Полицаите не изкарват кой знае колко. Когато са в нужда, им се налага да теглят заеми оттам. Да, мисля, че от Фонда ще ви бъдат много благодарни.

— Но не и вие, така ли?

— Във военното разузнаване сигурно сте имали много възможности да вземате подкупи. Но вие все още работите, нали? Е, аз тръгвам.

— Виж какво, Марлоу. Ти се държиш като пълен глупак. Искам да ти кажа, че...

— Кажи го на себе си, Джавонен. Поне аудиторията ти е сигурна. Желая ти успех.

Излязох от бара и се качих в колата си. Върнах се в „Ранчото“, събрах си багажа и спрях на рецепцията да платя. Сварих Джак и Лусил на обичайните им места. Лусил ми се усмихна, а Джак каза:

— Няма нужда, мистър Марлоу. Така ми е наредено. И приежете нашите извинения за снощи. Едва ли имат много висока стойност, нали?

— Колко е сметката?

— Не е голяма. Към двайсет долара и петдесет.

Оставих парите на гишето. Джак ги погледна и се намръщи.

— Казах ви, че няма нужда, мистър Марлоу.

— Защо не? Аз ползувах стаята ви.

— Мистър Брандън...

— Някои хора от нищо не вземат поука, не мислите ли? Много ми е приятно, че се запознах и с двама ви. Бих искал да ми дадете квитанция. Отчитам си разходите.

XXVIII

На връщане не карах с повече от деветдесет. Е, на няколко пъти вдигнах и до сто, но за малко. Когато пристигнах на Юка Авеню, вкарах олдсмобила в гаража и надзърнах в пощенската кутия. Нищо, както обикновено. Изкачих високите стълби от секвоя и отключих вратата. Всичко си беше същото. Стаята беше задушна, скучна и безлична, каквато е била винаги. Отворих един-два прозореца и отидох в кухнята да си наляя нещо за пиене. Седнах на дивана и втренчих поглед в стената. Където и да отидех, каквото и да правех, все щях да се завръщам тук. Една гола стена в една безлична стая в една безлична къща.

Оставих питието си на малката масичка до мен, без да съм го докоснал. Алкохолът не може да бъде лек за това. Нищо не може да ти помогне освен суровото ти сърце, което не моли никого за нищо.

Телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката и казах механично:

— Марлоу слуша.

— Филип Марлоу ли е?

— Да.

— Търсят ви от Париж, мистър Марлоу. Ще ви позвъня след малко.

Бавно оставих слушалката и ми се стори, че ръката ми леко трепери. Навярно от бързото каране или от безсънието.

Свързаха ме след петнайсет минути.

— Говорете с Париж, сър. Ако имате проблеми, обадете се на вашия телефонист.

— Тук е Линда. Линда Лоринг. Не си ме забравил нали, скъпи?

— Как бих могъл да те забравя?

— Как си?

— Уморен, както обикновено. Току-що се връщам след един доста тежък случай. А ти как си?

— Самотна. Самотно ми е без теб. Дълго се мъчих да те забравя. Не успях. Така хубаво се любихме, някога.

— Това беше преди година и половина. И само за една нощ. Какво очакваш да чуеш от мен?

— Аз ти останах вярна. Не знам защо. Светът е пълен с мъже. Но аз останах вярна на теб.

— Но аз не съм ти бил верен. Линда. Мислех, че няма да те видя повече. Не знаех, че очакваш вярност от мен.

— Не съм очаквала и не очаквам. Просто се опитвам да ти кажа, че те обичам. И те моля да се ожениш за мен. Ти каза, че бракът ни няма да трае и шест месеца. Но защо да не опитаме? Кой знае — може да трае и цял живот. Моля те! Какво трябва да направи една жена, за да спечели мъжа, когото харесва?

— Не знам. Не знам дори откъде разбира дали наистина го харесва. Ние живеем в различни светове. Ти си богата жена, свикнала си да ти угаждат. А аз съм един уморен работар със съмнително бъдеще. Баща ти сигурно ще се погрижи да ме лиши дори и от това.

— Теб не те е страх от баща ми. Не те е страх от никого. Само от брака те е страх. Баща ми познава добре хората. Моля те, моля те, моля те! Аз съм в хотел „Риц“. Веднага ще ти изпратя билет за самолета.

Засмях се.

— Ти ли ще ми пращаш билет? За какъв ме мислиш? Аз ще ти пратя самолетен билет. Тъкмо ще имаш време да поразмислиш и да се откажеш.

— Но, скъпи, няма нужда ти да ми пращаш билета. Аз имам...

— Разбира се. Ти имаш пари да си купиш петстотин самолетни билета. Но това ще бъде моят билет. Или го приеми, или изобщо не идвай.

— Ще дойда, скъпи! Ще дойда. Прегърни ме! Прегърни ме силно! Аз не искам да те притежавам. Теб никой не може да те притежава. Искам само да те обичам.

— Ще бъда тук. Както винаги.

Телефонът щракна, забръмча и разговорът прекъсна.

Пресегнах се и взех чашата си. Огледах празната стая — вече не беше празна. Изпълваше я един глас и една висока, стройна, красива жена. Върху възглавницата в спалнята беше разпиляна тъмна коса. Долавяше се лекият нежен парфюм на жена, която се притиска до теб, която има нежни и любящи устни и те гледа със замъглен поглед.

Телефонът иззвъня отново.

— Да? — казах.

— Обажда се адвокатът Клайд Ъмни. Не си спомням да съм получавал задоволителен доклад от вас. Не ви плащам, за да се забавлявате. Искам пълен и точен отчет за вашата работа, и то веднага! Настоявам да знам с всички подробности какво сте правили, след като се върнахте в Есмералда.

— Просто тихо и кротко се радвах на живота... на собствени разноси.

— Настоявам да ми дадете пълен отчет, и то веднага! — изкряска той. — В противен случай ще се погрижа да ви отнемат разрешителното.

— Имам едно предложение, мистър Ъмни. Защо не вземете да се гръмнете?

Чух го как се задави от ярост и затворих телефона. Почти мигновено отново зазвъня.

Но аз не го чувах. Звучеше музика.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.